



65 - 66

Handelingen

67 - 68 - 69

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1990 - 1991

Vergaderingen van juli 1991

ACTUELE VRAGEN

ALGEMEEN WELZIJNSWERK

BELEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP INZAKE INTERNATIONALE CULTURELE
SAMENWERKING

BELEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP TEN AANZIEN VAN BRUSSEL-HOOFDSTAD
BOUWVERGUNNINGEN VOOR DE STORTPLAATSEN VAN TERHAGEN-RUMST EN BOOM
CULTUREEL AKKOORD TUSSEN VLAANDEREN EN ROEMENIE

DEMOGRAFISCHE TAKS EN VISIE BETREFFENDE HET TOEKOMSTIG BELEID IN
VLAANDEREN

ERKENNING EN SUBSIDIERING VAN NEDERLANDSTALIGE CULTURELE CENTRA

GOEDKEURING VAN INTERNATIONALE AKTEN

INSPECTIE EN PEDAGOGISCHE BEGELEIDINGSDIENSTEN

INTERPELLATIES

JACHTDECREET

OVERLEG EN INSPRAAK IN HET GEMEENTELIJK CULTUURBELEID

REGELING VAN BEPAALDE VORMEN VAN ADMINISTRATIEF TOEZICHT IN HET KADER
VAN DE NIEUWE GEMEENTEWET

SST-PROJECT EN BELEIDSBRIEF VERKEERS- EN VERVOERSPLAN VLAANDEREN

SUBSIDIEREGELING VAN VERENIGINGEN VOOR AMATEURISTISCHE KUNSTBEOEFENING
TOESTAND IN SLOVENIE EN KROATIE NA HET INGRIJPEN VAN HET JOEGOSLAVISCHE
CENTRALE LEGER

VERSLAG REKENHOF UITVOERING BEGROTING VLAAMSE GEMEENSCHAP 1990

VERKEERS- EN VERVOERSWEZEN

Inhoud

Nr. 65 Maandag 8 juli 1991

Berichten van verhindering, blz. 2305

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 2305

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 2305

Voorstellen van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 2306

Samenwerkingsakkoord
Indiening en verwijzing, blz. 2306

Adviezen
Indiening en verwijzing, blz. 2306

Verslagen
Indiening, blz. 2306

Jaarverslag
Indiening, blz. 2307

Verzoekschriften
Indiening en verwijzing, blz. 2307

Besluit van de Vlaamse Executieve (herschikking kredieten)
Indiening en verwijzing, blz. 2308

Arresten van het Arbitragehof
Indiening, blz. 2308

Kennisgeving van het Arbitragehof
Indiening, blz. 2308

Schriftelijke vragen
Indiening, blz. 2308

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2308

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer P. Van Grembergen tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het cultuurartikel in het nieuwe ontwerp van verdrag over de Europese politieke unie, blz. 2308

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, E. Bockstal, Minister P. Dewael

Interpellatie van de heer J. Caudron tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het voorstel van overeenkomst voor een gemeentelijk milieu- en natuurbeleid, blz. 2313

Sprekers : de heren J. Caudron, J. Cuyvers, Jos Bosmans, C. Lisabeth, A. Denys, Minister T. Kelchtermans, de heer R. Daems

Interpellatie van de heer E. Baldewijns tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de gevolgen voor het onderwijs van de terugkeer van de Belgische militairen uit Duitsland, blz. 2323

Sprekers : de heren E. Baldewijns, Minister D. Coens

Motie van aanbeveling, blz. 2327

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over het onderwijs in de zogenaamde faciliteitengemeenten, blz. 2327

Sprekers : de heren E. Van Vaerenbergh, Minister D. Coens

Interpellatie van de heer H. Coveliers tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de stand van zaken betreffende de participatie van NV Super Club in het ERC-project, blz. 2329

Sprekers : de heren H. Coveliers, Minister N. De Batselier

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer L. Walt Niel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de afbraak en de opbouw van het Antwerpse woonnoodgebied Noord-schippersdijk, blz. 2334

Sprekers : de heren L. Hancké, Minister L. Walt Niel

Motie van aanbeveling, blz. 2339

Interpellatie van mevrouw F. Bre oels tot de heer L. Van den Bossche, 8 meenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, en de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de uitvoering van de Vlaamse voogdij en de initiatieven ter bestrijding van inmenging van de Franse Gemeenschap in de gemeente Voeren, blz. 2339

Sprekers : mevrouw F. Brepoels, Minister L. Van den Bossche, Minister G. Geens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2347

Nr. 66 Dinsdag 9 juli 1991
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 2349

Verslag van het Rekenhof over de voorafbeelding van de uitslagen van de uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor 1990

— 17 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 2349

Spreker : mevrouw A. Duroi-Vanhelmont, verslaggever

Ontwerp van decreet betreffende het algemeen welzijnswerk

— 514 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 2350

Sprekers : de heer J. Van Hecke, verslaggever, de heer A. Van Aperen, mevrouw L. Maximus, mevrouw M. Vogels, de heer H. Lauwers, mevrouw T. Merckx-Van Goey, Minister J. Lenssens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 2362
Spreker : mevrouw L. Maximus

Ontwerp van decreet houdende de subsidieregeling van verenigingen voor amateuristische kunstbeoefening in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk

— 512 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 2365

Sprekers : de heer A. Bourgeois, verslaggever, de heer M. Van Peel, Minister P. Dewael

Artikelsgewijze bespreking, blz. 2370

Ontwerp van decreet betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten

— 519 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking, blz. 2375

Sprekers : de heer C. Moors, verslaggever, de heer E. Baldewijns

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2380

Bijlagen

Vragen om uitleg

Commissie voor Onderwijs en Vorming
Vraag om uitleg van de heer L. Hancké aan de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de vermindering van het aantal uren geschiedenis in het secundair onderwijs, blz. 2382

Vraag om uitleg van mevrouw N. Maes aan de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de op til zijnde maatregelen met betrekking tot het aantal omkaderingsuren voor het administratief en toezichtspersoneel in het deeltijds muziekonderwijs en met betrekking tot het kunstonderwijs, blz. 2385

Vraag om uitleg van de heer E. Baldewijns aan de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, betreffende het rookverbod in de scholen, blz. 2387
Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer W. Kuijpers aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, betreffende de bedrijfsbrand op het industrieterrein van Herent-Wijgmaal op 30 mei 1991, blz. 2388

Commissie voor Cultuur

Vraag om uitleg van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de organisatie van de Gordel, blz. 2390

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het afsluiten van een convenant met BASF, blz. 2391

Nr. 67

Dinsdag 9 juli 1991
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 2393

Ontwerp van decreet betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten — 519 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking (voortzetting), blz. 2393

Sprekers : de heren R. Deswaene, L. Vanhorenbeek, G. Janzegers, mevrouw A. Leysen, Minister D. Coens
Artikelsgewijze bespreking, blz. 2403

Ontwerp van decreet houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid — 522 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 2425

Sprekers : de heer A. Bourgeois, verslaggever, de heren F. Bosmans, H. Lauwers, J. Geysels, W. Verreycken, H. Van Rompaey, Minister P. Dewael
Artikelsgewijze bespreking, blz. 2435
Spreker : de heer J. Geysels

Ontwerp van decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest; van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten overstaan van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet — 529 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 2437

Sprekers : de heer H. De Loor, verslaggever, de heer P. Breyne, Minister L. Van den Bossche
Artikelsgewijze bespreking, blz. 2439

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de volgende internationale akten :

1. Vierde ACS-EEG-Overeenkomst met financieel Protocol, negen Protocollen, Slotakte en Bijlagen I tot LXXVIII, Proces-verbaal van ondertekening en Bijlagen I tot VIII, ondertekend te Lomé op 15 december 1989 ;

2. a) Intern Akkoord betreffende de financiering en het beheer van de communautaire steun,

b) Intern Akkoord betreffende de maatregelen en procedures nodig voor de toepassing van de vierde ACS-EEG-Overeenkomst,

ondertekend te Brussel op 16 juli 1990 — 534 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 2441

Spreker : de heer J. De Bremaeker, verslaggever

Artikelsgewijze bespreking, blz. 2442

Voorstel van decreet van de heren P. Berben, F. Bosmans, J. Geysels, H. Lauwers en L. Peeters betreffende de erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige culturele centra die het culturele leven in de Vlaamse Gemeenschap bevorderen — 513 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 2442

Sprekers : de heren F. Bosmans, H.

Lauwers, W. Verreycken, Minister P. Dewael

Artikelsgewijze bespreking, blz. 2447

Voorstel van jachtdecreet van de heren G. Beerden, J. Dufaux, F. Verberckmoes, M. Capoen en F. Aerts en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche — 481 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 16

Voorstel van decreet van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche c.s. houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882

— 120 (BZ 1988) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer F. Verberckmoes c.s. houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882

— 127 (BZ 1988) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer G. Janzegers c.s. houdende het verbod van lood in hagepatronen en bij de visserij — 259 (1989-1990) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer G. Beerden c.s. houdende wijziging van artikel 13 van de jachtwet van 28 februari 1882

— 263 (1989-1990) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer P. Berben houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 23 mei 1990 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen

— 403 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer W. Taelman c.s. houdende wijziging van artikel 110 van het bosdecreet van 13 juni 1990 — 439 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heren J. Timmermans en J. Dufaux houdende reglementering van de jacht — 449 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 2451

Sprekers : de heer M. Capoen, verslaggever, de heren F. Verberckmoes, F. Aerts, L. Dierickx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2458

Nr. 68

Woensdag 10 juli 1991
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 2459

Voorstel van jachtdecreet van de heren G. Beerden, J. Dufaux, F. Verberckmoes, M. Capoen en F. Aerts en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche — 481 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 16

Algemene bespreking (voorzetting), blz. 2459

Sprekers : de heren J. Dufaux, J. Pede, L. Dierickx, Minister T. Kelchtermans, de heren J. Van Looy, W. Verreycken, M. Capoen, G. Janzegers

Artikelsgewijze bespreking, blz. 2470

Sprekers : de heren G. Janzegers, L. Dierickx, J. Pede, F. Verberckmoes, W. Verreycken

Motie van orde

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 2485
Spreker : de heer P. Van Grembergen

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2485

Bijlagen

Vragen om uitleg

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer J. Cuyvers aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de negatieve gevolgen van de EG-richtlijn in verband met de registratie van pesticiden, blz. 2488

Vraag om uitleg van de heer J. Cuyvers aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het convenant met de Vlaamse verpakkingindustrie, blz. 2490

Nr. 69

Woensdag 10 juli 1991
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 2493

Mededeling van de Voorzitter, blz. 2493

Sprekers : de heer M. Bartholomeussen, Minister R. De Wulf, de heren H. Suykerbuyk, W. Luyten

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van mevrouw M. Vogels tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, en tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de achterstand van de subsidiëring van de thuislozenzorg

Actuele vraag van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, en tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de laattijdige uitbetaling van IBF-weddesubsidies in de welzijnssector, blz. 2494

Actuele vraag van de heer J. Geysels tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over het verhoogd risico op nieraanodoeningen door cadmium in de Kempen en Limburg, blz. 2497

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het akkoord van GIMV inzake de oprichting van Solidfin

Actuele vraag van de heer A. Denys tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschaps-

minister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de oprichting van een holding voor de verwerking van vaste afvalstoffen, blz. 2498

Actuele vraag van de heer L. Vanhorenbeek tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het Vlaams-Nederlands Cultuurhuis te Brussel, blz. 2501

Actuele vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de vaste boekenprijs, blz. 2501

Actuele vraag van mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de lestijdenberekening 1991-1992 voor de Brusselse basisscholen, blz. 2502

Actuele vraag van de heer M. Bartholomeussen tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de positieve voogdij van de VHM over de sociale bouwmaatschappijen, blz. 2503

Actuele vraag van de heer H. Van Dienderen tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over het SST-tracé tussen Antwerpen en de Nederlandse grens, blz. 2504

Actuele vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, in verband met de gevolgen van de Europeanisering van Brussel voor Vlaams Brabant, blz. 2504

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2505

Voorstel van motie tot voorlopige regeling van de begroting 1990
Hoofdelijke stemming, blz. 2505

Ontwerp van decreet houdende de subsidieregeling van verenigingen voor amateuristische kunstbeoefening in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk
— 512 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 3
Hoofdelijke stemming, blz. 2506

Ontwerp van decreet betreffende het algemeen welzijnswerk
— 514 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5
Hoofdelijke stemming, blz. 2507

Ontwerp van decreet betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten
— 519 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6
Aangehouden stemmings, blz. 2508
Hoofdelijke stemming, blz. 2517

Ontwerp van decreet houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid
— 522 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5
Aangehouden stemmings, blz. 2518
Hoofdelijke stemming, blz. 2521

Ontwerp van decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen be-

treffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten overstaan van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet
— 529 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 3
Hoofdelijke stemming, blz. 2522

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de volgende internationale akten :

1. Vierde ACS-EEG-Overeenkomst met financieel Protocol, negen Protocollen, Slotakte en Bijlagen 1 tot LXXXVIII, Proces-verbaal van ondertekening en Bijlagen 1 tot VIII, ondertekend te Lomé op 15 december 1989 ;

2. a) Intern Akkoord betreffende de financiering en het beheer van de communautaire steun,

b) Intern Akkoord betreffende de maatregelen en procedures nodig voor de toepassing van de vierde ACS-EEG-Overeenkomst, ondertekend te Brussel op 16 juli 1990

— 534 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 2523

Spreeker : de heer H. Van Dienderen

Voorstel van decreet van de heren P. Berben, F. Bosmans, J. Geysels, H. Lauwers en L. Peeters betreffende de erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige culturele centra die het culturele leven in de Vlaamse Gemeenschap bevorderen
— 513 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5
Aangehouden stemmings, blz. 2524
Hoofdelijke stemming, blz. 2525

Voorstel van jachtdecreet van de heren G. Beerden, J. Dufaux, F. Verberckmoes, M. Capoen en F. Aerts en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche
— 481 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 16
Aangehouden stemmings, blz. 2526
Hoofdelijke stemming, blz. 2538
Spreekers : de heren L. Dierickx, M. Capoen, J. Dufaux, W. Verreycken, W. Seeuws

Voorstel van resolutie van de heer W. Luyten c.s. betreffende de toestand in Slovenië en Kroatië na het ingrijpen van het Joegoslavische centrale leger
— 542 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 3
Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 2540
Bespreking, blz. 2540

Spreekers : de heren W. Luyten, G. Janzegers, G. Annemans, mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck
Hoofdelijke stemmings, blz. 2541

Voorstel van resolutie van de heer E. Bockstal betreffende het beleid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de internationale culturele samenwerking en betreffende de culturele akkoorden als instrument van dit beleid
— 528 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2
Bespreking, blz. 2543

Spreekers : de heren H. Suykerbuyk, verslaggever, E. Bockstal
Hoofdelijke stemming, blz. 2544

Voorstel van resolutie van de heer G. Janzegers c.s. betreffende een cultureel ak-

koord tussen Vlaanderen en Roemenië
— 468 (1990-1991), Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 2545

Spreekers : mevrouw M. De Meyer, verslaggever, de heer G. Janzegers, mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck

Hoofdelijke stemming, blz. 2545

Spreekers : de heren G. Annemans, H. Van Wambeke

Motie van aanbeveling van de heren E. Van Rompuy en R. Garcia, mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck en de heren L. Van Horenbeek en W. De Vlieghe tot besluit van de beleidsbrief Beleid van de Vlaamse Gemeenschap ten aanzien van Brussel-Hoofdstad
— 433 (1990-1991) — Nr. 3

Hoofdelijke stemming, blz. 2546

Spreekers : mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck, de heren G. Annemans, R. Garcia

Motie van aanbeveling van de heer A. Denys c.s. tot besluit van de op 18 juni 1991 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de mogelijke invoering van een demografische taks en over de visie betreffende het toekomstig beleid in Vlaanderen
— 520 (1990-1991) — Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 2548

Motie van aanbeveling van de heer J. De Bremeaeker tot besluit van de op 18 juni 1991 door de heer I. Egelmeers gehouden interpellatie tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de bouwvergunning voor het leggen van een pipe-line naar de stortplaatsen van Terhagen-Rumst en Boom voor de gipsafval van Prayon-Rupel
— 521 (1990-1991) — Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 2549

Spreekers : de heren E. De Groot, I. Egelmeers, G. Verhaegen

Motie van aanbeveling van de heer H. De Croo tot besluit van de mededeling van de Vlaamse Executieve betreffende het verkeers- en vervoerswezen, het standpunt van de Vlaamse Executieve in verband met de verdere uitvoering van het SST-project en de beleidsbrief Verkeers- en vervoersplan Vlaanderen
— 524 (1990-1991) — Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 2550

Motie van aanbeveling van de heer G. Janzegers c.s. tot besluit van de mededeling van de Vlaamse Executieve betreffende het verkeers- en vervoerswezen
— 526 (1990-1991) — Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 2551
Spreeker : de heer G. Janzegers

Vakantiewensen, blz. 2552

Spreekers : de heer G. Verhaegen, Minister N. De Batselier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2553

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

A. Laridon, J. Van Bree ; buitenlands.

P. Berben, L. Peeters ; ambtsverplichtingen.

ONTWERPEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid
— 522 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Ontwerp van decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Ge-

west, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten overstaan van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet — 529 (1990-1991) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

- Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de volgende internationale akten :
 1. Vierde ACS-EEG-Overeenkomst met financieel Protocol, negen Protocollen, Slotakte en Bijlagen 1 tot LXXVIII, Proces-verbaal van ondertekening en Bijlagen 1 tot VIII, ondertekend te Lomé op 15 december 1989 ;
 2. a. intern akkoord betreffende de financiering en het beheer van de communautaire steun ;
b. intern akkoord betreffende de maatregelen en procedures nodig voor de toepassing van de vierde ACS-EEG-Overeenkomst, ondertekend te Brussel op 16 juli 1990
— 534 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden.
- Ontwerp van decreet met betrekking tot de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve
— 535 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie

voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

- Ontwerp van decreet betreffende de erkenning en de vergunning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten en betreffende de bevordering van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's
— 540 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Media.

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck c.s. houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van organisaties voor podiumkunsten
— 527 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer M. Olivier betreffende de familiewapens
— 530 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer L. Peeters c.s. betreffende de toegankelijkheid van openbare gebouwen voor gehandicapten

Voorzitter

- 536 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.
- Voorstel van decreet van de heren L. Peeters en F. Willockx houdende oprichting van de Stichting Sportpromotie Vlaanderen – 537 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer J. Van Eetvelt betreffende de waterkwaliteitsdoelstelling voor de Vliet en de bijbehorende beken – 538 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heren G. Verhaegen, L. Hancké en P. Van Grembergen tot besluit van het debat over de mededeling van de Vlaamse Executieve betreffende het verkeers- en het vervoerswezen – 523 (1990-1991) - Nr. 1.
- Voorstel van resolutie van de heer E. Bockstal betreffende het beleid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de internationale culturele samenwerking en betreffende de culturele akkoorden als instrument van dit beleid – 528 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden.
- Voorstel van resolutie van de heer H. Suykerbuyk en mevrouw M.-P. Kestelijn-Sierens betreffende de Intergouvernementele Confe-

rentie inzake de Europese Politieke Unie – 531 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden.

- Voorstel van resolutie van de heer W. Luyten c.s. betreffende de toestand in Slovenië en Kroatië na het ingrijpen van het Joegoslavische centrale leger – 532 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden.
- Voorstel van resolutie van de heer P. Van Grembergen betreffende het nieuwe ontwerp van verdrag inzake de Europese Politieke Unie van 18 juni 1991 – 533 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden.

SAMENWERKINGSAKKOORD

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende samenwerkingsakkoord werd ingediend :

- Samenwerkingsakkoord tussen de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten betreffende de herinschakeling van langdurig werklozen – 525 (1990-1991) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Energie en Werkstelling.

ADVIEZEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende adviezen werden ingediend :

- Advies van de Raad van State over het voorstel van decreet van

de heren P. Dumez en M. Van Peel houdende oprichting van een naamloze vennootschap van publiek recht, Havenbedrijf van Antwerpen genaamd – 488 (1990-1991) - Nr. 2.
Verwezen naar de Commissie voor Openbare Werken en Vervoer.

- Advies van de Raad van State over het voorstel van jachtdecreet van de heren G. Beerden, J. Dufaux, F. Verberckmoes, M. Capoen en F. Aerts en mevrouw M. TyberghienVandenbussche – 481 (1990-1991) - Nr. 8.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.
- Advies van de Raad van State over het voorstel van decreet van de heren E. Van Rompuy en P. Chevalier c.s. houdende statuut, organisatie en erkenning van regionale televisieverenigingen – 509 (1990-1991) - Nr. 9.
Verwezen naar de Commissie voor de Media.

- Advies van de Raad van State over het voorstel van decreet van de heer E. Van Vaerenbergh c.s. houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de uitoefening van het administratief toezicht op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de in het Nederlands taalgebied gelegen gemeenten van de provincie Brabant – 429 (1990-1991) - Nr. 2.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.

VERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- door mevrouw A. Duroi-Vanhelmont namens de Commissie voor Financiën en Begroting over het verslag van het Rekenhof over de

Voorzitter

- voorafbeelding van de uitslagen van de uitvoering van de **begroting** van de Vlaamse Gemeenschap voor 1990
- 17 (1990-1991) - Nr. 2.
- door de heer A. Bourgeois namens de Commissie voor Cultuur over het voorstel van decreet van de heren P. Berben, F. Bosmans, J. Geysels, H. Lauwers en L. Peeters betreffende de erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige culturele centra die het culturele leven in de Vlaamse Gemeenschap bevorderen
- 513 (1990-1991) - Nr. 4.
- door de heer A. Bourgeois namens de Commissie voor Cultuur over het ontwerp van decreet houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid
- 522 (1990-1991) - Nr. 3.
- door de heer C. Moors namens de Commissie voor Onderwijs en Vorming over het ontwerp van decreet betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten
- 519 (1990-1991) - Nr. 4.
- door de heer J. Van Hecke namens de Commissie voor Welzijn en Gezondheid over het ontwerp van decreet betreffende het algemeen welzijnswerk
- 514 (1990-1991) - Nr. 5.
- door de heer H. De Loor namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt over het ontwerp van decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten overstaan van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet
- 529 (1990-1991) - Nr. 3.
- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche c.s. houdende wijziging van de jacht-

wet van 28 februari 1882
- 120 (BZ 1988) - Nr. 2.

- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet van de heer F. Verberckmoes c.s. houdende wijziging van de **jachtwet** van 28 februari 1882
- 127 (BZ 1988) - Nr. 2.
- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet van de heer G. Janzegers c.s. houdende het verbod van lood in hagelpatronen en bij de visserij
- 259 (1989-1990) - Nr. 2.
- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet van de heer G. Beerden c.s. houdende wijziging van artikel 13 van de jachtwet van 28 februari 1882
- 263 (1989-1990) - Nr. 2.
- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet van de heer P. Berben houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 23 mei 1990 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen
- 403 (1990-1991) - Nr. 2.
- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet van de heer W. Taelman c.s. houdende wijziging van artikel 110 van het bosdecreet van 13 juni 1990
- 439 (1990-1991) - Nr. 2.
- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet van de heren J. Timmermans en J. Dufaux houdende reglementering van de jacht
- 449 (1990-1991) - Nr. 2.
- door de heer M. Capoen namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van jachtdecreet van de heren G.

Beerden, J. Dufaux, F. Verberckmoes, M. Capoen, F. Aerts en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche
- 481 (1990-1991) - Nr. 10.

JAARVERSLAG

Indiening

De Voorzitter : Het volgende jaarverslag werd ingediend :

- Veertiende jaarverslag (1990) ingediend door de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.
Dit verslag ligt ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering.

VERZOEKSCRIFTEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende verzoekschriften werden ingediend :

- Verzoekschrift van de heer E. De Cock betreffende parentaal geïnspireerde strategie ter beveiliging van universele waarden en de rol die het Berlaymontgebouw hierbij kan vervullen.
Verwezen naar de heer J. Dupré, Staatssecretaris voor Institutionele Hervormingen en voor de Kleine en Middelgrote Ondernemingen.
- Verzoekschrift van mevrouw A. Vandervoort betreffende het effect van het decreet van 27 maart 1991 houdende de rechtspositie van de personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs op de rechtspositie van de GESCO's in de PMS-centra.
Verwezen naar de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs.
- Verzoekschrift van de vzw BIRO betreffende de evaluatie van de

Voorzitter

Executievebesluiten inzake woon-noodgebieden.

Verwezen naar de heer L. Walt-niel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huis-vesting.

- Verzoekschrift van de heer C. Adriaens strekkende tot intrek-king van het mestdecreet.
Verwezen naar T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leef-milieu, Natuurbehoud en Landin-richting.
- Verzoekschrift van de heer F. Visser betreffende een op te rich-ten IC-verbinding Antwerpen-Hasselt-Maastricht-Aken-Keu-len.
Onontvankelijk.

BESLUIT VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE (herschikking kre-dieten)

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende besluit van de Vlaamse Executieve werd in-gediend :

- Besluit van de Vlaamse Executie-ve van 15 mei 1991 houdende overdracht van middelen voor 1991 aan de dienst van de Vlaam-se Gemeenschap met afzonderlijk beheer van de Hogere Zeevaart-school Antwerpen/Oostende.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

ARRESTEN VAN HET ARBI-TRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof liggen ter inza-ge bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering :

- Arrest nr. 15/91 van 13 juni 1991 (rolnummer 188) ;
- Arrest nr. 16/91 van 13 juni 1991 (rolnummer 244).

KENNISGEVING VAN HET AR-BITRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende kennis-geving van het Arbitragehof betref-fende een beroep tot vernietiging ligt ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergade-ring :
— Rolnummer 287.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (Regl. art. 74)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- de heren V. Anciaux, G. Anne-mans, J. Ansoms, Jos Bosmans, G. Bossuyt, mevrouw F. Bre-poels, de heren G. Cardoen, J. Cuyvers, A. De Beul, E. De Groot, mevrouw M. De Meyer, de heren A. Denys, J. De Roo, M. Desutter, J. Devolder, L. Die-rickx, I. Egelmeers, J. Geysels, G. Janzegers, W. Kuijpers, A. Laridon, H. Lauwers, J. Loones, mevrouw N. Maes, de heer G. Mommerency, mevrouw L. Nelis-Van Liedekerke, de heren M. Schoeters, J. Timmermans, J. Valkeniers, H. Van Dienderen, J. Van Eetvelt, L. Vanhorenbeek, E. Van Keirsbilck, R. Van steen-kiste, E. Van Vaerenbergh, H. Van Wambeke, W. Verreycken en mevrouw M. Vogels.

REGELING VAN DE WERK-ZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, in overleg tussen alle betrokkenen zal de interpellatie van mevrouw Bre-poels tot de Ministers Van den Bos-sche en Geens over de uitoefening van de Vlaamse voogdij en de initia-tieven ter bestrijding van inmenging van de Franse Gemeenschap in de gemeente Voeren als laatste interpel-latie worden gehouden, omwille van ziekte van de heer Van den Bossche.

De interpellatie van de heer Caudron tot de heer Theo Kelchtermans, Ge-meenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het voorstel van overeenkomst voor een gemeentelijk milieu- en na-tuurbeleid, zal eveneens iets later worden gehouden omdat de Minister niet tijdig aanwezig kan zijn. Wij heb-ben geen sancties ten opzichte van Ministers die op dergelijke wijze de werkzaamheden van de Raad belem-meren. Als die afwezigheid niet het gevolg is van ziekte of een andere dwingende reden wordt de interpel-lant ook een beetje gestraft. Ik be-treuer in ieder geval dergelijke wijzi-gingen die op het laatste ogenblik aan de agenda dienen te worden aange-bracht.

Interpellatie van de heer P. Van Grembergen tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het cultuurartikel in het nieuwe ontwerp van verdrag over de Europe-se politieke unie

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Grem-bergen tot de heer Dewael, Gemeen-schapsminister van Cultuur, over het cultuurartikel in het nieuwe ontwerp van verdrag over de Europese poli-tieke unie.

De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, een interpella-

Van Grembergen

tie is vaak het gevolg van een tegenstelling tussen de inzichten van leden van het Parlement en de Executieve of de Minister. Ik denk echter dat dit niet zozeer het geval is inzake de inhoud van mijn interpellatie. Inderdaad, het gaat niet zozeer om de tegenstelling tussen uw inzichten en de mijne, of tussen de inzichten van de Executieve en die van mijn groep. Ik wens vooral uiting te geven aan de grote bezorgdheid en bekommernis die er bij ons leeft, wat trouwens het geval is voor gans de Vlaamse Raad, aangaande de evolutie van Europa en de wijze waarop de politieke eenheid stap voor stap gebeurt, alsook in verband met de wijze waarop de regio's en de verscheidenheid aan culturen daarbij betrokken kunnen zijn, zodanig dat zij niet onder de voet worden gelopen.

Ik hoef u niet te zeggen dat Europa sedert de gebeurtenissen van verleden jaar en van het jaar voordien in beweging is, niet zozeer het Europa van de Twaalf, waar een zekere *laissez-passer*-situatie ontstaat, een zeer grote behoedzaamheid van de ene en een zeer grote voorzichtigheid van de andere. In ieder geval, het Europees gegeven als dusdanig is in beweging. — De heer M. Olivier, Eerste Ondervoorzitter, treedt als Voorzitter OP.

Zweden heeft als kleine natie — niet zozeer in oppervlakte maar, zoals wij, met een bevolkingcijfer van 8 miljoen een verzoek gericht om opgenomen te worden in de Europese Gemeenschap.

Noorwegen en Oostenrijk zullen hetzelfde doen.

Slovenië en Kroatië, op dit ogenblik nog deelgebieden van Joegoslavië — maar wat zal het binnen enkele maanden zijn — zullen onbetwistbaar, omdat zij tot Midden-Europa behoren, eveneens verzoeken om opgenomen te worden in de Europese Gemeenschap.

Dit betekent dat in het Europa van de Twaalf, de Beneluxlanden en Denemarken een speciale positie innamen wegens de kleinheid van hun

omvang ten opzichte van de andere groten, en zullen bijgesprongen worden door andere gemeenschappen, andere naties, andere volkeren van ongeveer dezelfde omvang. Ik meen dat dit een uitstekend gegeven is en dat op die wijze, ten opzichte van de grote invloed van Engeland, van Frankrijk, van Italië en van Spanje, kleinere landen, kleinere regio's en kleinere volkeren meer inbreng zullen hebben. Dit brengt mee dat het Europa niet zal zijn wat het nu is met de Twaalf.

Ik wijs erop dat wij voor 100 procent voorstander zijn van de Europese Gemeenschap en van de politieke hervorming binnen de Europese Gemeenschap, alsook van de politieke evolutie, van een federaal Europa. Wij willen op dat vlak, op onze bescheiden wijze, een rol vervullen. Ik meen trouwens dat dit voor de andere Vlaamse partijen eveneens het geval is.

Omdat wij naar Europese eenheid streven, wil dit niet zeggen — en sommigen denken daar enigszins aan — dat wij een soort Verenigde Staten van Europa, naar analogie van de Verenigde Staten van Amerika, wensen te worden. Wij willen inderdaad geen melting-pot zijn; wij wensen te vertrekken van de eigenheid van de regio's, van de eigenheid van cultuur. De Europese Gemeenschap en de politieke eenheid van Europa kan, ons inziens — en wellicht ook volgens u — slechts slagen indien wij met de verscheidenheid rekening houden.

Welk is het drama binnen Joegoslavië en in de USSR ?

Het drama is dat men in het verleden met de culturele eigenheid en met de historische, taalkundige en volkerengegevens geen rekening heeft gehouden. Die federale staten die de verscheidenheid over het hoofd zagen gaan dus onbetwistbaar aan middelpuntvliedende krachten ten onder, tenzij men die verscheidenheid weet te ordenen en te regelen op een democratische wijze en zonder grenznationalisme. Men moet oog hebben voor de Europese verscheidenheid. Europa kan en zal slechts aan

onze dromen beantwoorden indien het met die verscheidenheid rekening houdt.

Het politieke Europa zal in de toekomst met een belangrijke Duitse factor rekening moeten houden. In het verleden speelden vooral Groot-Brittannië en Frankrijk een belangrijke rol, maar in de toekomst zal men niet kunnen ontsnappen aan het feit dat het Duitse gegeven in de Europese politieke eenwording uiterst belangrijk zal zijn. Het historisch gegeven van Oostenrijk, Hongarije, Slovenië, Silezië, Oost-Pommeren, delen die nu in Polen liggen, maar die onbetwistbaar aantrekkingspunten hebben met het huidige staatkundige Duitsland, zullen zich in hun culturele eigenheid deels richten tot die centrale machtige factor, met name Duitsland. Daarmee zullen ook wij rekening moeten houden.

Mijnheer de Minister, op 18 juni werd te Luxemburg een nieuw ontwerpverdrag over de Europese politieke, economische en monetaire unie voorgelegd. Het is niet mijn bedoeling de bevoegdheid van deze Raad te buiten te gaan. Ik wens enkel te vernemen wie bevoegd is inzake de culturele paragraaf van dat ontwerp. Volgens ons moeten dat de regio's en de Executieven zijn. Volgens het ontwerp komt deze bevoegdheid inderdaad aan hen toe, maar krijgt de Europese Gemeenschap, of de gemeenschap, het recht op te treden indien de regio's of de staten, daartoe onvoldoende bij machte zouden zijn. Dit lijkt mij een gevaarlijk precedent. Ik kan mij goed voorstellen dat wij een Europese democratie opbouwen waarbij de bevoegdheid inzake buitenlands beleid, defensiebeleid en aangaande sociale en economische factoren aan het Europees niveau worden toegekend. Ik kan mij echter niet voorstellen, de kaart van Europa in zijn verscheidenheid kennende, dat wij beslissingen op het cultureel vlak zouden overlaten aan een grote Europese Regering of Commissie, een soort Europees Parlement waar bij meerderheid zou moeten beslist. Indien over die culturele gegevens moet worden onderhandeld en gesproken kan dat onmogelijk bij meerderheidsbeslissing. De beslissingen

Van Grembergen

kunnen slechts eensgezind worden getroffen. Ook daarover is er geen duidelijkheid.

Mijnheer de Minister, ook rijzen er problemen met betrekking tot het stemrecht voor de Europeanen die in België zijn gevestigd. Dit betekent niet dat wij niet kunnen aanvaarden dat inwoners van landen van de Europese Gemeenschap bij ons stemrecht zouden krijgen, maar er rijzen problemen met betrekking tot de gestelde voorwaarden en de invulling die daaraan wordt gegeven. In het ingediende ontwerp over la citoyennité staat zeer oppervlakkig dat de inwoners van landen van de Europese Gemeenschap stemrecht zouden krijgen bij de Belgische gemeenteraadsverkiezingen. **(Onverstaanbare onderbreking door Minister P. Dewael)** Ik ben het eens met de grensafbakening die u maakt, maar u kan niet ontkennen dat het verlenen van stemrecht een invloed zal hebben op het culturele patroon. Ik vraag dan ook dat in de Vlaamse Raad en in de Executieve over deze problematiek zou worden nagedacht. Mijnheer de Minister, kan u ons meer informatie geven over deze culturele paragraaf, over de houding van de Executieve, maar ook over de wijze waarop de Vlaamse Raad, de Executieve en eventueel het federale niveau met elkaar in overleg kunnen treden, ten einde deze onbetwistbare evolutie tijdens de komende jaren te begeleiden. Behoedzaam zijn is hierbij noodzakelijk ; dit is geen pleinvrees, dit is geen vrees voor Europa, het is alleen het besef dat wij geen grote broers zijn, dat cultuur en macht aan elkaar verwant zijn. In Frankrijk is dit principe in het verleden steeds zeer goed gebruikt, cultuur en macht zijn aan elkaar verwant, of worden soms aan elkaar verwant gemaakt. Ik denk dat het goed zou zijn daarover meer gegevens te kunnen krijgen.

Mijnheer de Minister, ten slotte is er nog het probleem in verband met de culturele goederen, de boekenprijs, de wijze waarop boeken aan de man kunnen worden gebracht, enzovoort. In de Europese regeling kunnen deze goederen worden omschreven als

mercantiele goederen, die onder andere met betrekking tot het concurrentievermogen onder de mercantiele-vrijstelling moeten vallen. Wij menen dat er in ons beperkt taalgebied nog andere voorzorgsmaatregelen en andere regelingen moeten worden uitgevaardigd met het oog op de toekomst. Ik ben ervan overtuigd dat er geen tegenstellingen bestaan, maar dat het politiek noodzakelijk is een standpunt in te nemen, ten einde de nodige beslissingen te nemen vooraleer over dit ontwerp-akkoord verder wordt onderhandeld.

De Voorzitter : De heer Bockstal heeft het woord.

De heer E. Bockstal (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik ben de heer van Grembergen dankbaar voor zijn interpellatie waarbij ik mij volledig kan aansluiten. Nochtans wens ik enkele bijkomende opmerkingen te maken. Het ware misschien beter geweest indien de interpellatie was gericht tot de Voorzitter van de Executieve, gezien de ernst van het probleem, wat niets afdoet aan de bevoegdheid van de Minister van Cultuur. **(Onverstaanbare onderbreking door Minister P. Dewael)** Ik meen dat het inderdaad beter zou zijn mij tot de Voorzitter van de Executieve te richten aangezien ook de Minister van Externe Betrekkingen bij deze zaak is betrokken. Maar, wij kunnen inderdaad van mening verschillen.

Er is een absolute noodzaak tot behoud van de culturele verscheidenheid binnen Europa. De heer Van Grembergen heeft het voldoende aangetoond. Dit moet het uitgangspunt zijn van het cultureel beleid van de lidstaten of de deelgebieden in de Europese gemeenschap.

Het Europees verdrag in se is een economisch verdrag en de Europese gemeenschap heeft in feite geen enkele bevoegdheid inzake cultuur. Toch dient te worden vastgesteld dat zij zich meer en meer op het terrein van de cultuur begeeft.

Cultuur kan volgens mij echter niet uitsluitend vanuit een economisch standpunt worden bekeken. De Europese economische eenwording

waarvan wij het belang en het nut erkennen, mag niet leiden tot een culturele gelijkschakeling en dus verschraving.

Als waarborg voor de culturele verscheidenheid in Europa moet in het EG-verdrag een cultuurparagraaf worden opgenomen zoals bepaald in de motie van aanbeveling van de heer Suykerbuyk die op 5 juli 1990 door de Vlaamse Raad werd aangenomen.

Door deze cultuurparagraaf moet in het EG-verdrag duidelijk worden gesteld dat de culturele autonomie van de lidstaten of van de regio's al naar gelang de interne bevoegdheidsverdeling wordt gerespecteerd.

De cultuurparagraaf moet de culturele eigenheid van de lidstaten of regio's beschermen, en vooral de zogenaamd kleinere culturen, die in de internationale gemeenschap van culturen omwille van de macht van het getal in een ongunstigere positie verkeren dan de grotere.

Het subsidiariteitsbeginsel moet worden gerespecteerd : een gemeenschappelijk optreden is slechts op zijn



VU-fractie leider P. Van Grembergen interpeleerde Gemeenschapsminister van Cultuur P. Dewael (PW) over het cultuurartikel in het nieuwe ontwerp van verdrag over de Europese politieke unie

Bockstal

plaats voor die aangelegenheden die de lidstaten of regio's niet alleen aankunnen.

Op het ogenblik is er gelukkig vrij algemeen begrip voor de noodzaak van een cultuurparagraaf in het EG-verdrag : instanties als de Benelux, de Taalunie, het Comité van Ministers van Cultuur binnen de EG, de Vlaamse Raad, het Belgisch Parlement in zijn memorandum ter voorbereiding van de conferentie van parlementen en ten slotte de conferentie zelf aanvaarden en verdedigen deze gedachte. Het subsidiariteitsbeginsel van artikel 3 in het ontwerp wordt door allen als een algemeen principe vooropgesteld. Ik betreur evenwel dat de commissie niet vooraf moet aantonen dat de EG de in het verdrag geformuleerde doelstelling op een efficiëntere manier kan verwezenlijken dan de lidstaten of regio's afzonderlijk.

Wij verheugen er ons over dat de cultuurparagraaf in de onderhavige tekst het respect voor de culturele en regionale verscheidenheid verdedigt, maar toch is hij terzake niet duidelijk genoeg. Voor onze fractie is het van essentieel belang dat in het EG-verdrag een cultuur- en een onderwijsartikel wordt opgenomen met voldoende waarborgen voor het behoud van de culturele en regionale verscheidenheid binnen Europa. Dit artikel moet bij uitstek een defensief karakter hebben : cultuur is zaak en bevoegdheid van de regio's en moet dat blijven ; Europa mag slechts subsidiair optreden.

Verder kan ik mij volledig aansluiten bij de vragen gesteld door de heer Van Grembergen. Welke stappen zal de Executieve doen in verband met de cultuurparagraaf en het beschermen van de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap ter zake ? **(Applaus).**

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, op de eerste plaats verontschuldig ik mij tegenover de heer Bockstal dat ik hier na-

mens de Vlaamse Executieve zijn vragen beantwoord. Ik zal zijn opmerkingen en suggesties zeker aan de Voorzitter van de Vlaamse Regering medelen. Ik neem evenwel graag aan dat de toon van de inleiding van de heer Geens en zijn gehele antwoord hem meer zullen bevredigen dan mijn antwoord.

Ik weet niet of de heer Bockstal aanwezig was toen de heer Van Vaerenbergh deze materie aankaartte in de Vlaamse Raad. Deze richtte zijn vragen zowel aan Voorzitter Geens als aan mezelf. Hij heeft eerst in meer algemene bewoordingen ons beiden geïnterpelleerd en daarna meer specifieke vragen rond de invoering van de cultuurparagraaf gesteld waarop Voorzitter Geens en ikzelf in dezelfde zin hebben geantwoord.

De vragen van de heer Van Grembergen komen eigenlijk neer op een actualisering van wat in de Vlaamse Raad werd geantwoord. Sindsdien heeft alleen de recente Europese top plaatsgevonden en heeft het Luxemburgs voorzitterschap een bijgewerkt document naar voren gebracht. De heer Van Grembergen vraagt in feite in welke richting deze zaak sindsdien evolueert.

In de eerste plaats verheugt het mij dat ik regelmatig word geïnterpelleerd omtrent de opportuniteit van de invoering van een cultuurparagraaf in het EG-verdrag. Immers, hoewel er met het oog op de Europese Politieke Unie binnen de intergouvernementele Conferentie een hele reeks voor de Vlaamse Gemeenschap erg belangrijke zaken aan de orde zijn, houdt vooral de cultuur onze gedachten gaande. Vandaar allicht ook deze interpellatie.

Dat verheugt mij omdat ik meen dat cultuur niet altijd een tweederangsrol moet spelen.

Ten tweede, tijdens haar vergadering van 19 juni 1991 heeft de Vlaamse Executieve de stand van zaken besproken inzake de Intergouvernementele Conferentie met betrekking tot het cultuurartikel. De Executieve heeft zich voor die status questiones gebaseerd op de op dat ogenblik gekende voorstellen van het Luxem-

burgse voorzitterschap, die op 17 april 1991 waren gedateerd.

Op de Europese top van 28 en 29 juni 1991 werd een bijgewerkt document besproken — waarop ik reeds heb gewezen — en dat dateert van 18 juni 1991.

Op 19 juni jongstleden heeft de Vlaamse Executieve zich uitgesproken voor een eenparige besluitvorming in de culturele sector. Dat heeft enige discussie teweeggebracht, omdat het claimen van de unanimiteit enigszins tegen de Europese logica indruist. Op het eerste zicht geeft dat inderdaad blijk van een defensieve mentaliteit, alsof wij de Europese constructie op het vlak van de cultuur zouden moeten vrezzen, wat mijns inziens niet het geval is.

Hoe dan ook, ik denk dat wij door het stellen van de eenparigheid een signaal hebben willen geven, in de eerste plaats om erop te wijzen dat het subsidiariteitsbeginsel niet mag worden uitgehold. De communautaire actie kan en mag er zijn, doch enkel wanneer wordt aangetoond dat op communautair niveau betere resultaten zullen worden bereikt dan wanneer men op het vlak van de Lidstaten zelf acties onderneemt.

De vrees is reëel dat het subsidiariteitsbeginsel zou kunnen worden uitgehold door een extensieve interpretatie, die de EG-Commissie er aan geeft. Om zich daartegen te beveiligen lijkt het mij inderdaad nuttig dat men de unanimiteitsregel zou poneeren.

Ten tweede, met het oog op de subsidiariteit is het belangrijk dat wij een signaal geven om aan te tonen dat wij ingevolge de houding van sommige sterkere lidstaten bevreesd zijn. Ik verheer u niet dat op het vlak van de media belangrijke subsidies aan het filmbeleid werden verstrekt, waardoor de grotere Lidstaten zich in het verleden steeds het leeuwedeel hebben toegeëigend. Dat druist in tegen de politiek van positieve discriminatie, die wij steeds hebben voorgehouden. Wij hebben steeds gesteld dat in Europa bepaalde programma's op stapel kunnen worden gezet, maar dat in die Europese context ten op-

Dewael

zichte van de kleinere taal- en cultuurgebieden een positieve discriminatie zou moeten worden gehanteerd.

De unanimiteregel zou op het eerste zicht indruisen tegen de Europese logica, maar wij willen daardoor duidelijk een signaal geven dat wij de cultuurparagraaf bekijken vanuit de optiek van het subsidiariteitsbeginsel, dat volgens ons zeer restrictief moet worden geïnterpreteerd, evenals een signaal tot de grotere Lidstaten opdat zij de eenheidspolitiek — waarvoor u terecht waarschuwt — niet zouden doorvoeren, zodat wij niet zouden worden platgewalst. Dat is voor mij zeer belangrijk.

De heer P. Van Grembergen : Dat is voor mij ook belangrijk, maar wanneer u zegt dat de Europese Commissie zal oordelen lijkt het ons gevaarlijk wanneer de interpretatie van hen afhangt. Ik meen dat de interpretatie vanuit de regio's moet vertrekken en niet vanuit de top.

Minister P. Dewael : Ik ben het met u eens wat de doelstelling betreft, maar wanneer u de communautaire actie mogelijk maakt door de inschrijving van een cultuurartikel zou dat in de praktijk niet werken, wanneer de interpretatie van het artikel aan de individuele lidstaten of regio's zou worden toebedeeld.

De enige waarborg daartegen lijkt mij te zijn dat de lidstaten en/of de regio's, wanneer men over een bepaalde materie wil beslissen op het Europese niveau, bij toepassing van de unanimiteregel in de besluitvorming een soort van vetorecht krijgen. Dat lijkt mij niet onbelangrijk. Men moet weten wat men wil. Op dit ogenblik heeft men geen ruimte voor culturele besluitvorming omdat, zoals collega Bockstal heeft gezegd, het EG-verdrag een zuiver economisch verdrag is, maar er wordt wel degelijk aan culturele besluitvorming gedaan en men beschouwt cultuur als een afgeleide van de economie. Dat is juist nefast. Die cultuurparagraaf moet er komen, maar niet om de Europese culturele besluitvorming aan te moedigen, behalve op een aantal

terreinen, wanneer bij voorbeeld kan worden aangetoond dat betere resultaten bereikt kunnen worden op het Europese niveau. Als men dat extensief zou dreigen te interpreteren moet er een soort vetorecht bestaan bij toepassing van de unanimiteregel, zodat kleinere regio's die besluitvorming onmogelijk kunnen maken.

Wat is nu de stand van zaken ? Het standpunt van de Executieve is zeer recent. Wij hebben ons op 19 juni uitgesproken voor de unanimiteregel op basis van de ratio die ik zopas heb geschetst. Ons standpunt werd door Voorzitter Geens aan de bevoegde Minister van de federale Regering, de heer Eyskens, medegedeeld. Aangezien op de ministeriële bijeenkomsten van de Intergouvernementele Conferentie cultuur nog niet aan de orde kwam is dit standpunt nog niet vertolkt.

U heeft mij nog een belangrijke vraag gesteld. In het ontwerp-cultuurartikel komt inderdaad een verwijzing voor, namelijk dat, ik citeer : "de Gemeenschap en de lidstaten de samenwerking met derde landen en internationale organisaties bevorderen". Einde citaat. Mijnheer Van Grembergen, u zou daar willen aan toevoegen : "in het kader van hun respectieve bevoegdheden", omdat dat ook in de andere artikelen voorkomt. De vraag of deze toevoeging al dan niet nodig is, is een horizontaal probleem dat eigenlijk voor alle nieuwe domeinen geldt. Dat moet nog ten gronde worden uitgepraat in samenhang met het huidige artikel 228 dat het afsluiten van akkoorden tussen de Gemeenschap en derde landen of organisaties regelt. In ieder geval zal ik erover waken dat de eigen internationale bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap niet worden aangetast en desgevallend zal ik zelf voorstellen tot tekstaanpassing formuleren.

In het nieuwe document van het Luxemburgse voorzitterschap van 18 juni 1991 heb ik gemerkt dat de uitzondering voor cultuur op het artikel 92 is afgezwakt. De Vlaamse Regering heeft zich zeer duidelijk uitgesproken voor het onderbrengen van cultuur in de tweede paragraaf van artikel 92.

In de laatste versie van het Luxemburgse voorzitterschap is het verwezen naar de derde paragraaf. Ik vind dat wij op onze stelling moeten blijven en in de komende onderhandelingen er moeten op staan dat het in de tweede paragraaf wordt ondergebracht.

U hebt ook een vraag gesteld die niet zo meteen aan de orde, maar wel actueel is, namelijk in verband met de vaste boekenprijs. Ik kan u mededelen dat de Vlaamse Regering zich vorige woensdag heeft uitgesproken voor het principe van een vaste boekenprijs.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer de Minister, ik heb de vaste boekenprijs als voorbeeld gegeven, maar ik heb het over culturele goederen in het algemeen. Ook een film kan een cultureel goed zijn. Wij kunnen op een bepaald ogenblik binnen de Vlaamse Gemeenschap beslissen dat een eigen filmindustrie noodzakelijk is voor ons cultureel imago. Welnu, als men dat binnen de Europese concurrentiegegevens zou plaatsen zou men dat kunnen verhinderen. Dat zou onmogelijk moeten worden gemaakt. Ik geef nu het voorbeeld van de film, maar er zijn nog andere terreinen. Ik wil alleen maar duidelijk maken dat er een onderscheid zou moeten worden gemaakt in de Europese Gemeenschap, gegroeid uit haar economische erfenis en haar economisch opzet, dat aanvankelijk een goed opzet was. Het is dank zij het slagen op dat vlak dat men ook naar de politieke eenheid is toegegroeid. Ik ontken dat niet, maar ik vind dat culturele goederen niet als gewone economische goederen kunnen worden behandeld.

Minister P. Dewael : Mijnheer Van Grembergen, u hebt de vraag over de prijsbinding als voorbeeld gegeven. Ik wou enkel ter informatie mededelen dat het principe op de agenda van het Overlegcomité Regering — Executieven van morgen werd geplaatst. De Vlaamse regering heeft zich, aansluitend bij de in het kader van de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie gestemde motie, vóór het principe van de prijsbinding uitgesproken.

Dewael

Dat is niet eenparig gebeurd ; u kent ongetwijfeld de stemverhouding.

Ik onderstreep dat op nationaal niveau de Minister van Economische Zaken, bevoegd voor het prijzenbeleid, geacht wordt al dan niet een regeling ter zake voor te stellen. Vraag is natuurlijk — ik kom daarmee terug bij mijn uitgangspunt of de voorgestelde wetswijziging op federaal niveau aanvaardbaar zal zijn voor de Europese Gemeenschap.

Op dit ogenblik is een dergelijke regeling betwist : de EG-Commissie veroordeelt dergelijke maatregelen omdat zij in strijd zijn met het vrije verkeer van goederen, mensen, diensten en kapitaal en dat fnuiken.

Een cultuurparagraaf zou precies de lidstaten en regio's in de mogelijkheid stellen een eigen politiek ter zake te voeren en te ontwikkelen. Ik ben het volledig met de heer Van Grembergen eens dat cultuurgoederen een andere behandeling vereisen dan de zuiver economische goederen. Cultuur is geen stuk zeep. Toch betekent dit niet dat een prijsbinding in die materie, bij voorbeeld een vaste boekenprijs, per definitie tot betere resultaten op het vlak van cultuur zal leiden. Ik heb in verband met de media en de film in het verleden herhaaldelijk betoogd dat een strikte toepassing van de regels van het vrije verkeer eigenlijk wurgend kan zijn voor de cultuur van een kleine lidstaat of een regio.

Tenslotte heeft de interpellant een vraag geformuleerd over het al dan niet toekennen van stemrecht aan de Europese ambtenaren. Een antwoord daarop ligt buiten de bevoegdheid van de Minister van Cultuur. Wél zal ik de bekommelingen overmaken aan de Voorzitter van de Vlaamse Regering die dan moet uitmaken, gelet op het feit dat hij bevoegd is voor externe betrekkingen, of hij ter zake al dan niet een standpunt inneemt.

De Voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer de Voorzitter, ik ben de Minis-

ter dankbaar voor zijn correct antwoord op mijn vragen.

Ik stel voor dat de Raad en de verantwoordelijke Minister ter zake vrij geregeld met elkaar contact hebben. Informatie verstrekken hoeft niet meteen via de interpellatie, maar kan ook uitgaan van de Minister die de bevoegde Commissie een status quaestionis meedeelt. Mijnheer de Voorzitter, naar aanleiding van dit debat, heb ik, net zoals een collega van een andere fractie, een resolutie ingediend met de bedoeling dat deze in de bevoegde Commissie op het geëigende ogenblik kan worden besproken.

De Voorzitter : De heer Bockstal heeft het woord.

De heer E. Bockstal : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, mijn zorg gaat vooral uit naar de redactie van de tekst. De Europese Commissie heeft de gewoonte alles breed en expansief te interpreteren. De Franse tekst die ik hier bij de hand heb zegt dat de Gemeenschap bijdraagt tot, bevordert en begunstigt de ontplooiing van de Cultuur. Ik vind hierin geen enkele verwijzing naar een bescherming van de eigen cultuur. Ik meen dat in dit paragraaf het subsidiariteitsbeginsel, zoals wij dat begrijpen, met respect voor de bevoegdheid van de regio's inzake cultuur, moet worden ingekapseld. Ik denk dat die paragraaf te weinig defensief is voor de kleine culturen.

De Voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen : Dat heeft twee betekenissen. Er is een subsidiariteit naar boven maar ook een naar beneden. Instituties hebben nogal de neiging om zichzelf naar boven te werken. Ook de Europese Gemeenschap zal dus een belangrijk blok worden. De zorg van collega Bockstal lijkt mij dus wel gewettigd te zijn.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael : Mijnheer de Voorzitter, de zorg van collega Bock-

stal is ook de mijne. Ik denk dat er in de tekst reeds belangrijke verbeteringen werden aangebracht. Ik verwijs bij voorbeeld naar het eerste gedeelte van de cultuurparagraaf waar duidelijk wordt gespeeld niet alleen op het begrip nationale maar ook regionale diversiteit.

Het uitgangspunt van de beide interpellanten, met name dat datgene wat Europa doet complementair is aan wat individuele lidstaten doen, lijkt mij duidelijk in de tekst te zijn ingeschreven.

Natuurlijk kan men een dergelijk principe maximaal en minimaal interpreteren. Het is precies om erop toe te zien dat de interpretatie minimaal zal zijn dat het unanimitetsprincipe in de besluitvorming werd gevraagd.

Wij zullen er in elk geval verder op toezien, uiteraard in overleg met de bevoegde Minister van Buitenlandse Betrekkingen op het federale niveau.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer J. Caudron tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het voorstel van overeenkomst voor een gemeentelijk milieu- en natuurbeleid

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Caudron tot de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het voorstel van overeenkomst voor een gemeentelijk milieubeleid.

De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, waarde Collega's, op 9 mei 1991 werd aan alle Vlaamse gemeentebesturen een brief gestuurd met daarin een voorstel van overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Steden en Gemeenten voor een gemeentelijk mi-

Caudron

lieu- en natuurbeleid. In dat voorstel worden toelagen voorzien — voor een totaal bedrag van 618 miljoen frank per jaar — die aan de gemeentebesturen zullen worden toegewezen in de mate dat zij hun milieu- en natuurbeleid actief inpassen in het beleid terzake van de Vlaamse Regering.

Tegen 20 juni 1991 moesten de gemeentebesturen aan de AMINAL of de OVAM laten weten of zij met dit voorstel akkoord konden gaan, of niet. Naar verluidt zouden ongeveer 80 ten honderd van de Vlaamse gemeentebesturen tijdig gereageerd hebben.

Aan de achterblijvers werd inmiddels enig uitstel verleend.

Deze aanzienlijke respons wijst erop dat onze gemeentebesturen een grote belangstelling hebben voor het te voeren milieu- en natuurbeleid, en dat zij bereid zijn daartoe hun bijdrage te leveren. Hoewel ongetwijfeld de grote meerderheid positief heeft gereageerd op het voorstel van overeenkomst, werden tocht ook heel wat opmerkingen geformuleerd en suggesties gedaan.

Het is dus ja, maar... geworden.

Aangezien de heer Minister ook wel weet dat elk milieu- en natuurbeleid staat of valt met de medewerking van de 308 Vlaamse gemeentebesturen, zal hij ongetwijfeld in hoge mate rekening houden met alle redelijke opmerkingen en suggesties van de gemeentebesturen bij de definitieve redactie van de tekst van het voorstel.

De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten heeft, bij brief van 7 juni 1991, eveneens een aantal voorstellen tot verbetering van de convententekst aan de heer Minister overgemaakt. In deze brief, en in de reacties van vele gemeentebesturen, is het opvallend dat punten dikwijls terugkomen. Dit geeft het belang aan dat de gemeentebesturen daaraan hechten.

Er is vooreerst het bedrag van 618

miljoen frank dat jaarlijks, gedurende de vijf jaar, ter beschikking wordt gesteld.

Naar verluidt zou dit precies het bedrag zijn dat de gemeentebesturen jaarlijks aan de Vlaamse Regering betalen onder de vorm van milieuheffingen op de verwijdering van afvalstoffen. In de volksmond zou men zeggen: Ze worden gesmeerd met hun eigen vet.

Het bedrag van deze milieuheffingen kan vanaf 1993 nog aanzienlijk stijgen. Dat is voorzien in het onlangs goedgekeurde afvalstoffenplan 1991-1995. Een eerste vraag is dus, mijnheer de Minister: zal het jaarlijks ter beschikking gestelde bedrag in evenredigheid worden verhoogd naarmate het bedrag van de milieuheffingen toeneemt?

Maar er is meer. Men kan zich de vraag stellen of die 618 miljoen frank, die nu ter beschikking wordt gesteld, gemiddeld dus 2 miljoen frank per gemeente en per jaar, niet al te weinig is om met kans op succes het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid te stimuleren.

Alle gemeenten staan voor een groot aantal nieuwe taken en een pak bijkomende uitgaven ingevolge de decreetgeving en het gevoerde beleid van de Vlaamse Regering.

Het nieuwe Vlaams Reglement op de Milieuvergunningen — VLAREM — plaatst hen vanaf 1 september 1991 voor een omvangrijke en moeilijke taak, waarvoor de meeste nog niet uitgerust zijn.

De uitvoering van het nieuwe afvalstoffenplan 1991-1995 zal een zeer aanzienlijke kostenstijging met zich brengen op korte termijn. Het opmaken en het uitvoeren van hun milieubeleidsplan en hun natuurontwikkelingsplan zal bijkomend gekwalificeerd personeel en bijkomende financiële middelen vergen. Zij hebben ook een taak bij de uitvoering van het bosdecreet en het mestdecreet, en van hun wordt tevens verlangd dat zij in de komende jaren - parallel met de inhaalbeweging van het Vlaamse Gewest Aquafin — een grotere inspanning leveren voor de

voltooiing van hun rioleringsnet.

Het is dus veel ineens, mijnheer de Minister, en sommigen — zoals de milieudeskundige Pieter Leroy — geloven niet dat de gemeenten bij machte zullen zijn dit allemaal uit te voeren op een adequate manier. Wie teveel hooi ineens op zijn vork neemt... , weet u wel.

Een belangrijke betoelaging kan echter een belangrijke stimulans zijn. Is het niet mogelijk om het grote bedrag dat wordt uitgetrokken voor de gratis-milieubox toe te voegen aan de enveloppe voor de subsidiëring van het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid?

En ten slotte, mijnheer de Minister, maken de gemeentebesturen zich ook zorgen over de nabije toekomst. Zal de subsidiëring ook na de periode van vijf jaar blijven bestaan? Het antwoord op die vraag is zeker van aard om het gemeentelijk engagement, vooral inzake personeelswerving, te beïnvloeden.

Vele, vooral kleinere gemeenten, vragen zich terecht af hoe zij in 's hemelsnaam al die nieuwe taken moeten aanpakken. Ook zij zijn bereid hun deel bij te dragen aan de algemene inspanning ten bate van het milieu, maar alléén kunnen ze dat niet aan. Zij staan ongetwijfeld voor een uitbreiding van de taken die de zuivere intercommunales op zich zullen moeten nemen. Misschien zullen zelfs nieuwe milieu-intercommunales in het leven moeten geroepen worden.

Dit geldt vooral voor de uitvoering van het nieuwe afvalstoffenplan maar ook voor alle taken die een grote milieudeskundigheid vereisen bijvoorbeeld de opmaak van een milieubeleidsplan of een natuurontwikkelingsplan, en ook de kundige advisering inzake milieuvergunningen.

Mijn vraag is nu: zullen er ook toelagen gegeven worden aan zuivere intercommunale initiatieven inzake gemeentelijk milieu- en natuurbeleid? Zo ja, op welke basis zullen die verdeeld worden?

Het spreekt vanzelf dat sommige ge-

Caudron

meentebesturen er prijs op zullen stellen een aantal taken te verrichten met eigen personeel en eigen middelen, maar dat andere een beroep wensen te doen op intercommunale hulp. Ook dat moet mogelijk zijn.

Een punt waaraan vele gemeentebesturen erg zwaar tillen is de sluitende waarborg die ze verwachten van de Vlaamse Regering dat de door hen selectief ingezamelde afvalstoffen in alle omstandigheden van het gemeentelijk grondgebied zullen worden verwijderd. En dat onder aanvaardbare voorwaarden. Dit geldt in de allereerste plaats, maar niet alleen, voor het klein gevaarlijk afval.

Het volstaat immers niet allerlei afvalstoffen gescheiden in te zamelen - wat doorgaans extra kosten met zich brengt - om ze daarna toch naar een verbrandingsoven of een stortplaats te moeten afvoeren. Dit is geldverslindende bezigheidstherapie waarop de gemeenten hoegenaamd niet gesteld zijn.

Hun probleem is dat zij zich in de huidige situatie ongewapend overgeleverd voelen aan de privé-afnemers van de selectief ingezamelde afvalstoffen, die weinig talrijk zijn en dus gemakkelijk prijsafspraken kunnen maken, zoals dat thans voor glas- en papier gebeurt. Nu de Vlaamse Regering de gescheiden inzameling van afvalstoffen propageert, verwachten de gemeentebesturen van diezelfde Regering dat zij initiatieven zou nemen die de gemeentebesturen afzekerheid geven, en als het even kan ook enige recuperatiemogelijkheid van de gemaakte onkosten.

Het artikel 10 in het voorstel van overeenkomst is terzake te vaag. Vandaar mijn concrete vraag : welke waarborg zal de Vlaamse Regering aan de gemeentebesturen geven wat de verzekerde afzetsmogelijkheid van hun selectief ingezamelde afvalstoffen betreft ?

Ten slotte geeft het voorstel van overeenkomst de indruk dat de gemeentebesturen nu enkel ja of neen kunnen zeggen. Wie neen zegt zou dan helemaal uit de boot van de sub-

sidiëring vallen. Het moet toch mogelijk zijn dat gemeentebesturen geleidelijk aan de doelstellingen trachten te realiseren, en dat zij betoelaagd worden naarmate zij op die weg vorderen ?

Daarom deze laatste vraag : kunnen gemeentebesturen ook later nog aansluiten bij het voorgestelde **convenanten-systeem** ? Mijnheer de Minister, ik ben ervan overtuigd dat een klaar en duidelijk antwoord op deze vragen ertoe kan bijdragen dat de gemeentebesturen met geestdrift een doorgedreven natuur- en milieubeleid zullen aanvatten.

De Voorzitter : De heer Cuyvers heeft het woord.

De heer J. Cuyvers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, AGALEV stelt zich een aantal vragen over deze convenant die zal worden gesloten met de gemeenten om het milieubeleidsplan en het natuurontwikkelingsbeleid te helpen sturen.

Of u daarin zult slagen en in welke mate hangt volgens ons immers af van de loutere goodwill van de gemeenten, niet zozeer van uw eigen intenties.

Het gaat hier om een typeovereenkomst die later, zo hebben wij menen te begrijpen, via onderhandelingen op maat van elke gemeente kan worden gesneden.

Mijnheer de Minister, ik wou u een aantal concrete vragen stellen. Hoeveel gemeenten hebben tot nog toe deze typeconvenant ondertekend ?

Welke invloed zal er van deze convenant uitgaan ? Wat is de eigenlijke bedoeling ? Heeft deze convenant de bedoeling de weerstand en de ontgoocheling van de verschillende gemeenten te breken tegenover de ingevoerde plicht van ophaling van klein gevaarlijk afval, zonder dat er bijkomende financiële hulp aan wordt gekoppeld of heeft het de bedoeling de gemeenten aan te sporen tot een vernieuwing van hun milieubeleid ? In welke mate beschikken de gemeenten — en meer in het bijzonder de kleinere gemeenten — over vol-

doende kennis om zelf op tijd een deugdelijk milieubeleidsplan te doen opstellen door de geschikte organisaties ? Mogen zij die opdracht ook uitbesteden aan de regionale milieu- en natuurverenigingen en dus niet alleen aan intercommunale organisaties ? Zijn er minimale eisen waaraan een gemeentelijk milieubeleidsplan of een natuurlijk ontwikkelingsplan moet voldoen of is het voldoende dat zij een papiertje tekenen zodat zij automatisch kunnen genieten van financiële tegemoetkomingen of een restitutie van een gedeelte van de milieuhellingen ? Zoals de heer Caudron heeft gevraagd, herhaal ik de vraag of er een mogelijkheid bestaat tot samenwerking op intercommunaal niveau. Is er eventueel de mogelijkheid of zelfs de verplichting tot integratie te komen van de verschillende gemeentelijke milieubeleidsplannen en natuurontwikkelingsplannen voor bepaalde gebieden ?

Kan u gemeenten weigeren ? Ik denk bij voorbeeld aan gemeenten die wel happig zouden zijn om een financiële tegemoetkoming te krijgen maar het op dit ogenblik vertikken om uw decretale onderrichtingen na te komen. Ik denk bij voorbeeld aan gemeenten die weigeren het wegbermbesluit na te komen en zo zijn er enkele in Vlaanderen. Kunnen die toch genieten van de centen, ook als zij niet beantwoorden aan de wettelijke verplichtingen ?

Inzake verplichtingen en efficiëntie van de convenant wens ik u te vragen of deze convenant naar de gemeenten toe eventuele resultaatsverbintenissen omvat. In welke mate moet het gemeentelijk milieu- of natuurpatrimonium, na het ondertekenen van de convenant, erop vooruitgaan ? Welke criteria worden gehanteerd ? Over welke sancties beschikt u eventueel als gemeenten alleen maar de financiële baten willen, maar niet de inspanningen willen leveren ?

Aangezien er nu reeds vele gemeenten zijn die deze convenant willen afsluiten, vraag ik mij af of deze typeconvenant of een grootste gemene deler ervan na een aantal jaren in een decretale vorm kan worden gegoten. Wij zouden dan de gemeenten ver-

Cuyvers

plichten te werken aan een gemeentelijk milieubeleidsplan en op lange termijn aan natuurontwikkelingsplanning te doen.

De Voorzitter : De heer Jos Bosmans heeft het woord.

De heer Jos Bosmans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, naar aanleiding van de interpellatie van de heer Caudron, wens ik enkele bekommernissen naar voren te brengen die vooral werden geïnspireerd door de situatie van veelal kleine landelijke gemeenten die graag bereid zijn deze milieuconvenant met het Vlaamse Gewest af te sluiten, maar die na onderzoek van de voorstellen, toch met vele vragen blijven zitten. Wij hebben begrepen dat vanaf september 1991 de eerste milieuovereenkomsten kunnen worden afgesloten tussen het Vlaamse Gewest en de respectievelijk gemeenten die zich bereid verklaren zich in te schrijven in de objectieven en de doelstellingen en de aanpak van het Vlaams milieubeleid. Zij zullen worden uitgenodigd een milieuconvenant af te sluiten. Deze mogelijkheid past in het kader van de eerste lijnsmilieuwzorg, een objectief dat de CVP-fractie steeds heeft vooropgesteld.

De Vlaamse Regering biedt ons hiermee een nieuw werkinstrument en deze innovatie juichen wij bijzonder toe. Het biedt de gemeenten inderdaad de mogelijkheid om door een overeenkomst met wederzijdse afspraken, rechten en plichten, te komen tot een nieuwe aanpak van het gemeentelijk milieubeleid en in dat opzicht moeten wij het initiatief volmondig steunen. Toch rijst er een concrete vraag wanneer wij stilstaan bij het feit dat een aantal verplichtingen nu reeds bij wet aan de gemeenten zijn opgelegd. De gemeenten die geen overeenkomst afsluiten, zijn toch wettelijk verplicht een aantal milieuacties te ondernemen, zoals bij voorbeeld het selectief ophalen van klein chemisch afval, namelijk in uitvoering van een Europese richtlijn. De gemeenten die een milieuconvenant aangaan, krijgen hiervoor ech-

ter financiële compensatie. Het Vlaams Gewest trekt hiervoor gedurende vijf jaar een bedrag van 618 miljoen frank per jaar uit op rekening van het MINA-Fonds. Mijnheer de Minister, volgens de brief die u hebt geschreven is dit globale bedrag een maximum enveloppe per jaar. Wij menen echter dat het moet worden beschouwd als een minimum minimum, zoals de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten het uitdrukt. Om de globale inspanningen die de gemeenten moeten leveren werkelijk te evalueren, moet men immers de kostprijs berekenen van alle milieuopdrachten die door verscheidene decreten en besluiten aan de gemeenten worden opgelegd. Het grote probleem op het ogenblik is dat de jongste vijf jaar verscheidene maatregelen en decreten aan de gemeenten nieuwe opdrachten geven, maar dat de globale kostprijs ervan nooit is berekend. De vraag is dus of het bedrag dat u uitrekt, wel voldoende is om deze taken globaal en coherent aan te pakken. Wij denken inderdaad dat het bedrag van 618 miljoen frank niet volstaat. Uiteindelijk gaat het om een soort teruggave van de middelen die het Vlaams Gewest uit milieuheffingen verwerft. Onze fractie is er altijd van uitgegaan dat dit een goede politiek is. De gemeenten moeten inderdaad deze middelen via het Gewest verwerven, maar men heeft zich misschien wat te strikt beperkt tot deze middelen alleen. Verscheidene gemeenten hebben reeds de kosten geraamd die het afsluiten van een milieuovereenkomst meebrengt. De conclusie van al deze studies is steeds dezelfde, namelijk dat de financiële compensatie die worden uitgetrokken niet eens de helft van de kosten zal dekken die de gemeenten op zich nemen. Dit is een grote handicap voor het wezenlijk uitbouwen van een gemeentelijk milieubeleid, dat hoe dan ook de basis moet vormen voor een Vlaams milieubeleid. De eerstelijns milieuzorg gebeurt immers op het niveau van de gemeente, dicht bij de bevolking. Dit niveau moet in de toekomst dus over de nodige middelen kunnen beschikken. Daarom ook pleiten wij ervoor dit bedrag meteen al vanaf het tweede jaar aanzienlijk te verhogen.

Ik vraag ook bijzondere aandacht voor de kleine landelijke gemeenten. Wie spreekt over kleine landelijke gemeenten denkt meteen aan weinig of geen industriële vestigingen en bijgevolg geen inkomsten uit deze bron. Wel zijn er veel wegbermen, grote afstanden voor het aanleggen van rioeringen of collectoren, veel groenvoorziening en hoge kosten voor het ophalen van huishoudelijk afval. Mijnheer de Minister, u zou dus bijzondere aandacht moeten besteden aan deze kleine landelijke gemeenten en bij de verdere uitwerking van de milieuconvenant specifieke en op de maat van de kleine gemeenten gesneden maatregelen moeten nemen, om het hen mogelijk te maken een milieubeleid te voeren dat volkomen past in uw concept.

Ik ben er trouwens van overtuigd dat een steun aan de gemeente op langere termijn zelfs een besparing op het gewestelijk budget zal betekenen. De heer Caudron heeft terecht en uitgebreid het probleem van de afzet van de verzamelde afvalstoffen aangesneden. Ik ga daarom hierop niet verder in.

Ten slotte pleit ik er nog voor dat de gemeenten, die in de loop van de vijf jaar van de milieuconvenant in moeilijke budgettaire omstandigheden zouden geraken, over deze milieuconvenant opnieuw zouden kunnen onderhandelen met het Vlaamse gewest.

Mijnheer de Minister, de aanpak van de milieuconvenant achten wij bijzonder waardevol en juichen wij toe. Wij hopen echter dat er rekening zal worden gehouden met de specifieke situatie van de kleine gemeenten. Wij kijken dan ook met belangstelling uit naar de wijze waarop u dit in de nabije toekomst zult ontwikkelen. **(Applaus)**

De Voorzitter : De heer Lisabeth heeft het woord.

De heer C. Lisabeth (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, in aansluiting op deze interpellatie wens ik in te gaan op een aantal aspecten in verband met het voorstel tot het afsluiten van overeenkomsten inzake het MINA-beleid op het gemeentelijk ni-

Lisabeth

veau. Wij kunnen de filosofie die in het voorstel is verwerkt onderschrijven. De gemeenten worden door dit voorstel ertoe aangespoord een eerstelijns milieuzorg in hun gemeente op gang te brengen of voort te zetten. Bij de bespreking van het afvalstoffenplan hebben wij verklaard dat wij met deze visie akkoord konden gaan, maar wij hebben daar bij duidelijk bepaald dat de Vlaamse Executieve de nodige middelen ter beschikking moest stellen. Dit was trouwens een van onze belangrijkste kritieken die wij inzake het voorontwerp afvalstoffenplan hebben geformuleerd.

De Vlaamse Executieve verbindt er zich nu toe een aantal middelen ter beschikking te stellen van de gemeenten op voorwaarde dat deze zich engageren tot het oprichten van een eerste lijns milieubeleid. Wij vragen ons daarbij af of de ter beschikking gestelde middelen voldoende zullen zijn. Het bedrag is gekend. De Minister heeft dit bedrag in zijn omzendbrief naar de gemeenten bepaald op 618 miljoen frank. Vlug omgerekend betekent dit met moeite 100 frank per inwoner in Vlaanderen, wanneer alle gemeenten hierop zouden ingaan. Dit komt neer op ongeveer 300 frank per gezin. Voor gemeenten die reeds hetzij een huisvuilbelasting, hetzij een milieubelasting heffen, betekent dit bedrag van 300 frank per gezin nauwelijks 1/10 van het bedrag dat door de gemeenten zelf wordt opgebracht. Daartegenover worden in het voorstel een aantal verbintenissen ingeschreven belangrijke kosten zullen veroorzaken voor de gemeenten. Voor een aantal verbintenissen die van de gemeenten worden gevraagd zal er bijkomend personeel moeten worden aangeworven. Ik denk hier bij voorbeeld aan het opmaken van een inventaris, van een beleidsnota of van een natuurontwikkelingsplan, aan het installeren van een adviesraad enzovoort. Voor de selectieve inzameling van afvalstoffen en de ophaling van het klein giftig afval worden nog bijkomende verbintenissen gevraagd. Ook dit zal meer geld kosten.

De ter beschikking gestelde middelen

zullen derhalve hoogst waarschijnlijk ontoereikend zijn om de bijkomende kosten te dekken. Bovendien maken de gemeenten zich zorgen over de verzekering die zal kunnen worden gegeven voor het ophalen, het verwerken en het recycleren van dergelijke afvalstoffen.

Ik geloof dat dit terechte bezorgdheden zijn. Bij het afsluiten van de overeenkomst moeten ter zake zekere garanties worden gegeven.

Vervolgens wens ik bondig bij enkele punten van het voorstel te blijven stilstaan. De oprichting van een Milieuraad wordt algemeen gesteld. Het zou goed zijn de opdracht en de samenstelling van de Milieuraad nader te omschrijven. Dit geldt eveneens voor het installeren van een milieudienst. Dit voorstel is vrij minimaal uitgewerkt. Er wordt gesteld dat iemand moet worden aangeworven die bevoegd is om controles in het kader van VLAREM uit te oefenen. Mijns inziens moet de bevoegdheid van een milieudienst ruimer worden geïnterpreteerd ; deze dienst moet kunnen uitgroeien tot de taak van een milieu ombudsman in de gemeente. Ik stel die vraag omdat de opening gemaakt wordt naar een intergemeentelijke dienst. Daarbij rijst de vraag of, wat er bestaat op provinciaal vlak, namelijk de provinciale milieudienst niet beter zou worden benut. In het voorstel wordt er geen enkele link naar gelegd.

Ten slotte wens ik uitdrukkelijk te vragen dat de Minister - daarom niet vandaag maar op het ogenblik dat de overeenkomsten worden afgesloten - garanties zou bieden aan de gemeenten inzake de selectief opgehaalde afvalstoffen.

Ik wens hieraan nog één bemerking toe te voegen : het is niet altijd duidelijk of de gemeenten, die willen ingaan op het voorstel aan alle voorwaarden moeten voldoen en of zij zich eventueel kunnen beperken tot een aantal van die voorwaarden. Wordt er een subsidiëring of een tegemoetkoming voorzien voor gemeenten die reeds een containerpark exploiteren ? Impliceert dit dat gemeenten die reeds vier à vijf jaar een

containerpark hebben ook van deze tegemoetkoming kunnen genieten ?

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (up de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik sluit mij aan bij de discussie over de zogenaamde milieuconvenant. Vooreerst vragen wij ons af waarom men dit moeilijk woord heeft gebruikt en waarom men niet spreekt over een milieuovereenkomst.

Wanneer wij deze overeenkomst nader beschouwen stellen wij vast dat ze één positief punt en drie negatieve punten bevat.

Het voordeel van deze milieuovereenkomst is dat steden en gemeenten die tot dusver weinig aan milieubeleid hebben gedaan, geconfronteerd en aangezet worden vrij spoedig over te gaan tot actie. Dat is het positieve, het voordelige aspect.

De negatieve zijde bevat drie aspecten : eerste en vooral stellen wij vast dat het ganse concept vier pijlers bevat, en gebaseerd is op de zogenaamde planmatige aanpak, dit volgens de plan-economische beginselen. Ik kom daar straks op terug.

Tweede negatief aspect is dat het wordt voorgesteld als een overeenkomst, maar dat het in de praktijk gaat om een eenzijdig opgedrongen overeenkomst van de Vlaamse centrale overheid aan de steden en gemeenten.

Een derde negatief aspect is de grote onduidelijkheid — de talrijke vragen wijzen daarop — inzake de financiering van de opdrachten.

Eerst en vooral kom ik tot de planmatige aanpak ; u verheelt dit niet, want u zegt het trouwens in uw inleiding. Wij merken ook dat er één zeer belangrijk punt ontbreekt in de ganse aanpak. U werkt met vier pijlers : toezicht en controle ; de milieuraad, die naar ons gevoelen voorbijgestreefd is en verzuimd zal worden samengesteld, de gemeentelijke milieudienst en een subsidiëringssystemeem.

Denys

U vergeet echter de bevolking te sensibiliseren en indien men daar niet in slaagt kan een milieubeleid nooit succes boeken. De middelen om de bevolking ertoe aan te zetten op meer milieuvriendelijke wijze te leven — en ik denk bijvoorbeeld aan het huisvuil — is bijvoorbeeld de invoering van een tarievdifferentiatie. Degeenen die hun huisvuil selecteren zullen op die wijze worden beloond. Het gaat dus om een sensibilisering op financieel vlak. Dat is echter de enige manier om in de praktijk te slagen. Er is ook het systeem van de milieumeldingskaart waarbij de bevolking op permanente wijze aan de gemeenten zou kunnen duidelijk maken wat er schort en wat er dient te worden verbeterd. Hoe dan ook in uw systeem vinden wij niets terug aangaande sensibilisering van de bevolking en dat is volgens ons een lacune.

Mijnheer de Voorzitter, wat de eerste pijler betreft, met name toezicht en controle, stellen wij vast dat er ook een belangrijk punt ontbreekt, te weten de wijze waarop de steden en gemeenten ertoe zullen worden aangezet controle uit te oefenen niet alleen op de toekenning van de exploitatie en de logiesvergunningen, maar vooral op de opvolging ervan. Er moet immers worden nagegaan of de voorwaarden die in de vergunningen zijn opgenomen al dan niet worden toegepast. In dat verband denk ik aan de samenwerking met de overheidsinstellingen, namelijk OVAM, de Vlaamse Milieumaatschappij en de Vlaamse Administratie. Er bestaat dus geen enkele duidelijkheid aangaande de wijze waarop de exploitatievergunningen ongecontroleerd worden toegepast.

Ik kom nu tot het volgende punt, namelijk de inspraak. De oprichting van raden en commissies in de loop der jaren boezemt mij angst in. Meestal stellen wij vast dat die raden steeds uit dezelfde leden zijn samengesteld, of het nu gaat om de KWB, de liberale organisatie of om het even welke raad. Ik ben tegen de raden, ook op gemeentelijk niveau. Volgens mij kan inspraak slechts mogelijk zijn door verplichte hearing of hoorzittingen

te organiseren. Dat is de enige efficiënte manier. Vervolgens, nog steeds wat de inspraak betreft, zou ik willen vernemen op welke manier de gemeentelijke milieuraad zal samenwerken met de nu reeds bestaande gemeentelijke adviesraden voor ruimtelijke ordening. De milieuovereenkomst leert ons niet of desbetreffend stappen moeten worden ondernomen. Beide zijn belangrijk om tot een beter leefmilieu te komen.

Ik kom nu tot het financieel aspect van de zaak. In dat verband is het duidelijk dat er onvoldoende middelen zullen zijn om de gegeven opdrachten uit te voeren. In feite hebben de gemeenten echter geen keuze. Zij zullen die opdrachten hoe dan ook moeten uitvoeren. Het enige voordeel bestaat erin dat zij zullen worden gesubsidieerd indien zij de overeenkomst aanvaarden. Aanvaarden zij die niet, dan zullen zij ook geen middelen krijgen.

Ik wens nog een belangrijke opmerking te formuleren aangaande de aanleg van prioritaire rioleringen. Deze aangelegenheid zou volgens mij een onderdeel moeten vormen van afspraken met de gemeenten. Volgens mij zouden die gemeenten die aan bepaalde verplichtingen voldoen voorrang moeten krijgen wanneer de middelen via Aquafin worden uitgekeerd. Hierover vinden wij niets terug in de milieu-overeenkomst.

De Voorzitter : Mijnheer Denys, mag ik u vragen te besluiten. U heeft uw spreektijd reeds ruimschoots overschreden.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik zal besluiten maar wens u toch te doen opmerken dat de sprekers van andere fracties eveneens hun spreektijd ruimschoots overschreden. Bovendien verwondert het mij dat de sprekers van onze fractie de spreektijd stipt moeten respecteren terwijl de sprekers van andere fracties dat niet moeten doen. Dat is discriminerend ten opzichte van de oppositie in deze Vlaamse Raad. (**Protest van de heer J. Devolder**).

De Voorzitter : Mijnheer Devolder, ik heb de klok nauwkeurig in het oog

gehouden. Iedereen beschikt over dezelfde spreektijd. (**Protest van de heer R. Daems**)

Mijnheer Daems, u kan steeds spreken tijdens de replieken.

Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik stel vast dat de verschillende fracties van deze gelegenheid gebruik maken om zich op een positieve wijze bij de hoofdinterpellant aan te sluiten, behoudens een kritische beoordeling van de PW. De leden van de PW hebben evenwel toegegeven dat zij aanvankelijk ook positieve wilden beklemtonen, maar zij toch niet konden nalaten ook een drietal negatieve aspecten te belichten.

De hoofdinterpellant, Jan Caudron, heeft in het verleden in de Commissie bij herhaling de suggestie geformuleerd dat wij op het niveau van de gemeenten duidelijke initiatieven zouden nemen aangaande de eerste lijnsmilieuzorg.

Bij de bespreking van de begrotingen in de Commissie en in de Vlaamse Raad, werd trouwens ook door leden van de andere fracties gewezen op de belangrijke rol van de gemeenten op het vlak van de beleidsuitvoering. Ook bij het uitvoeren van het Vlaams beleidsplan zijn wij in grote mate aangewezen op de medewerking van de verschillende actoren. Een van de factoren is de gemeente, daar kunnen wij niet omheen.

Aangaande dit ontwerpconvenant dat ter consultatie werd voorgelegd onder andere aan de Vereniging voor Belgische Steden en Gemeenten, zijn heel wat suggesties en kritische bedenkingen geformuleerd. De grondtoon ervan is evenwel positief.

De burgemeesters die hier aanwezig zijn, zullen niet ontkennen dat de gemeenten over de verschillende partijen heen hun waardering voor de ideeën in deze convenant verwoorden. Zij hebben evenwel ook een aantal suggesties gedaan. Inderdaad, zij zijn autonoom en wensen niet

T. Kelchtermans

slaafs te ondergaan wat van hogerop wordt opgelegd.

Wat mij opvalt is dat de interpellanten misschien minder ervaring hebben met wat er in de gemeenten op dat vlak leeft. Ik ga ervan uit dat de gemeentelijke daadkracht en verantwoordelijkheidszin ernstig worden onderschat, te meer omdat men bij herhaling bij komende regels willen opleggen aan de gemeenten, ervan uitgaande dat in het milieubeleidsplan duidelijke richtlijnen moeten worden gegeven, dat er in een natuurontwikkelingsplan duidelijke richtlijnen moeten vervat zijn aangaande de inhoud, aangaande de eisen waaraan de milieuambtenaar moet beantwoorden, aangaande de samenstelling van de Milieuraad, zonder daarbij te veronderstellen dat de volwassenheid die de Vlaamse Raad zich toeschrijft, met evenveel recht door de gemeenteraden kan worden opgeëist. Ik kan u enkele voorbeelden geven in verband met beheersverantwoordelijkheid en het nauwkeurig afwegen van belangen, waaraan de Vlaamse Raad en de Executieve een voorbeeld zouden kunnen nemen. Dit steekt vaak schril af tegenover het onzorgvuldig nemen van beslissingen, zonder voldoende de consequenties in te schatten. De gemeenten weten dat zij door hun eigen burgers op zeer korte afstand voor hun verantwoordelijkheid worden geplaatst, dat het alibi niet elders kan worden gezocht en dat de middelen beperkt zijn.

Wij zijn er in deze convenant dus van uitgegaan dat de gemeentelijke autonomie moet worden gerespecteerd. Wij hebben een systeem van betutteling vermeden. Het meest essentiële bij het opstellen van een milieubeleidsplan, bij de bespreking van de bespreking, bij het opstellen van een natuurontwikkelingsplan, en bij de samenstelling van een gemeentelijke adviesraad, is niet een organigram dat de Executieve, de Executieve of de Vlaamse Raad voorstelt, maar wel wat de gemeenteraden in hun beoordeling, beraadslaging en stemming

essentieel vinden ten einde een dergelijk adviesorgaan of een dergelijk plan in hun gemeente als beleidsinstrument te hanteren. Dat is het uitgangspunt.

In verband met de restitutie van de opbrengst van de milieuheffing aan de gemeenten, nodig ik de verschillende interpellanten uit aan een omgekeerde gedachteoefening deel te nemen over de volgende algemene vraag.

Aangezien de gemeenten veel dichter bij de burger staan dan de Vlaamse Raad, zijn zij ook veel alerter voor de signalen van de burgers, die zeer gevoelig zijn voor het milieubeleid. Zou een gemeente zonder deze restitutie zich kunnen permitteren om niet aan deze gevoeligheid tegemoet te komen en geen beleidsdaden te stellen? Wat zou een gemeente in 1991 en volgende jaren zonder convenant doen op het vlak van het beleid, van de herschikking van de middelen en van het ontwikkelen van eigen initiatieven? Kan men ervan uitgaan dat een gemeente geen selectieve huisvuilophaling zou organiseren, geen eigen milieudienst bemannen met gekwalificeerd personeel, geen gemeentelijk milieubeleidsplan en/of natuurontwikkelingsplan opstellen?

Ik ga ervan uit dat die gemeente dat toch zou doen, zij het dan onder andere voorwaarden en omstandigheden. Het uitgangspunt van het Vlaams milieubeleid is niet dat de kosten van elke medewerking moeten worden gedekt. Wij geven een stimulans, wij zetten de gemeenten ertoe aan om initiatieven te nemen en sluiten een overeenkomst af voor de duur van vijf jaar. Na die vijf jaar zullen wij dit beleidsinstrument evalueren. Dat is mogelijk de verantwoordelijkheidszucht van onze opvolgers.

Een aantal prestaties uit die overeenkomst liggen het Vlaamse Gewest na aan het hart, opdat ze ze ook financieel zal ondersteunen. Wij zijn daartoe niet verplicht, maar wij doen dat graag. De gemeente zelf beslist of ze van deze mogelijkheid gebruik maakt.

Aan de heer Jan Caudron kan ik zeggen dat de ontwerpconvenant door

85 ten honderd van de gemeenten, door ongeveer 265 gemeenten, principieel werd onderschreven. Een aantal suggesties werden gedaan. Sommige fracties en de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten hebben specifieke studiedagen ingericht omtrent de mogelijkheden en beperkingen van deze convenant; daarmee zal rekening worden gehouden.

Het bedrag dat voor deze convenant wordt uitgetrokken belooft 618 miljoen frank per jaar, dus meer dan drie miljard frank over de vijf jaren gespreid. Collega Caudron vindt dit iets te weinig. Ik verwijs echter naar de gedachteoefening en herhaal dat het geen kostendekkend, maar wel een stimulerend plan is. Wij geven een garantie aan de gemeenten van 618 miljoen frank, ook als de opbrengst van de milieuheffingen hoger zou liggen. Ik hoop dat die opbrengsten niet hoger zullen zijn dan voorzien, want dit zou wijzen op een falend milieubeleid. Preventie en recycling worden immers niet belast, dat is enkel het geval voor het storten van afvalstoffen. Hoe beter ons afvalstoffenplan werkt, hoe geringer de inkomsten.

Er kan dus ook geen maximum worden gesteld. Indien de inkomsten uit de gemeenten stijgen, eventueel omdat de Vlaamse Raad de milieuheffing op het storten of verbranden van afval verhoogt, dan moeten deze meerinkomsten vanzelfsprekend aan de gemeenten ter beschikking worden gesteld.

Ik ben het dus helemaal niet eens met de zogenaamde milieukenner, de heer Leroy, die met een Nederlandse bril op voortdurend opmerkingen maakt over het Vlaams milieubeleid en geen vertrouwen heeft in het gemeentelijke bestuursniveau. Vanop deze tribune kan ik dat rustig tegen spreken: hij getuigt enkel dat hij niet het minste begrip heeft voor wat een gemeentelijk bestuursniveau is en op welke wijze gemeenten kunnen worden bestuurd zeker als er via adviesraden en andere instellingen een dergelijk overleg is uitgewerkt.

Het milieuconvenantontwerp voorziet geen toelage voor gemeentelijke

T. Kelchtermans

intercommunales, wat in de definitieve convenant mogelijk wel wordt weerhouden. In ieder geval, is het wel mogelijk op onderdelen ervan : zo is er een duidelijk opsplitsing voorzien voor gemeenten die samen een initiatief nemen. Wij sluiten convenanten af per gemeente maar als verscheidene gemeenten samen in een geïntegreerd milieubeleidsplan grensoverschrijdende aspecten opnemen, dan is hiertegen geen enkel bezwaar op voorwaarde dat zij zelf een milieubeleidsplan hebben. Van in den beginne starten met een intercommunale is echter nu niet toegelaten en ik geloof niet dat de definitieve milieuconvenant dit zal veranderen.

Wat betreft de gewaarborgde opname van het klein gevaarlijk afval en ander selectief opgehaald afval : pactsunt ervanda, dit staat reeds in de convenant, het Vlaamse Gewest moet dat dus nakomen en de OVAM moet ter zake zijn slagkracht verhoogen zodat zij op korte termijn de opname van selectief opgehaalde afvalstoffen als papier, glas, rubber en zo verder kan verzekeren, desnoods met stockering.

Kunnen gemeentebesturen ook later nog aansluiten bij het convenantsysteem ? Alle convenanten lopen af einde 1996, maar de gemeenten kunnen tussentijds instappen in dit systeem, al kunnen die convenanten niet telkens op maat van de gemeente worden geschreven en moeten wij ons houden aan één globale Vlaamse convenant. De gemeenten moeten die onderschrijven, al kan er bij de controle rekening worden gehouden met de schaal en de mogelijkheden van de gemeente, zonder echter te vervallen in een overdreven boekhoudkundig beheren van overeenkomsten met allerlei puntensystemen. Wij moeten veeleer rekenen op de verantwoordelijkheid van de gemeenten zelf.

Ik heb reeds onrechtstreeks geantwoord op de vraag van de heer Cuyvers in verband met het aantal gemeenten. Ook zijn vraag of het natuur- en milieubeleidsplan ook kan

worden uitbesteed, heb ik reeds gedeeltelijk beantwoord. De gemeenten kunnen dat zelf uitwerken of dat uitbesteden, zij kunnen het ook grensoverschrijdend uitbesteden. Belangrijkste is dat er een eigen milieubeleidsplan van de gemeenten is gemaakt en opgenomen.

Kunnen gemeenten worden geweigerd ? Een convenant heeft voor ons de betekenis dat de gemeente de afspraken aanvaardt. Ik wens niet reeds op voorhand een arbitrage in te voeren en de gemeenten opdelen in goeden en slechten.

Wij gaan ervan uit dat iedereen, die met het Vlaamse Gewest afspraken ondertekent, deze afspraken ook nakomt. Trouwens, om die reden is er ook een elementaire controle voor de gemeenten, die voorzien is in de afspraken en die tijdig dient te gebeuren. Het gaat niet om een resultaatsverbintenis, maar om een globale uitvoering voorzien in het milieubeleidsplan en het natuurontwikkelingsplan. Er werd duidelijk toegezegd dat er een controle zal zijn over de uitvoering van de gemaakte afspraken. Of dit in de toekomst aanleiding zal geven tot een decretale regeling dient door de Vlaamse Raad te worden beslist. Ik ben voorstander van een flexibel systeem, waardoor wij kunnen bijsturen in functie van de nodige aanpassingen op het terrein en dat convenanten, zoals dat vandaag het geval is, publiek in een debat kunnen worden besproken. Na vijf jaar moeten wij deze convenant beoordelen en nagaan of wij met dat systeem verder gaan.

Collega Jos Bosmans heeft vragen gesteld nopens de middelen, die ter beschikking worden gesteld. Collega Denys heeft daar ook eveneens de aandacht gevestigd. Wij doen voor de gemeenten op dit ogenblik heel wat meer. Wij voorzien voor de begroting 1991-1992 dat voor 2 miljard in de gemeenten prioritair riolen worden gelegd.

Collega Jos Bosmans vroeg wat het Vlaamse Gewest voor de gemeenten doet. Welnu, het Vlaamse Gewest doet reeds meer dan 618 miljoen, die prioritair voor de gemeenten zijn

voorzien. Mijnheer Denys, wanneer u stelt daar als criterium in de convenant aan toe te voegen dat zij een aantal zaken zouden doen, gelden dit soort afspraken niet, maar wel de verbetering van de waterkwaliteit. Het gaat er hier dus niet om of zij al dan niet goede gemeenten zijn. Bij de prioritaire riolen mogen wij niet in de fouten van het verleden vallen en andere criteria hanteren, die vreemd zijn aan het objectief van de waterzuivering, met name in 1995 de waterkwaliteit bereiken.

De heer A. Denys : Bij de milieuconvenant is er ook iets over andere rioleringen. Zou men geen afspraken kunnen maken, waarbij men zegt dat de gemeenten, die vlugger investeren in hun normale rioleringen ook voorrang krijgen bij de bedeling van de prioritaire riolering ! Dat zou een stimulant zijn en zou ook niet tegenstrijdig zijn met de globale aanpak. Het is een manier om tot de gemeenten te zeggen dat wanneer zij vlugger investeren in de normale riolering, zij ook voordelen krijgen.

Thans heeft men de indruk dat op de ene of de andere wijze de politieke lobbying gedeeltelijk meespeelt. Door een objectieve normering kunnen wij de gemeenten daartoe aanzetten.

Minister T. Kelchtermans : Dat is een suggestie die bij de convenant kan worden bekeken. Hierbij ligt de klemtoon vooral op het feit dat de kleine rioleringswerken voor de gemeenten een probleem blijven. Ter zake wens ik in de loop van dit jaar voorstellen in te dienen. Wij mogen de omvang van deze problemen niet onderschatten. Daardoor dreigen wij opnieuw in een versnelde uitvoering terecht te komen van de investeringen voorzien voor de collectoren de waterzuiveringsstations en de prioritaire riolen, waarna het opnieuw stopt ingeval wij geen bijkomende stimulansen invoeren.

Wij dienen na te gaan of wij het op de manier moeten doen zoals u dat suggereert ofwel op een andere wijze een systeem ontwikkelen waardoor de gemeenten dat dus ook als een duidelijke stimulus ervaren.

T. Kelchtermans

De heer A. Denys : Mijnheer de Minister, denkt u daarbij ook de kleine riolerings buiten het Investeringsfonds te houden ?

Wanneer u zegt dat wij iets extra moeten doen, betekent zulks dat u eraan denkt de kleine rioleringen uit te sluiten ?

Minister T. Kelchtermans : In de Vlaamse Regering werd een afspraak gemaakt dat wij eind dit jaar aan de hand van de begrotingen voor 1992, — die door de rekeningen van 1991 zullen worden bevestigd — die de gemeenten zelf indienen, zullen beoordelen welke inspanningen de gemeenten en het gemeentelijk investeringsfonds hebben gedaan voor de aanleg van kleine rioleringen. Wanneer daaruit zou blijken dat de inspanningen voor de kleine rioleringswerken sterk dalen, wat mijn persoonlijke overtuiging is, evenals van anderen die met de problemen van de gemeenten vertrouwd zijn, zullen wij - het is gevaarlijk dat te zeggen, want het is bijna uitlokken dat men het zou doen - dan op dat vlak afzonderlijke initiatieven nemen, door hetzij in het kader van een convenant een aanvulling te doen, hetzij door de uitdrukkelijke mogelijkheid om buiten wat in het investeringsfonds is voorzien of een apart luik in het investeringsfonds met meer middelen, om kleine rioleringswerken uit te voeren.

Er zijn varianten mogelijk. Het is mijn overtuiging dat wij daarvoor een bijkomende oplossing moeten zoeken, anders krijgen wij op het vlak van waterzuivering ernstige problemen, ook al komen wij onze afspraken met Aquafin na.

De heer A. Denys : Dat zullen de gemeenten graag horen, maar dat betekent de uitholling van de filosofie van het Investeringsfonds. U zegt dat wij buiten het Investeringsfonds misschien zullen verplicht zijn meer middelen te geven voor de kleine rioleringswerken.

Minister T. Kelchtermans : Of wel moeten we in het Investeringsfonds bij komende middelen inbrengen die

uitsluitend voor kleine rioleringswerken kunnen worden aangewend. Maar, wij zijn nu hardop aan het denken. Bij gelegenheid zal er een uitdrukkelijk initiatief moeten worden genomen inzake de problematiek van de kleine rioleringswerken in de gemeenten.

De heer Jos Bosmans heeft nog een vraag gesteld over de kleine landelijke gemeenten waar wij, zeker op het vlak van convenanten, begrip moeten voor hebben. Ik deel uw mening. Ik meen dat wij dat reeds gedaan hebben voor het containerpark. Misschien is het nodig, na de reacties van de gemeenten zelf, daaraan aandacht te besteden in de convenanten. De heer Lisabeth en de meeste andere intervenanten onderschrijven deze filosofie.

Over de garantie heb ik de nodige antwoorden gegeven. Ook over de milieuraad en de milieudienst heb ik mijn voorstellen geformuleerd. Nu reeds hebben wij een experiment intergemeentelijke milieudienst in een intercommunale in het Antwerpse, waaruit wij een aantal conclusies kunnen trekken. De garanties hebben wij ook gegeven, en ik meen ook geantwoord te hebben op uw laatste vraag, namelijk dat de gemeenten in feite niet kunnen kiezen uit de convenanten wat zij zullen doen en wat niet. Het is in zijn geheel te nemen of te laten. Ik ga ervan uit dat, zelfs zonder convenant, het gros van wat wij voorstellen door de gemeenten waarschijnlijk vertraagd zal worden uitgevoerd. Wat wij hier doen is proberen ze min of meer op gelijke snelheid te brengen.

Ik heb reeds geantwoord op een aantal vragen van de heer Denys. Hij onderschrijft de stimulans als een positief element, maar de planmatigheid beschouwt hij als een negatief punt. Milieubeleid is nochtans een kwestie van planmatigheid.

De heer A. Denys : Dat is juist, maar u vergeet één aspect. Inzake sensibilisering van de bevolking stelt u in uw convenant geen enkele oplossing voor. Denkt u dat sensibilisering zich beperkt tot het voeren van een dure publiciteitscampagne, of het uitdelen

van folders met uw foto ? Op die wijze stimuleert u de mensen niet. Zij moeten het in hun portemonnee ondervinden. Dat zij minder moeten betalen wanneer zij hun huisvuil op een meer selectieve wijze verzamelen, is de beste sensibilisering.

Minister T. Kelchtermans : Afval leeft ook, als u begrijpt wat ik bedoel.

De heer A. Denys : Het is uit die ervaring dat ik geleerd heb dat het weinig zin heeft.

Minister T. Kelchtermans : Ik heb er ook uit geleerd.

De heer A. Denys : En toch doet u verder en krijgen wij dagelijks onze brievenbussen volgestopt met dure folders waarop uw foto prijkt.

Minister T. Kelchtermans : Als u mij om de haverklap interpelleert is dat ook een vorm van sensibilisering, tenminste in de mate dat daar enige aandacht aan besteed wordt.

Het algemeen milieubeleidsplan bepaalt uitdrukkelijk de aandacht voor sensibilisering. Ook OVAM heeft uitdrukkelijk kredieten ingeschreven voor sensibilisering.

Ik noteer met genoegen dat u de milieuheffing als instrument van sturing nadrukkelijk onderschrijft.

De heer A. Denys : Geen heffing, wel een bijdrage.

Minister T. Kelchtermans : Dat is zoals convenant en overeenkomst.

De heer A. Denys : Het ene is een belasting, het ander is een retributie.

Minister T. Kelchtermans : Wij hebben een selectieve milieuheffing ingevoerd. Dat betekent, dat men een bijdrage van de burger vraagt voor een prestatie die hem ten goede komt, waarbij wordt toegezegd dat een bepaald probleem wordt opgelost.

Ik zit met de heer Denys op dezelfde lijn wanneer ik zeg voorstander te zijn om op termijn een gedifferentieerd systeem toe te passen. Wij hebben dit reeds in de Commissie naar aanleiding van het programma-

T. Kelchtermans

decreet besproken. Het zou ideaal zijn, mocht de burger betalen in functie van de hoeveelheid huisvuil die hij meegeeft zodat gemeenten — als het tenminste het sluikstorten niet in de hand werkt — die enorme inspanningen leveren, niet mee moeten betalen voor degenen die dat niet doen. Gemeenten die minder afval aanbieden, kan een kleinere tarief worden gevraagd.

Er werden duidelijke afspraken gemaakt in het kader van de VLA-REM-regeling over het toezicht en de controle door de gemeenten. Daarvoor werd een categorie klasse II ingevoerd en hebben de bedrijven een meldingsplicht. Voor de controle dienaangaande kunnen de gemeenten een beroep doen op het Gewestelijke Inspectiekorps.

De heer Denys is tegen het overleg in de Raden, maar voor de verplichte hearings. Ik wijs hem erop dat in dergelijke hearings reeds in het milieuvergunningendecreet, in het VLA-REM-reglement en bij de milieueffectrapportering is voorzien. Het is niet aan de Vlaamse Raad om de gemeentebesturen op te leggen hoe zij het beleid dienaangaande moeten opvullen, want anders wordt de volwassen gemeentelijke autonomie gefnuikt. De gemeenten dragen hier zelf verantwoordelijkheid.

Ik geef toe dat er onvoldoende middelen voorhanden zijn. Allereerst dienen de prioritair aan te leggen rio-leringen te worden gefinancierd. Ik ben tijdens de onderbreking reeds ingegaan op de vraag hoe wij de toekomst zien.

Mijnheer de Voorzitter, ik meen hiermee op de verschillende vragen te hebben geantwoord. Ik herhaal dat een convenant tegen september in zijn definitieve vorm aan de Vlaamse gemeenten zal worden voorgesteld. De inschrijvingen lopen tot eind 1996. Deze convenant is te nemen of te laten. Het bevat een niet al te rigide controle, die er toch moet zijn. Hoofdzaak is dat wij, samen met onze gemeenten, een gestuurd milieubeleid kunnen voeren dat iedereen volgens zijn mogelijkheden en fi-

nanciële middelen invult met een sterke sensibilisering ten aanzien van de bevolking.

De Voorzitter : De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Minister voor zijn uitvoerig antwoord. Nochtans heb ik nog een kleine bemerking.

Mijnheer de Minister, u verklaart dat de overeenkomst een stimuleringsplan is en geen kostendekkend plan. Als burgemeester weet u wellicht als de beste dat heel wat gemeenten taken op zich nemen die bijkomende kosten met zich brengen. Het is voor de gemeenten bijgevolg niet interessant wanneer zij vrijwillig een overeenkomst met de hogere overheid sluiten zonder dat de bijkomende kosten door deze laatste moeten worden gedragen.

U confronteert de gemeenten met een groot probleem. Bij geldtekort rest hen nog één middel, namelijk de verhoging van de gemeentebelastingen, wat zij hoegenaamd niet graag doen, vooral omdat wij bijna de helft van de gemeentelijke legislatuur hebben bereikt.

De Voorzitter : De heer Daems heeft het woord.

De heer R. Daems : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, de stad waarvan ik burgemeester ben, heeft de milieuconvenant, evenwel in een aangepaste versie, onderschreven.

In naam van de PW-fractie wil ik de volgende opmerkingen formuleren. Ik beaam ten volle wat de heer Denys heeft toegelicht, namelijk dat de convenant richtinggevend is. Ik begrijp dat u niet anders kunt. Men kan geen convenant opmaken zonder dat daarin een aantal voorstellen worden ingevuld.

Desalniettemin is de convenant te rigide aangezien het bijvoorbeeld de facto containerparkstelsel vooropstelt, terwijl de compostering te weinig aan bod komt.

Wat mij in de convenant het meest stoort kan ik misschien best illustre-

ren met een voorbeeld. Als uw huis onder water staat dan zal de kraan dichtdraaien het eerste zijn wat u zult doen. Dat is een klassiek voorbeeld. Dat vind ik niet in de convenant terug. In verband met afval moet u er eerst en vooral voor zorgen dat er minder afval is. Dat is toch wel een vrij fundamentele opmerking die ik wenste te maken omdat u inzake het element sensibilisering te vaag blijft. U beklemtoont in uw informatie aan de bevolking, te weinig dat minder afval produceren de eerste stap is die moet worden gezet.

Ik denk dat de heer Denys gelijk heeft wanneer hij zegt dat de Milieuraad als concept niet de facto een succesformule is. Persoonlijk meen ik dat dit zou moeten worden gekoppeld aan een commissie die verplichtend in elke gemeente of op regionaal niveau zou moeten bestaan, met name de commissie voor ruimtelijke ordening. Ze kan op stedelijk niveau werken zoals dat bij ons het geval is. Indien u dit combineert dan hebt u het element natuur, dat eigenlijk het bindmiddel tussen ruimtelijke ordening en milieu is.

Een ander element dat ik naar voren wens te brengen is dat van de kostendekking. Ik vind dat u gelijk hebt wanneer u zegt dat een dergelijke milieuconvenant niet kostendekkend moet zijn voor de gemeenten. Ik besef echter meteen wel dat u daardoor, naarmate de omvang van uw gemeente kleiner wordt, het opvolgen van de voorwaarden die in de convenant staan, moeilijker maakt. Het is voor een grote gemeente gemakkelijker om uit eigen middelen het bijkomende gedeelte bij te leggen dan dit voor een kleinere gemeente het geval is. Die zal dat niet altijd kunnen. Ik geef u een voorbeeld. Een milieudienst oprichten in een stad van 30.000 inwoners is vrij gemakkelijk. U beschikt over heel wat middelen en de 20 frank per inwoner zal een beetje soelaas brengen, maar niet overdreven. Voor een gemeente van 5 à 6.000 inwoners kunt u daarvoor geen ambtenaar aantrekken. U beschikt trouwens ook niet over een gekwalificeerde ambtenaar om zich uitsluitend daarmee bezig te houden. Ik meen dat ook dit een aspect is dat

Daems

door die convenant niet voldoende wordt opgevangen zoals dit trouwens ook het geval is voor de suggestie om het intergemeentelijk te doen. Ik weet niet of het intergemeentelijk zou functioneren.

Mijn laatste opmerking is van positieve aard. Ik vind dat de gezette stap in zijn geheel positief is. Door dit aan de gemeenten aan te bieden wijst u de steden en de gemeenten op hun verantwoordelijkheid. Enkel dat reeds heeft een voldoende positief effect gehad zodat men een milieuvconvenant aan de gemeenten kon zenden. Immers, ik kan u verzekeren dat, in vele gemeenten van onze streek, collega **Bosmans** weet dat, dit op zich het grootste effect heeft gehad. De andere effecten zullen nog moeten worden gemeten. Men wordt dus inderdaad op zijn verantwoordelijkheid gewezen. Er wordt gezegd dat wat men kan krijgen misschien weinig is, maar men stelt vast dat er heel wat voorwaarden zijn die met milieu te maken hebben, onvoldoende naar mijn mening in de convenant, maar er wordt daarop gewezen.

Ik vind de convenant een stap in de goede richting is, weze het dat er nog veel aan ontbreekt. Ik heb begrepen dat men de bedoeling heeft de convenant in de toekomst in die zin aan te passen en dit op basis van de ervaring.

De Voorzitter : De heer Cuyvers heeft het woord.

De heer J. Cuyvers : Ik wil in mijn repliek twee korte bedenkingen formuleren.

Ten eerste, ik ben het dus niet eens met uw kritiek op die duidelijke richtlijnen. Volgens mij hebben die duidelijke richtlijnen twee functies. Ten eerste, een duidelijke richtlijn voor elke gemeente afzonderlijk laat toe tot een betere integratie te komen voor het welslagen van het overkoepelend Vlaams milieubeleidsplan of het natuurontwikkelingsplan. Dat is toch meegenomen.

Ten tweede, zij laten ook toe bij eventuele uitbesteding door zeer

kleine gemeenten, ik denk bij voorbeeld in mijn streek aan Horebeke en Zwalm, om te komen tot een veel betere taakomschrijving van de organisatie die dat milieubeleidsplan of het Natuurontwikkelingsplan moet maken.

U zegt ook dat elke gemeente die de milieuvconvenant wil sluiten welkom is. Ik blijf erbij dat gemeenten die in het recente verleden geweigerd hebben om uw Wegbermbesluit na te komen, dit wel zullen ondertekenen omwille van de centen, maar waarschijnlijk niet zullen bereid zijn om daartegenover resultaten te stellen. Ik vind dat u met dergelijke gemeenten een risico neemt, vooral als men vaststelt dat de middelen toch niet zo groot zijn. Ik vind dat u die dan beter kunt besteden aan gemeenten die in het verleden reeds blijken van goodwill hebben gegeven.

De Voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans : Mijnheer Daems, ik kan begrijpen dat bij een vluchtige lectuur de convenant de indruk geeft voorbij te gaan aan de doelstelling van het afvalstoffenplan.

Hoewel dit in het ontwerp van convenant niet zo duidelijk is, gaat de convenant er toch van uit dat de gemeente zich inschrijft in de doelstellingen van het afvalstoffenplan dat trouwens een imperatief plan is en waarbij het voorkomingsbeleid een eerste prioriteit is.

Wij zullen uw suggesties in elk geval bestuderen en als ze relevant zijn is het niet te laat om tekortkomingen weg te werken. Ik ga er ook van uit dat het afvalstoffenplan zijn eigen doelstellingen heeft die zelf zonder convenant door de gemeenten moeten worden gevolgd.

Overigens weet ik ook niet of alle gemeenten even positief zijn in hun beoordeling van de adviescommissie ruimtelijke ordening. Soms heb ik de indruk dat er meer energie wordt besteed aan de samenstelling van die commissie dan aan de afwerking van de agenda.

Ik dank de heer Daems voor zijn po-

sitieve beoordeling. Ik ben er ook van overtuigd dat dit voorstel van overeenkomst de sensibilisering nog zal versnellen.

Mijnheer Cuyvers, wat uw laatste opmerking betreft moet ik u zeggen dat ik geen zin heb om biechtvader te gaan spelen van alle gemeenten in Vlaanderen om sommige vergiffenis te schenken en andere naar het hellevuur te verwijzen.

De heer J. Cuyvers : Mijnheer de Minister, u bent Minister van Leefmilieu. Als een gemeente weigert een ministerieel besluit in verband met om het even welk decreet na te leven dan moet u hiertegen optreden.

Minister T. Kelchtermans : Dat doen wij dan ook, maar deze convenant staat daarbuiten, want het is een overeenkomst afgesloten voor vijf jaar, over een aantal zaken tussen de burgemeester die optreedt namens zijn gemeenteraad, en de Minister.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer E. Baldewijns tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de gevolgen voor het onderwijs van de terugkeer van de Belgische militairen uit Duitsland

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Baldewijns tot de heer Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de gevolgen voor het onderwijs van de terugkeer van de Belgische militairen uit Duitsland.

De heer Baldewijns heeft het woord.

De heer E. Baldewijns (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Minister, dames en heren, de ontspanning in de Oost-Westbetrekkingen — een ontwikkeling die wij uiteraard toejuichen — heeft ook voor ons land belangrijke gevolgen. De legerdienst zal verkort worden en de aanwezigheid van Belgische troepen in Duitsland zal worden herleid

Baldewijns

tot één enkele brigade met een lichte steun. Ongeveer 3.500 Belgische militairen zouden volgens de laatste plannen in Duitsland blijven. Voor de overige is een herstructureringsplan uitgewerkt om de terugkeer naar België te begeleiden. Deze herstructurering zal geleidelijk gebeuren tussen 1991 en eind 1995. Het militair personeel zal niet afgedankt worden en zal bovendien kunnen rekenen op sociale begeleidingsmaatregelen om de oplossing van de problemen die ontstaan ingevolge de herstructurering te vergemakkelijken.

De terugkeer van de militairen uit Duitsland heeft echter niet alleen ingrijpende gevolgen op militair vlak. Ten behoeve van de kinderen van de militairen die in de vroegere Bondsrepubliek Duitsland gestationeerd werden, heeft de Belgische staat destijds BSD-scholen opgericht. De scholen die nu tot de Vlaamse Gemeenschap behoren en gelegen zijn in de Bondsrepubliek Duitsland zullen, door het vertrek van de gezinnen van daar gestationeerde militairen, leerlingen verliezen en in de meeste gevallen hun deuren moeten sluiten.

Momenteel staan er zo wat 439 personeelsleden in voor het Nederlandstalig onderwijs aan de kinderen van deze militairen. Van deze onderwijsmensen zijn er 344 vastbenoemd en 96 tijdelijk aangesteld. In het schooljaar 1989-1990 waren er 706 leerlingen ingeschreven in het secundair onderwijs, verspreid over 4 middenscholen en 2 atheneas. Het basisonderwijs telde 2673 leerlingen in 11 kleuterscholen en 12 lagere scholen. Sinds het begin van dit schooljaar 1990-1991 zijn de PMS-centra Van Soest en Bensberg gefusioneerd. Er werken nu 10 vastbenoemde en 1 tijdelijke PMS-medewerkers.

Wanneer in december 1995 de herstructurering van de landmacht in Duitsland volledig zal uitgevoerd zijn, zullen slechts een beperkt aantal eenheden in de buurt van Keulen en Aken gestationeerd blijven. Hierdoor zullen na 1995 alleen de basisscholen Troisdorf-Spich en Bensberg-Dellbrück-Westhoven en waar-

schijnlijk ook deze van Duren-Vogelsang voldoende leerlingen hebben om verder te kunnen blijven bestaan. De middenschool en het atheneum van Bensberg zullen slechts in afgeslankte vorm behouden kunnen blijven. De andere scholen zijn echter bedoeld om te verdwijnen en honderden personeelsleden zullen boventallig of werkloos worden.

Het is begrijpelijk dat de personeelsleden van deze BSD-scholen zich bijzonder oncomfortabel voelen. Zij verkeren in een erg onzekere situatie. Vermits de legerleiding haar personeel slechts 1 jaar voor de terugkeer verwittigt, is het zeer moeilijk voor de scholen hun onderwijsaanbod te plannen. De eerste grote verhuisc golf van de militairen, zal zich in de zomer van 1992 situeren. Dit betekent dat het leerlingenaantal voor het schooljaar 1992-1993 drastisch zal dalen, zowel in het basis, als in het secundair onderwijs.

Maar terwijl iedere militair die behoort tot een eenheid die in 1992 zal verhuizen reeds deze dagen precies zal weten waar hij persoonlijk in België zal terugkeren, weten de bedreigde leerkrachten tot op heden helemaal niets over hun toekomst.

Zowel voor de tijdelijke als de vastbenoemde personeelsleden van de BSD-scholen zullen de begeleidende maatregelen moeten worden uitgewerkt. Bovendien zou er zo snel mogelijk een planning moeten komen voor deze onderwijsmensen zodat zij niet langer in onzekerheid verkeren.

In het decreet betreffende het statuut van het personeel van het Gemeenschapsonderwijs werd reeds een artikel ingeschreven dat de Vlaamse Executieve toelaat bijzondere maatregelen te treffen. Volgens de toelichting dacht de Executieve daarbij in concreto aan een recht op mutatie naar een instelling van keuze en aan het verlenen van een voorrang bij aanstelling van deze personeelsleden. Terecht wrden in de toelichting als motivering voor dit artikel gesteld dat de betreffende personeelsleden niet het grote slachtoffer mogen worden van de terugkeer van de Belgische strijdkrachten.

Mijnheer de Minister, niet alleen het individuele lot van deze personeelsleden baart ons zorgen, ook de toekomst van het hele Gemeenschapsonderwijs kan door de terugkeer van de leerkrachten beïnvloed worden. In de BRD konden de Vlaamse ouders die hun kinderen Nederlandstalig onderwijs wilden laten genieten, daarvoor alleen beroep doen op scholen van het Gemeenschapsonderwijs. In Vlaanderen daarentegen is er een veel ruimer aanbod. Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat alle kinderen van de terugkerende militairen hier opnieuw voor het Gemeenschapsonderwijs zullen kiezen. De komst van deze leerlingen naar Vlaanderen zal dus niet automatisch het leerlingenverlies in de BSD-scholen compenseren voor het Gemeenschapsonderwijs. Wanneer de kinderen uit de BSD-scholen zich in Vlaanderen zullen verspreiden over verschillende netten, komt dit globaal gezien neer op een negatieve balans voor het Gemeenschapsonderwijs en zullen de boventallig geworden leerkrachten van de BSD-scholen hier talrijke tijdelijke leerkrachten verdringen.

De Executieve zal ook met deze specifieke situatie rekening moeten houden en erover waken dat niet alle last door één net — in casu het Gemeenschapsonderwijs — zal moeten worden gedragen.

Tijdens de bespreking van het statuut van het personeel van het Gemeenschapsonderwijs heeft u, mijnheer de Minister, beloofd om de Commissie van Onderwijs en Vorming vooraf inzage te geven van het ontwerp van besluit in uitvoering van het artikel inzake deze problematiek. U heeft toen ook verklaard dat samen met de Franstalige onderwijssector een gesprek zou worden aangevat met de Minister van Landsverdediging om de hele operatie voor de verhuis uit de Bondsrepubliek voor te bereiden.

Vermits de tijd begint te dringen — sommige ouders zullen immers bij voorbaat hun kinderen naar een Belgische school sturen, zodat het leerlingenaantal toch in het secundair onderwijs reeds in september 1991 zal dalen, en het hier een omvangrijke en delicate problematiek betreft —

Baldewijns

had ik graag aan u, mijnheer de Minister, de volgende concrete vragen gesteld.

Ten eerste, hoever zijn de gesprekken tussen de Minister van Onderwijs en van Landsverdediging nu gevorderd, in verband met de gevolgen van de terugkeer van de militairen op onze scholen in BSD ?

Ten tweede, heeft de Minister reeds een planning uitgewerkt om de afbouw van de BSD-scholen te begeleiden en wanneer zal deze planning aan de betrokkenen, in eerste orde aan de leerkrachten, worden bekendgemaakt ?

Ten derde, welke concrete maatregelen zal de Minister nemen om de terugkeer van de leerkrachten te begeleiden ?

Ten vierde, zal de Minister daarbij rekening houden met de specifieke situatie van het te verwachten leerlingenverlies voor het Gemeenschaps-onderwijs ?

Ten vijfde, zullen de personeelsleden bij voorrang gereffecteerd worden of voorrang genieten bij een mutatie-aanvraag ? Hoe zullen dan in de betrokken schoolgroep de tijdelijke leerkrachten nog beschermd zijn ?

Ten zesde, zullen deze leerkrachten bij gebrek aan scholen in België uitsluitend naar het Gemeenschapsonderwijs worden overgeheveld of zullen zij verspreid worden over de verschillende onderwijsnetten naargelang hun engagement of eventueel het karakter van het diploma dat hun de onderwijsbevoegdheid toekende ?

Hopend op enig concreet antwoord, mijnheer de Minister, dank ik u vooraf voor het begrip dat u opbrengt voor de bekommernis die ter zake heerst.

De Voorzitter : Minister Coens heeft het woord.

Minister D. Coens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, zoals de heer Baldewijns in zijn vraag reeds aankondigde, heeft de ontspanning in de oost-westbe-

trekkingen ook repercussies op het onderwijs, inzonderheid op het onderwijs dat door de ARGO in de BSD wordt ingericht. Ik zal in mijn antwoord drie punten behandelen. Ten eerste geef ik een overzicht van de situatie, ten tweede schets ik de gevolgen voor de onderwijsinstellingen en ten derde schets ik de gevolgen voor het personeel. Alvorens de passende maatregelen te kunnen uitwerken moet men inderdaad een juist beeld hebben van de bestaande situatie, zowel wat de intenties van de legeroverheid betreft, als wat het aantal personeelsleden betreft.

Allereerst ga ik in op de militaire aspecten. In de periode 1991-1995 komt er een volledige ontruiming van de BSD-eenheden in het oosten van de voormalige BRD. Na 1995 zal nog slechts één vijfde van het huidig Belgisch militair potentieel in Duitsland achterblijven. Dit betekent naar schatting nog 1.700 gezinnen van militairen in Duitsland, waarvan 60 ten honderd Nederlandstalig en 40 ten honderd Franstalig. Deze informatie heb ik gekregen van de nationale Minister van Defensie. Wij plegen immers met hem reeds overleg. De terugtrekking gebeurt in twee fasen : een eerste, beperkte terugtrekking in het midden van 1992 en de eigenlijke terugtrekking in 1994-1995.

Dit heeft uiteraard gevolgen voor het onderwijs. Op basis van de gegevens waarover wij beschikken, kunnen wij besluiten dat volgende onderwijsinstellingen na 1995 worden gesloten : de basisscholen van Soest-Büren en van Neheim-Werl, de middenschool en het koninklijk atheneum van Soest, de basisschool van Lüdenscheid-Siegen, de middenschool van Lüdenscheid, de basisscholen van Arolsen-Essentho en Brakel en de middenschool van Volkmarsen. Bovendien worden ook de PMS-centra van Lüdenscheid en Soest gesloten. Hoewel de eigenlijke sluiting pas in 1995 is gepland, zal het aanbod van leerlingen in de onderwijsinstellingen in het oosten sterk dalen vanaf volgend schooljaar door de partiële terugtrekking van sommige eenheden medio 1992. Verscheidene instellingen voor basisonderwijs zullen nog

moeilijk de vereiste normen bereiken. De toestand in het secundair onderwijs is analoog. De situatie in de middenschool en het koninklijk atheneum van Soest en in de middenscholen van Volkmarsen en Lüdenscheid zal vanaf volgend jaar reeds moeilijk zijn, aangezien men weinig inschrijvingen zal hebben, omdat deze instellingen vanaf 1995 gesloten zijn. In de BSD zijn thans 328 vastbenoemde en 93 tijdelijke personeelsleden aangesteld. Het gaat hierbij om alle personeelscategoriën. In het afgelopen schooljaar stonden deze personeelsleden in voor 1.073 leerlingen in het kleuteronderwijs, 1316 in het lager onderwijs, 157 in het buitengewoon onderwijs en 640 in het secundair onderwijs, dus voor 3.186 leerlingen in het totaal. Ten slotte merk ik ook op dat de gebouwen tot het nationaal patrimonium behoren en het onderhoud ervan door de beide Gemeenschappen van ons land wordt gedragen. Het is noodzakelijk dat ook na de terugtrekking uit de oostelijke sector onderwijs kan worden verstrekt aan de kinderen van de militairen die nog in de westelijke sector van de BSD verblijven. Op een eerste informatievergadering is gebleken dat de militaire overheid nog de volgende onderwijsinstellingen wil behouden : 6 tot 8 kleuterscholen, 3 lagere scholen, 1 instelling voor secundair onderwijs, 1 medisch-pedagogisch instituut en 1 instelling voor buitengewoon onderwijs. Bovendien opteert de militaire overheid blijkbaar voor een taalgemengde secundaire onderwijsinstelling.

Ik ga nu in op de gevolgen voor de onderwijsinstellingen zelf. De Vlaamse overheid levert reeds geruime tijd extra inspanningen om tegemoet te komen aan de gerechtvaardigde eis van de ouders tot degelijk onderwijs. De omkadering is dus vrij behoorlijk en structureel vastgelegd. Aangezien dit decretaal gewaarborgd is, worden voor het basisonderwijs geen extra normen toegepast. Wij hebben evenwel geen zicht op het aantal GECO's dat door de ARGO ter beschikking wordt gesteld. Het secundair onderwijs heeft een extra omkadering doordat aan elke leerling individueel één lesuur meer wordt

Coens

toegekend. De scholen van het buitengewoon onderwijs zijn bovendien vrijgesteld van de rationalisatie- en programmatiemaatregelen.

Grotere inspanningen kunnen van de Vlaamse overheid niet worden gevraagd. Indien, door de beslissingen van de militaire overheid inzake aanwezigheid in de BSD, nog grotere extra-inspanningen zouden worden gevraagd inzake **personeelsomkadering**, zal het noodzakelijk zijn dat het Ministerie van Landsverdediging een deel van deze uitgaven voor zijn rekening neemt.

Dat moet ons standpunt zijn. Als er van ons nog bepaalde inspanningen worden verwacht, gewoon omdat men dit belangrijk vindt, is het evident dat wij de nationale overheid vragen deze lasten te helpen dragen. Ik oordeel daarover echter niet, want dit is een nationale materie.

Daarenboven stuit de optie van de militaire overheid, en ook ik heb het daar moeilijk mee, om één **taalgemengde** instelling voor het secundair onderwijs op te richten, op principieel verzet van de leerkrachten van de Vlaamse onderwijsinstellingen te Bensberg, hierin bijgetreden door de ARGO die als inrichtende macht optreedt.

Wat zijn de gevolgen voor het personeel ?

In verband met een correcte planning van de afbouw van de BSD-scholen heb ik zoëven een overzicht gegeven van de gevolgen van de terugtrekking van de militairen uit de westelijke sector. Een meer ingevuld overzicht met data en aantallen is niet beschikbaar, vermits volgens Landsverdediging slechts 6 tot 12 maanden voor de effectieve terugtrekking, concrete cijfers kunnen worden meegedeeld.

Ik heb de Minister van Landsverdediging laten weten dat het bezwarend is dat wij over deze gegevens niet vroeger kunnen beschikken. Het gaat hier echter om een hele ingewikkelde procedure waarbij niet alleen België maar ook andere landen zijn betrokken.

Wat de situatie van het personeel betreft dient als principe te worden vooropgesteld dat zij personeelsleden zijn van het Gemeenschapsonderwijs. De begeleidende maatregelen dienen dan ook binnen dat kader te worden toegepast. Zo werd in het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van het **Gemeenschapsonderwijs** aan de Executieve de mogelijkheid geboden om specifieke maatregelen te nemen.

Deze maatregelen dienen rekening te houden, niet alleen met de belangen en de aanspraken van de personeelsleden in de BSD, maar ook met de rechten van de personeelsleden van het **Gemeenschapsonderwijs** in Vlaanderen. Op statutaire basis mogen deze laatste personeelsleden niet worden benadeeld door de vermelde terugkeer van de personeelsleden uit de BSD.

Overigens voorziet het hiervoor vermelde decreet reeds in tal van mogelijkheden voor deze personeelsleden. Ten opzichte van de tijdelijken komen deze diensten in aanmerking voor de voorrangregeling. De vast benoemden kunnen steeds gebruik maken van de organieke basisgergelde mutatiemogelijkheid. Daarenboven kunnen zij gebruik maken van het eenmalig mutatierecht en kan de centrale raad van de ARGO op verzoek van deze personeelsleden de zeven mutaties op basis van sociale- en familiale redenen toepassen, **weze** het beperkt in aantal. Wij dachten bijna uitsluitend aan deze categorie van personeelsleden.

Ook door de toepassing van de reglementering inzake re-affectatie- en werdertewerkstelling zullen de personeelsleden die in de BSD boventallig worden, in het Gemeenschapsonderwijs in Vlaanderen opnieuw aan de slag komen.

De mogelijkheid van spreiding over de verschillende onderwijsnetten is uiteraard beperkt. De gesubsidieerde inrichtende machten kunnen uiteraard op vrijwillige basis overgaan tot aanwerving van tijdelijke personeelsleden die voordien gefungeerd hebben in het Gemeenschapsonderwijs. Voor de vast benoemden is er steeds de mogelijkheid tot mutatie naar het

gesubsidieerd onderwijs. Een verplichte opname van deze personeelsleden door inrichtende machten uit het gesubsidieerd onderwijs is evenwel — op basis van de vrijheid van onderwijs — niet mogelijk.

Ik ben er echter van overtuigd dat wij met de vooropgestelde mogelijkheden wel een en ander kunnen doen.

Kortom, mijnheer de Voorzitter, collega's, wij blijven dit dossier volgen. Ik heb nog persoonlijk mijn collega Coëme **gecontacteerd** om de gesprekken verder te zetten, wetende dat dit niet onmiddellijk moet worden toegepast ; dit dossier moet degelijk worden voorbereid, want het gaat om mensen die er ook niet om gevraagd hebben, maar die door deze problematiek zijn gevat. Nog tijdens deze legislatuur wil ik dit dossier grondig voorbereiden, alhoewel de beslissingen initieel op het nationale vlak moeten worden genomen. Toch meen ik dat wij deze problematiek op de voet moeten volgen. Ik begrijp dat het element van de financiering een grote rol speelt. Inderdaad, het gaat erom te weten wie welke last draagt. Indien men van ons extra offers vraagt omwille van de militaire aanwezigheid, die nog een zekere tijd vereist is, en niettegenstaande wij dit onderwijskundig nauwelijks kunnen verantwoorden, meen ik toch dat ik van de Vlaamse Executieve de steun zal krijgen om aan de nationale overheid te vragen dat zij ter zake iets zal ondernemen.

Er is dus effectief eens te meer een budgettair probleem, maar wat het onderwijs zelf betreft, meen ik dat wij over voldoende decretale mogelijkheden beschikken om dit probleem op de meest soepele en **menselijke** manier op te lossen.

Een detail is — en het zou België niet zijn — dat er communautaire aspecten aan bod zullen komen. Gaan wij opnieuw taalgemengde scholen oprichten ? Dit is immers niet meer denkbaar, nu wij de **communautarisering** hebben gerealiseerd. Persoonlijk heb ik daarover reeds van gedachten gewisseld met de heer Coëme. Ik heb hem medegedeeld dat het niet denkbaar is dat dit nog kan. Ik

Coens

heb de ARGO om advies gevraagd ; deze raad zegt resoluut neen, evenals de betrokken personeelsleden.

Ik volg al deze problemen op de voet ; ik blijf mijn woord gestand. Ik hoop dat er nieuwe gegevens aan bod komen, zodat ik aan de **Commissie**-voorzitter kan vragen deze gegevens verder te bespreken, zodanig dat ik op basis van een ruim overleg met de bevoegde personen aan de Executieve voorstellen kan doen. Ik denk dat het correct is ter zake een open gedachtenwisseling te voeren in de schoot van de Commissie, zodat wij nadien aan de Vlaamse Executieve voorstellen kunnen doen.

Mijnheer Baldewijns, net zoals u en vele anderen, vind ik dit een belangrijk dossier, vooral omwille van de vele sociale en menselijke problemen die daaraan verbonden zijn.

De Voorzitter : De heer Baldewijns heeft het woord.

De heer E. Baldewijns : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Minister voor zijn uitgebreid antwoord. Het antwoord en de analyse van de Minister zijn een bevestiging van mijn analyse ter zake. Dit sterkt mij in mijn bezorgdheid omtrent de situatie in de BSD en ten aanzien van deze problematiek.

Sta mij toe nog enkele bedenkingen naar voren te brengen :

Ten eerste, inzake de taalgemengde secundaire scholen, die de militaire overheid suggereert, heb ik de grootste bezwaren, niet enkel omwille van communautaire problemen, maar ook omwille van de kwalitatieve aspecten die daaraan verbonden zijn. Denken wij hierbij aan de overgang van afgestudeerde studenten.

Ten tweede, inzake de budgettaire bekommernissen en de zienswijze die u vooropstelt, kan ik u volledig **bijtre-**den.

Ten derde, inzake de louter personeelsproblematiek, meen ik dat wij zeer voorzichtig moeten zijn. Het is een realiteit dat de kinderen die uit Duitsland terugkeren hier zullen ver-

spreid worden over verschillende scholen en over verschillende netten. De personeelsleden die terugkeren zullen in grote orde terechtkomen in het gemeenschapsonderwijs. Dit heeft bijzondere gevolgen voor de nu bestaande personeelskaders in onze ARGO-scholen. Het personeelskader van verschillende scholen kan daardoor gedestabiliseerd worden. Er zal dus een instroom ontstaan van mensen die geen directe band hebben met de school, maar die om terecht te onderschrijven sociale motieven zeker opnieuw aan de slag moeten kunnen.

Het kader van de personeelsleden van onze scholen zal niet meer verjongen. Dat zal dus zeker niet het geval zijn in de grensgebieden en die gebieden waar wij nieuwe militaire garnizoenen zullen aantrekken. Wij mogen dus niet enkel rekening houden met het probleem aangaande het recht van het personeelslid. Men moet ook onderzoeken welke de concrete gevolgen ter zake zijn voor de Gemeenschapsscholen in Vlaanderen en die misschien niet in dezelfde mate studenten zullen aantrekken dan zij leerkrachten zullen moeten opvangen.

De heer E. Baldewijns : Mijnheer de Voorzitter, rekening houdend met deze evolutie behoud ik mij het recht voor om eventueel, in overleg, een motie van aanbeveling in te dienen.

Motie van aanbeveling

De Voorzitter : Door de heer Baldewijns werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend .

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende Openbare Vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer D. Coens,

Gevolgen voor het onderwijs van de terugkeer van de Belgische militairen uit Duitsland
Motie van aanbeveling
Onderwijs in de faciliteitengemeenten

Gemeenschapsminister van Onderwijs, over het onderwijs in de zogenaamde faciliteitengemeenten

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over het onderwijs in de zogenaamde faciliteitengemeenten.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer E. Van Vaerenbergh (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, in feite, mijnheer de Minister, stelde collega Valkeniers u een paar maanden geleden een vraag over dit probleem.

Mijn interpellatie zal weliswaar **ver-**strekkender zijn en tevens handelen over het probleem van het onderwijs in Vlaams Brabant.

Vroeger werd er zeer weinig aandacht geschonken aan de problematiek van Vlaams-Brabant. Dat is nu veranderd. Ik kan drie elementen aanhalen om dit te bewijzen.

Ten eerste, het feit dat een paar maanden geleden werd betoogd omwille van de Vlaams-Brabantse problematiek.

Ten tweede, omdat er een boek verscheen handelend over **Vlaams-Brabant**, met als titel : Vlaams-Brabant in de wurggreep van Europa.

Ten derde, omdat men nu ook interpellereert over het stemrecht van de Europeanen waardoor op Brussel en op Vlaams Brabant druk zal worden uitgeoefend.

De problematiek van **Vlaams-Brabant** gaat ons allen aan. Wij moeten er samen een oplossing voor vinden. Zoals de Minister van Binnenlandse Aangelegenheden zei, moet men voor Vlaams Brabant een toekomstplan uitdokteren.

Ik zal het vandaag hebben over de zeven faciliteitengemeenten in Vlaams Brabant waarvan zes aanleiding geven tot heel wat problemen. Er zijn twee stellingen die wij vaak

Van Vaerenbergh

horen, maar ook vaak zelf propageren met name : wij leven in een land met twee snelheden — hiermee bedoelen wij vooral het economisch aspect — en : wat wij zelf doen doen wij beter hier hebben wij het vooral over de Vlaamse autonomie.

Mijnheer de Minister, naar aanleiding van de werkzaamheden van de interkabinettenwerkgroep houdt de Vlaamse Executieve zich momenteel bezig met het probleem Vlaams Brabant. Ik vernam dat op 10 juli een beslissing zal worden getroffen aangaande Vlaams Brabant. men behandelt daar echter slechts één aspect, met name dat van de grondpolitiek.

Een toekomstplan voor Vlaams Brabant houdt ook een toekomstplan in op het gebied van eigen administratie en eigen zeggingskracht. Minister Tobback verklaarde : de Vlaams Brabanders hebben recht op een eigen gelaat, op een pleitbezorgen in de Vlaamse Executieve, in de Vlaamse Raad en in de nationale Regering. Ook in verband met de taalwetgeving moeten wij eigen accenten leggen. In de Grondwet is ingeschreven dat de Vlaamse Raad bevoegd is op het vlak van de taalwetgeving inzake de verhouding tussen werkgevers en werknemers en inzake de taalwetgeving bij bestuurszaken en voor onderwijs.

Wij stellen vast dat in de zes faciliteitengemeenten, in het kader van vroegere akkoorden, acht Franstalige scholen door de Vlaamse Gemeenschap worden gesubsidiërd en dat de Vlaamse Gemeenschap aan deze scholen weddetoelagen toekent ten belope van ongeveer van 110 miljoen frank. Mijnheer de Minister, u hebt dit geantwoord op een reeks vragen, onder meer van collega Valkeniers. Hierbij komen nog 10 miljoen werkingskosten. Met andere woorden in het project waarmee wij onze eigen aard in Vlaams Brabant willen bewaren, wordt de verfransing van onze eigen streek gesubsidiëerd.

Is het niet mogelijk, onafgezien van de faciliteitengemeenten, zeker in de andere gemeenten te overwegen dat iedereen in Vlaanderen het Nederlandstalig onderwijs zou volgen. De

Vlaamse Raad is immers bevoegd voor het vastleggen van de taalpolitiek in gans Vlaanderen. Rekening houdend met de verfransing die er onmiskenbaar is en niettegenstaande het feit dat over bepaalde zaken een consensus moet worden bereikt en aangezien de niet-inmenging van de ene gemeenschap in de aangelegenheden van de anderen, wordt reclame gemaakt onder het motto : of u woont in Vlaams Brabant, Lennik of Dilbeek, volg het Franstalig onderwijs, daardoor zal u uw toekomst waar maken.

De vraag rijst of wij in de toekomst nog moeten overwegen het onderwijs in de zes faciliteitengemeenten te subsidiëren. Mijnheer de Minister, uiteindelijk kan de liefde niet van één kant komen, uiteindelijk gelden de regels voor iedereen, ook voor de Franse Gemeenschap met betrekking tot het Nederlandstalig onderwijs in haar faciliteitengemeenten. In deze aangelegenheden moet de lat gelijk worden gelegd. Mijnheer de Minister, kan hieraan niets kan worden gedaan of volgen wij verder de trend van subsidiëring en het promoten van onze eigen verfransing met Vlaams geld, terwijl de taalwetgeving in die gemeenten op alle andere vlakken met de voeten wordt getreden ?

Straks zullen wij nog de interpellatie van collega Brepoels horen, waarin hetzelfde probleem wordt behandeld. Wij zouden dezelfde interpellaties kunnen houden over de situatie in Voeren en in de zes faciliteitengemeenten, waar ook ten overstaan van deze gemeenten moet worden opgetreden omdat ook daar de taalwetgeving die een goed bestuur mogelijk moet maken, met voeten wordt getreden.

Moeten wij verder met ons laten sollen ? Moeten wij ook op taalgebied inzake onderwijszaken in de zes faciliteitengemeenten, voor deze acht faciliteitenschooltjes niet harder optreden en vragen stellen inzake de eerbied voor akkoorden uit het verleden, in de eerste plaats, ermee rekening houdend dat wij hiervoor slechts slagen in het gelaat krijgen ?

De Voorzitter : De Minister van Onderwijs heeft het woord.

Minister D. Coens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, vooraf een opmerking van vormelijke aard : ik heb u niet veel horen zeggen over de situatie in Komen, hoewel dat het onderwerp was van de tekst, die mij werd bezorgd.

De heer E. Van Vaerenbergh : Ik heb u bijkomende copïes toegezonden.

Minister D. Coens : U hebt het inderdaad eerder gehad over het dossier Vlaams-Brabant waarover wij ons de komende uren en dagen zullen buigen. Dit dossier is een zorg voor alle leden van de Executieve en vermoedelijk ook voor alle fracties van de Vlaamse Raad. Ter zake staan wij een geïntegreerd beleid voor en op dit ogenblik onderzoeken wij hoe wij dit geïntegreerd beleidsplan zullen formuleren. Ook na deze interpellatie zal ik mij daar voor verder blijven inzetten.

U weet dat de taalregeling voor het onderwijs in de faciliteiten- en taalgrensgemeenten een nationale materie is, die geregeld wordt door nationale **wetten** en niet bij decreet kan worden gewijzigd. Dat schijnt u over het hoofd te zien. Ik begrijp uw pleidooi wel maar u begeeft zich op het vlak van de Grondwet, die ter zake de bevoegdheden vastlegt, en op het vlak van de nationale wetgever.

Ik heb altijd verdedigd en zal blijven verdedigen dat de bestaande wetgeving, die niet in het nadeel uitvalt van de Vlamingen loyaal en correct op alle punten en voor iedereen moet worden uitgevoerd. Dat geldt dus ook voor de Franstaligen ten aanzien van de Vlamingen. Als wij dat standpunt verlaten en de wettelijk voorziene Franstalige scholen in Vlaanderen, die onder onze bevoegdheid vallen, niet langer betalen, dan besparen wij 120 miljoen, wij zouden ook het principe kunnen huldigen al onze centen alleen voor het Nederlandstalig onderwijs. Daaraan doe ik echter niet mee.

Als men de wetten wil veranderen en daartoe de noodzakelijke meerderheden vindt om de Grondwet te veranderen, dan zal ik deze wijziging even correct toepassen en de bestaande

Coens

toestand ombuigen in de zin die wij als Vlamingen verkiezen. U kan echter van de beleidsverantwoordelijk ken niet vragen de bestaande wetgeving niet toe te passen. De Franstalige scholen in de faciliteitengemeenten en de taalgrensgemeenten worden gesubsidieerd volgens de normen die gelden voor alle scholen.

Vermits u het probleem van de Vlaamse school te Komen niet hebt aangesneden zal ik het zelf doen. Daar bestaat inderdaad een probleem. Ik vraag de aandacht van alle beleidsverantwoordelijken voor de stand van zaken en ik vind dat dit een punt moet zijn voor de komende regeringsonderhandelingen, hoe delicaat het probleem ook mag zijn.

De Vlaamse school te Komen kwam tot stand op basis van het protocol Calewaerts-Busquin van 1981. Ik maakte toen deel uit van de nationale Regering, zij het dan niet op het Onderwijsministerie. Ik herinner mij dat wij met dit probleem in de zomer van 1981 af te rekenen hadden. Het protocol was een afspraak tussen de toenmalige Ministers van Onderwijs. Zij hield een ad hoc regeling in omdat de gemeente Komen en de toenmalige Franstalige Minister van Onderwijs weigerden de aanvraag van de ouders voor het oprichten van een Vlaamse school te erkennen. In het protocol neemt Nederlandstalig onderwijs het voorlopige bekostiging van deze school op zich. Vandaag, 1991, duurt deze situatie nog steeds voort en ik voer dit protocol nog steeds loyaal uit.

Ik erken nochtans dat dit een probleem vormt.

Een wijziging van de taalwetgeving, zowel voor de faciliteitengemeenten als voor de taalgrensgemeenten, dringt zich op. Tijdens onderhandelingen moeten wij tot een nieuwe pacificatie komen op budgettair vlak en op het vlak van de staatshervorming. Het protocol voor de Vlaamse school te Komen moet worden geregulariseerd.

De Vlamingen daar hebben recht op Nederlandstalig onderwijs op kosten

van de Franse Gemeenschap, zoals wij ook de Franstaligen in Vlaanderen vanuit onze normerende en budgettaire bevoegdheid het nodige onderwijs verschaffen. De wetgeving ter zake wijzigen is echter een nationale materie.

De Voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer E. Van Vaerenbergh : Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor twee zaken gepleit. Vertrekkende van artikel 64 van de Grondwet, waarin duidelijk is vastgelegd dat de Vlaamse Raad bevoegd is voor de taalwetgeving inzake onderwijs, heb ik er in de eerste plaats voor gepleit of wij niet bij decreet iedereen in geheel Vlaams Brabant kunnen verplichten Nederlandstalig onderwijs te volgen.

Ten tweede heb ik erop aangedrongen dat men onderzocht op welke manier men de ene partner die de nationale wetgeving in de faciliteitengemeenten niet wil uitvoeren hiertoe bij decreet kan verplichten.

Minister D. Coens : Ik moet hierop tweemaal ontkennend antwoorden. De taalregeling in het onderwijs kan men, noch in de faciliteitengemeenten, noch in de taalgrensgemeenten bij decreet wijzigen. Dit is een nationale materie, conform de grondwettelijke beschikkingen, vastgelegd in een wet aangenomen bij bijzondere meerderheid. Daartegen kan men met een decreet niet ingaan. Alleen de afwerking van de derde fase kan hier eventueel een nieuwe consensus tot stand brengen waardoor nieuwe en ongewone beslissingen dan mogelijk worden. Wat hier wordt gevraagd heeft alleszins een zeer grote draagwijdte.

Ten tweede zal ik in elk geval verder de wetten uitvoeren en conform de bestaande wetgeving de Franstalige scholen in Vlaanderen of zoals in Voeren, die onder onze bevoegdheid vallen, laten financieren vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Wij eisen wel dat de Franstaligen wederkerig hetzelfde doen en precies daarom is er een probleem in Komen. Wij hebben daar tien jaar geduld geoeft en middelen ter beschikking gesteld voor een Vlaamse school in Komen,

terwijl eigenlijk de Franse Gemeenschap dat moet financieren. Dit kan niet langer duren.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer H. Coveliers tot de heer N. De Batselier, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de stand van zaken betreffende de participatie van NV Super Club in het ERC-project

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Coveliers tot de heer De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de stand van zaken betreffende de participatie van NV Super Club in het ERC-project.

De heer Coveliers heeft het woord.

De heer H. Coveliers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het voordeel van de verdaging van deze interpellatie is dat er inmiddels nog wat meer informatie over allerlei zaken naar voren is gekomen. Blijkbaar is datgene wat de Minister en ikzelf tijdens een vorige interpellatie hadden gevreesd en vermoed, intussen in al zijn wrede of wrange waarheid duidelijk geworden.

De zaak rond de NV Super Club moet ons interesseren in zoverre dat door de NV Kempense Steenkoolmijnen 1,7 miljard aan deze vennootschap of aan een aandeelhouder werd gegeven in ruil voor deelbewijzen, die nadien worden omgeruild tegen de deelbewijzen van een vennootschap naar Zwitsers recht, waardoor deze Gemeenschapsgelden in feite zelfs totaal buiten het bereik van de EG-Commissie komen, vermits Zwitserland vooralsnog niet tot de EG-behoort.

De zaak zou ons verder ook moeten interesseren, maar dan met onze an-



Vice- Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie N. De Batselier (SP) (links) was het op vele punten eens met de door H. Coveliers (VU) uitgebrachte kritiek op de participatie van NV Super Club in het ERC-project. Rechts SP-Voorzitter F. Vandenbroucke

dere pet op, als lid van het nationale Parlement, omwille van de bijzonder eigenaardige manier waarop de staande magistratuur, met name het Parket en het Parket-generaal van Antwerpen nalaat deze zaak te onderzoeken.

Mijnheer de Minister, u herinnert zich dat ik tijdens mijn vorige interpellatie heb gesproken over het dossier dat de voorganger is van dit dossier, met name een faling waarbij twee van de stichters van Super Club waren betrokken, of minstens toch in verschenen zijn en nadien terug uit verdwenen zijn. Waarschijnlijk louter toevallig is enkele dagen na mijn interpellatie deze zaak voor de Raadkamer gekomen, waar men uiteraard wellicht de verjaring van de strafvordering heeft moeten vaststellen.

Een meer emotionele reden voor mijn verzoek tot interpellatie is de bijzonder pedante manier, waarop de heer Geyselinck, die ons toch 1,7 miljard frank lichter heeft gemaakt, op de televisie in een programma van

BRTN - De zevende dag, komt voorstellen alsof het vreselijk zou zijn gedurende een aantal jaren tussen politici te vertoeven. Dat wil ik dan nog begrijpen, hoewel hij maar een beperkt aantal politici heeft ontmoet. Ik denk evenwel dat het voor de andere mensen bijzonder vreselijk moet zijn met een dergelijke persoon samen te werken, met name met iemand die reeds bij de start begint met het ontvangen van premies op buitenlandse rekeningen en dan een transactie sluit van 1,7 miljard frank, waarvan hij weet dat ze inhoudsloos is. Deze man komt dan op een dergelijke manier verklaren dat hij nu vakantie gaat nemen. Met de afscheidspremie, die hij hoopt te krijgen, kan men op een riante wijze vakantie nemen. Intussen heeft hij reeds een contract op zak met de Tsjechische overheden. Mijnheer de Minister, ik denk trouwens dat het uw plicht is uw Tsjechische en Slovaakse collega's in te lichten over de mentaliteit van de heer Geyselinck, teneinde te vermijden dat hij daar

ook hetzelfde spelletje zou gaan spelen.

Laten wij even terugkomen tot zijn stelling. Hij zegt : Ik heb van een aandeelhouder — wij weten inmiddels dat dit de voormalig Voorzitter gedelegeerd bestuurder van Super Club is — van Superclub 900.000 deelbewijzen gekocht, tegen 1.500 frank. De globale aankoopssom zou dus 1,7 miljard bedragen, kosten inbegrepen.

Het kapitaal van de Kempense Steenkoolmijnen is niet zomaar privé-kapitaal. Indien zulks het geval was zouden enkel de aandeelhouders het recht hebben gehad deze persoon ter verantwoording te roepen. Dat zou misschien veel sneller gebeurd zijn en dank zij de **minderheidsvoordering**, die nu pas kan worden gesteld, denk ik dat zulks zeker zou kunnen gebeuren. Het gaat hier dus om geld dat door de overheid geaffecteerd werd voor de reconversie en het creëren van werkgelegenheid in Limburg.

Ik moet daar altijd aan denken wanneer ik de beelden zie van protesterende mijnwerkers. Protesteren zij nooit eens tegen de heer Geyselinck, die toch een aantal gelden op een eigenaardige manier gebruikt ? Zijn motivering is dat er een akkoord bestaat dat de NV Super Club zou participeren in het ERC-project voor 2,4 miljard frank. Ik heb dat altijd betwijfeld, om verschillende redenen.

Ten eerste, KS heeft deze deelbewijzen niet gekocht van de NV Super Club, maar van de grootste privé-aandeelhouder. Waarom zou die vennootschap zich gaan verbinden wanneer één van haar aandeelhouders zich verrijkt ? 'Daar heeft ze geen enkele reden toe.

Ten tweede, wanneer ik de prospectus zie van het openbaar bod tot inschrijving door Super Club Holding en Finance SA Zwitsers recht — tegen inbreng in natura van aandelen Super Club NV — Belgisch recht —, stel ik vast dat men daar zonder omwegen zegt dat men zich op de Amerikaanse markt probeert te werpen, eventueel ook op Europa, met name Frankrijk en Spanje, maar dat men de ontspanningsactiviteiten gaat af-

Coveliers

stoten. Dat blijkt inderdaad te gebeuren. Het blijkt zelfs dat na onze vorige afspraak, die door onvoorziene omstandigheden niet kon doorgaan, de heer Van Wezendonck, die nu Super Club leidt, verklaarde dat het geschatte verlies voor 1990, 10 miljard frank bedraagt. Men heeft ondertussen 1.250 deelbewijzen van Super Club op de beurs in Antwerpen aangeboden tegen een richtprijs van 975 frank en indien mijn informatie juist is, heeft men er zelfs geen kopers voor gevonden. Vandaar dat ik mij heel wat vragen stel, ook op strafrechtelijk vlak, maar ik heb daar weinig illusies over. Ik herinner mij dat in mei 1990, toen het nog mogelijk was deze zaak te beperken, de financiële afdeling van een politiedienst van Antwerpen aan een substituut de toelating vroeg om huiszoekingen te verrichten bij een aantal vennootschappen en ook bij een bankinstelling. Deze toelating werd niet verleend, tot grote frustratie van deze politiemensen. De substituut is onlangs bevorderd tot tot Advocaat-generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Het is merkwaardig hoe deze zaak wordt afgeschermd. Wanneer er een burgerlijke dagvaarding wordt uitgevaardigd door Super Club tegen een Antwerpse krant voor ontzaglijke bedragen - want deze mensen spreken altijd over bedragen met zeer veel nullen - verdwijnt die plotseling in de doofpot en ziet men dat zelfs het openbaar ministerie zich met een burgerlijke zaak gaat bemoeien, wat helemaal zijn taak niet is.

De garantie die men van KS had gekregen was dat er een optie tot terugkoop was. Dus, de verkoper heeft beloofd de aandelen terug te kopen. Mijnheer de Minister, ik zou u willen vragen KS aan te manen om die belofte na te komen. Ik heb er mijn twijfels over, want van wie gaat die belofte uit? De verkoper woont op dit ogenblik in Nederland en heeft geen vermogen meer in België. Ik vermoed dat zijn vermogen - dat wellicht wel bestaat - bijzonder moeilijk te lokaliseren zal zijn en in ieder geval daar vertoeft waar het beslag leggen zeer moeilijk is. Bij een vorig onderzoek in verband met

obussen is gebleken dat men daar zelfs zeer moeilijk tot een onderzoek kan komen.

Ik heb dus ook vragen bij de houding van de heer Geyselink. De 1,7 miljard aan de huidige beursprijs mogen wij in deze situatie als verloren beschouwen. Kan dat zomaar? Kan men van de Raad van Bestuur van KS niet vragen of eisen geen décharge te verlenen aan de heer Geyselink.

Men kan toch niet zomaar aan een afgevaardigd-bestuurder van een vennootschap, wanneer er twijfel bestaat over een van zijn transacties in casu van 1,7 miljard frank, de décharge verlenen, een beloning geven die hij op een of andere manier over het kanaal kan ontvangen, hem feliciteren met het feit dat hij zo braaf is geweest en hem aanmoedigen hetzelfde spelletje in Tsjechoslowakije te herhalen.

De heer Geyselink moet toch ter verantwoording worden geroepen waarom hij een transactie is aangegaan wetende dat het voor zijn vennootschap eventueel daaruit te halen voordeel illusoir was. Hij is toch de grote manager; hij was het die de politici in het oog moest houden. Welnu, als hij dan zo knap is, dan zou hij een dergelijke fout niet hebben mogen begaan.

Ik stel mij ook vragen over de relatie tussen de verkoper, die wij ondertussen kennen, en de heer Geyselink. Men kan toch moeilijk hard maken dat hij er niet van op de hoogte was dat de andere zijn belofte niet kon houden en die 1,7 miljard frank op een of andere bank zou storten om het nadien aan KS terug te betalen.

Mijnheer de Minister, ik weet dat u geen verwijt treft. Ik heb dat reeds in mijn vorige interpellatie toegegeven. U moet eigenlijk de fouten van het Belgische parlement begaan, om emotionele redenen, "opkuisen". Ik meen trouwens dat de geschiedenis zich herhaalt wat Sabena betreft. Het is echter ongehoord dat een persoon die met de eer van de grote redder, Rex Salvator, aan dit dossier begon - hij had daarvoor al enkele miljoenen ontvangen -, en pedant voor-

stelt alsof hij iets heeft gerealiseerd, er financieel beter op wordt. Het enige dat hij heeft gedaan is een bedrijf te sluiten, wat niet zo moeilijk is; curatoren doen dat dagelijks.

Ik dring er ten eerste op aan dat de Vlaamse Regering de KS overhaalt om zijn vordering op de verkoper van de aandelen te realiseren. Ten tweede, is het mogelijk dat de Executieve daarenboven de decharge aan de heer Geyselink niet verleent zolang er geen duidelijkheid is in dit dossier? Ten derde, bij wijze van anekdote, is het niet geraadzaam de Tsjechische en Slowaakse collega's - het is daar nu ook gefederaliseerd te waarschuwen voor de eigenaardige capriolen die de heer Geyselink met het geld van derden maakt. (*Applaus*)

De Voorzitter : Minister De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, reeds op 7 februari heb ik op een aantal vragen van de heer Coveliers geantwoord. Ik betwist vele door hem aangehaalde punten heugenaamd niet; ik ben het volkomen met hem eens.

De participatie van de NV Steenkoolmijnen in Super Club en in het openbaar bod tot inschrijving op de aandelen Super Club Holding en Finance, een naamloze vennootschap naar Zwitsers recht, werden tegen aanbreng van aandelen van Super Club NV, gerealiseerd.

Niet alleen de heer Gheyselink, maar ook de Raad van Bestuur van de KS concludeerde dat de financiële middelen vastgelegd in de participatie in Super Club NV, onder de omstandigheden van het bod en aangezien reeds meer dan 72 ten honderd van de Super Club aandeelhouders hun aandelen hadden ondergebracht bij Super Club Holding, alleen gevrijwaard konden worden door in te gaan op het omruilbod. Ik haal hiermee slechts de argumentatie van de raad van bestuur.

U weet dat ik reeds op 23 november 1990 mijn mening over die omruil heb gezegd. Ik heb toen aan de heer

De Batselier

Geyselinck een brief gericht waarin ik vraagtekens plaatste bij deze omruilactie omdat deze naar mijn gevoel hoegenaamd geen bijdrage leverde tot de reconversieproblematiek van de Limburgse regio. Ik heb toen zelfs de leden van de raad van bestuur van KS, op het randje van mijn bevoegdheden, in kennis gesteld van mijn mening, zeggende dat de enorme financiële middelen die de Vlaamse Gemeenschap via FNSV, later via **Gimvindus**, voor deze problematiek in Limburg, correct dienden te worden aangewend voor reconversieprojecten met het oog op een stabiele tewerkstelling in Limburg. Ik herinner mij de woorden van het Toekomstcontract Limburg ter zake. Dat doet men niet via allerlei beursoperaties.

Wat nu de controlemogelijkheden betreft van de Gemeenschapsminister bevoegd voor Economie op de KS, hebben wij de vorige keer reeds een discussie gehad. U weet dat ik intussen het juridisch advies nog even heb laten nakijken. Over KS speelt enkel en alleen het vennootschapsrecht, ook al gaat het hier om een massale hoeveelheid gemeenschapsgelden. Concreet betekent dit dat, volgens artikel 54 van de wet op de handelsvennootschappen, de Raad van Bestuur van de NV bevoegd is om alle handelingen te verrichten die nodig of dienstig zijn voor de verwezenlijking van het doel van de vennootschap, behoudens die waarvoor volgens de wet alleen de algemene vergadering bevoegd is, zonder dat de Gemeenschapsminister van Economie daarin op enigerlei wijze dient te worden betrokken.

Als ik het maatschappelijk doel van KS bekijk en ik citeer : Alle initiatieven nemen en deelnemen aan alle verenigingen en vennootschappen die tot doel hebben de omschakeling van haar activiteiten en het behoud van de werkgelegenheid te bevorderen. Einde citaat.

Bovendien kunnen de aandeelhouders van een vennootschap noch individueel noch als vergadering de beslissingen van de raad van bestuur, in zover deze rechtmatig zijn, nietig laten verklaren.

De heer H. Coveliërs : Met de wijzigingen in het vennootschapsrecht die pas zijn goedgekeurd kan zelfs een minderheidsaandeelhouder — hij moet 1 procent van het kapitaal of 50 miljoen frank vertegenwoordigen — een vordering instellen tegen de raad van bestuur. Dat zal nu echter niet mogelijk zijn.

Minister N. De Batselier : Dat is niet van toepassing hierop. Vandaag zou dit als aandeelhouder kunnen alhoewel het moeilijk is voor degenen die hier aandeelhouder volgens de FNSV zijn te zeggen dat de bestuurders van de KS niet zouden hebben gehandeld in het kader van het maatschappelijk doel, gezien de zeer ruime omschrijving van dat maatschappelijk doel.

Zelfs wat de voordracht van de bestuurders betreft is het vandaag zo geregeld, en ik wens dat dus te wijzigen, dat de bestuurders van KS worden aangeduid, vandaag of gisteren, door het Nationaal Fonds voor Nationale Sectoren, nadien het Fonds wat die sectoren betreft en morgen door Gimvindus via een gewone overdracht door de regionalisering.

In feite doet de overheid enkel dienst om successierechten op één bepaalde onderneming te versassen maar waarop de overheid nadien geen enkele invloed meer heeft. Ik heb reeds herhaaldelijk gezegd dat ik dit een onverantwoorde aanpak vind in het kader van een goed beheer van gemeenschapsgelden. Ik zie dit geen enkele privé-kapitaalbezitter doen. Sommigen in Limburg leiden daaruit af dat ik het geld opnieuw zou willen wegtrekken uit Limburg. Ik herhaal nogmaals dat dit totaal onjuist is. Als de overheid geld geeft, vind ik echter wel dat ze daar ook zicht moet op hebben. Overigens weet ik ook dat een aantal zogenaamde grote managers de politici als nietsnutten beschouwen die van zoiets niets afweten. Zij menen dat zij alleen de wijsheid in pacht hebben. Sommigen weten zelfs alles af over politiek. Toch moet ik vaststellen dat zelfs in een hoogconjunctuur een aantal grote bedrijfsleiders niet in staat zijn hun bedrijf van het faillissement te redden. Bij de politici zijn er mensen die hun

job niet goed doen, maar bij de managers ook.

Door de regeling die de vorige nationale Regering heeft getroffen functioneert de KS juridisch thans als een zuivere privé-vennootschap, ondanks al het geld dat de overheid er heeft ingestoken. Verder vind ik ook dat toen binnen de raad van bestuur teveel bevoegdheid werd gedelegeerd naar de afgevaardigde-bestuurder, in casu de heer Gheyselinck. Het is duidelijk dat de raad van bestuur daar geleidelijk wou op terugkomen, wat mede tot het conflict met de heer Gheyselinck heeft geleid.

Wat de onmiddellijke toekomst betreft heb ik de leden van de raad van bestuur aangeraden enerzijds, na hun beslissing tot omruiling, van snel te onderhandelen over de implementatie van de beslissingen aangaande de cartoon en de filmstudio of studio's en anderzijds zich af te vragen wat er met de aandelen dient te gebeuren. Ik meen dus ook dat wij wat dat betreft op dezelfde golflengte zitten. Het komt er op aan te weten wat precies het engagement van de heer Gheyselinck precies inhoudt en of het opportuun is de aandelen verder in bezit te houden.

Wat de globale operatie tussen KS en Super Club betreft heb ik de volgende inlichtingen bekomen. De raad van bestuur van KS besliste op 28 november 1989 over de aankoop van Super Club-aandelen. Er werden twee verkoopsovereenkomsten met betrekking tot Super Club aandelen gesloten tussen de voormalig Voorzitter gedelegeerd bestuurder van Super Club en KS. Elke overeenkomst heeft betrekking op de verkoop van 450.000 Super Club-aandelen aan KS tegen een prijs van 1.500 frank per aandeel of telkens 675 miljoen. Bij de eerste overeenkomst ging KS de verbintenis aan om de Super Club-aandelen niet te verkopen voor 31 december 1991. KS heeft anderzijds het recht om binnen een periode van drie maand na 31 december 1991 te eisen dat de heer Deprins de aandelen terugkoopt tegen de prijs van 4.000 frank per aandeel, althans indien op die datum het aandeel van Super Club nog niet op de beurs ge-

De Batselier

noteerd is. In een tweede overeenkomst ging de KS de verbintenis aan om de Super Club-aandelen niet te verkopen voor 1 maart 1991. Tot deze datum had de voormalig Voorzitter gedelegeerd bestuurder van Super Club het recht om de aandelen terug te kopen tegen de forfaitaire prijs van 1800 frank per aandeel, gezien de evolutie van de beurs in Antwerpen weinig waarschijnlijk was.

Bij het openbaar bod tot omruilen van aandelen van Super Club in aandelen van Super Club Holding en Finances begin dit jaar, heeft de n.v. KS het advies van een advocatenkantoor ingewonnen. In zijn advies van 22 januari 1991 besluit het advocatenkantoor dat hogervermelde verbintenissen in principe geldig zijn en onafhankelijk zijn van het al dan niet bestaan van de verplichting tot investering in Super Club.

Dit betekent volgens dat advocatenkantoor dat zelfs indien de waarde van Super Club-aandelen sterk daalt en voor zover er geen beursintroductie van deze aandelen plaatsvindt voor 31 december 1991, KS aan de eerdergenoemde voormalig Voorzitter gedelegeerd bestuurder kan eisen dat hij 450.000 Super Club-aandelen koopt tegen de prijs van 1,8 miljard frank. Persoonlijk moet ik daaraan toevoegen dat dit natuurlijk mooi is op papier en dat dit advocatenkantoor juridisch wel gelijk zal hebben. Wie ben ik om dat te betwisten in aanwezigheid van eminente juristen in het Vlaams Parlement. Als econoom heb ik echter steeds geleerd dat een vordering slechts waard is wat zijn debiteur waard is. Al die eminente juridische beschouwingen daar rond worden door dat punt erg gerelateerd, zeker in dit dossier. Ter zake is er veel briefwisseling over de investeringsverplichting van Super Club in Limburg. Er zijn belangrijke elementen zoals de brief van 17 november 1989 van de afgevaardigde-bestuurder, gericht aan KS, alsook een gezamenlijke persmededeling van Super Club en KS van 28 november 1989. De beide partijen kwamen daarbij overeen, aanleunend bij het ERC-project, een tekenfilmstudio en

een volwaardige filmstudio voor TV-producties en langspeelfilms op te richten. Ook zou Super Club in principe deelnemen aan het ERC-project en 500 miljoen Belgische frank investeren. Het reeds genoemde advocatenkantoor werd ook voor advies benaderd en heeft op 22 januari 1991 een advies gegeven. Zij wijzen erop dat ondanks de uitgebreide briefwisseling Super Club geen juridische afdwingbare verbintenis tegenover KS heeft aangegaan inzake de oprichting van een teken- of filmstudio. Beide bedrijven wilden allicht een strategische alliantie aangaan, wat op zich geen ongebruikelijke situatie is. Dit toont blijkbaar toch aan dat ook eminente managers zich kunnen vergissen, ook wanneer zij niet gericht of geleid worden door politici.

Ik heb de noteringen van het aandeel Super Club bij me, zowel van de holding als van de NV. Op het ogenblik dat ik het aandeel Super Club nog zie staan en als ik refereer naar mijn brief, stond het aandeel nog veel hoger dan vandaag. Op dat ogenblik, indien het om een louter financieel element was gegaan, zou het zelfs een winstgevende operatie zijn geweest. Ik waarschuwde toen de heer Gheyselinck reeds, maar blijkbaar zijn de domme politici niet even verstandig als de zeer verstandige managers. Het is niet de eerste keer dat ik dat in mijn carrière meemaak.

Ik stel dit alles met enig cynisme vast. Wij moeten ervoor opletten dat heel dit project niet nogmaals op een slechte manier zal worden bezegd.

U hebt ook een aantal opmerkingen gemaakt over zaken waarbij ik mij ook vragen heb. Het Parket van Antwerpen laat na dit dossier te onderzoeken en ik betreur dat men geen klaarheid schept. Over de wedde van de heer Gheyselinck en de reeds bij aanvang ook bepaalde afscheidspremie werd door de toenmalige nationale instanties onderhandeld. Men kan de heer Gheyselinck op dat punt weinig verwijt maken.

De heer H. Coveliers : Als het over zijn eigen geld gaat, is de heer Gheyselinck zeer goed in staat om prima contracten op te stellen, maar als het

over het geld van een ander gaat, wordt dat wel eens vergeten.

Minister N. De Batselier : Dat is juist, maar ik maak eveneens verwijzen aan het adres van degenen die dit soort overeenkomst mede mogelijk hebben gemaakt. Een dergelijke overeenkomst met fiscale inventiviteiten zal voor zijn opvolger in elk geval niet meer mogelijk zijn. Onlangs was ik in Tsjechoslowakije en heb daar een belangrijk Minister, de heer Dyba, ontmoet. Deze legde mij uit dat de heer Gheyselinck voor de Tsjechische regering de rol van adviseur op zich zou nemen. Van de ongeveer 45 steenkoolmijnen die tot één bepaalde groep behoren, moet een groot aantal worden gesloten. Ik heb erop gewezen dat verscheidene mensen van KS tevens zeer goed op de hoogte zijn van de steenkoolproblematiek en dat het niet slecht zou zijn dat de Tsjechische regering zich omringt met verscheidene adviseurs.

Op dat ogenblik stelde Minister Dyba dat deze adviseursrol gratis was, maar dat hij de voorkeur gaf aan een uitgebreide rol van de heer Gheyselinck.

Een andere vraag is deze van Super Club bij het ERC.

Ik blijf er uiteraard bij dat wij nog maar weinig weten wat de rol van Super Club in het ERC-project zal zijn. Voor mij is het essentieel, om te zien of men voor dit project ook privé-partners kan vinden, voor ten minste 50 ten honderd van het risicodragend kapitaal. Over dit project werden reeds vele studies gemaakt en men heeft zich net zoveel afgevraagd of de cijfergegevens van die studies wel kloppen. De beste garantie voor de overheid bestaat erin dat ook de privé-sector van bij de aanvang in het project gelooft, zonder dat men eerst de kat uit de boom kijkt. Ik ben dus voorstander van het inschakelen van privé-kapitaal van bij het begin. Als men het zware financiële risico enkel en alleen door de overheid laat dragen en achteraf, wanneer duidelijk wordt dat de zaken goed lopen, privé-kapitaal inbrengt, dan vrees ik het ergste voor dit project. De vraag is dan ook of Super Club nog geïnteresseerd is.

De Batselier

Op het einde van uw uiteenzetting hebt u ook vragen gesteld over het verlenen van decharge aan de heer Gheyselinck als bestuurder. Dat is uiteraard de verantwoordelijkheid van de algemene vergadering. Toch stip ik aan dat er in het vennootschapsrecht een verschil bestaat tussen bestuursverantwoordelijkheid en een beoordelingsfout inzake opportuniteit. De algemene vergadering moet uitmaken of het gaat om bestuursverantwoordelijkheid of om een beoordelingsfout inzake opportuniteit en de algemene vergadering moet uitmaken over welk van beide het precies gaat. Ik heb zoëven reeds gesproken over de heer Dyba van de Tsjechische Republiek. Ik heb hem over de heer Gheyselinck onderzocht. Men heeft mij mondeling bevestigd dat hij daar een adviserende rol speelt en dat het gaat om een niet betaalde job, maar ik heb daar geen bewijzen van. De heer Dyba wenst een belangrijke rol voor de heer Gheyselinck. Ik heb de heer Dyba ook uitgelegd welke de situatie is van de heer Gheyselinck op dit ogenblik en ik heb hem gezegd dat de raad van bestuur hem nog een opdracht heeft gegeven tot einde augustus. Hij moet namelijk onderzoeken of er privé kapitaal in het ERC-project zou komen. Ik heb de indruk dat de raad van bestuur er aan twijfelt dat zelfs deze opdracht behoorlijk zal worden uitgevoerd. **(Applaus)**

De Voorzitter : De heer Coveliers heeft het woord.

De heer H. Coveliers : Mijnheer de Voorzitter, ik zal zeer kort zijn. Voor de tweede keer blijkt dat de Minister het bijna over alle aspecten van deze aangelegenheid met mij eens is. Ik betreur samen met hem dat men ooit een structuur heeft gecreëerd waarbij de overheid ettelijke miljarden aan een privé vennootschap geeft zonder dat de vennootschap enige medezeggenschap heeft. Ik betreur eveneens dat men met de NV Sabena thans waarschijnlijk hetzelfde doet. Ik ben van oordeel dat de zaak van de NV Super Club verder moet worden opgevolgd. Ik zal de Minister, indien nodig, hierover nog bijkomende vragen stellen. Ik dank hem in ieder ge-

val voor zijn gedetailleerd en open antwoord.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de afbraak en de opbouw van het Antwerpse woonnoodgebied Noordschippersdok

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Hancké tot de heer Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de afbraak en de opbouw van het Antwerps woonnoodgebied Noordschippersdok.

De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, dit wordt geen agressieve interpellatie. Ik richt ze tot de Minister van Ruimtelijke Ordening met een dubbele bedoeling. Ik wens enerzijds, aan de hand van het concreet voorbeeld van het Noordschippersdok in Antwerpen, met hem na te gaan welke lacunes in de alternatieve financiering van de sociale huisvestingssector kunnen worden blootgelegd. De Executieve zal hiervan, binnen vijftien maanden een eerste evaluatie doen. Mijn interpellatie heeft nog een tweede bedoeling. Ik wens de Minister op de hoogte te brengen van de bevindingen die ik ter plaatse heb opgedaan. Ik heb een bezoek gebracht aan dit woongebied en ik heb met nogal wat mensen gepraat. Het blijkt dat voornamelijk de oudere bevolking in dit kleine woonnoodgebied gegrepen is door onrust voor wat de toekomst zal brengen en door een zekere weemoed. Zoals u weet gaat het om een kleinere leefgemeenschap. Mensen wonen daar reeds sedert tientallen jaren samen. Nu wordt plotseling het uitzicht op een spoedige verdwijning gecreëerd. Ik zal de situatie even schetsen. In 1919, kort na de eerste wereldoorlog, kwam dit woongebied in het Noord-

schippersdok tot stand. Het betrof aanvankelijk 66 stenen woningen, zonder onderkeldering, op een fundament. Er waren aanvankelijk geen sanitaire voorzieningen zoals een bad of een stortbad, maar er waren wel rioleringen, er was waterleiding, gas en elektriciteit.

Het waren aanvankelijk noodwoningen die door de stad Antwerpen werden opgetrokken en verhuurd. In een eerste periode woonden er vooral grote gezinnen op een zeer kleine oppervlakte. Nu is er een evolutie ingetreden : grote gezinnen leven er niet meer, het grootste gezin telt nu nog drie kinderen, dus een gezin van vijf personen. Zij beschikken weliswaar over kleine woningen, maar zij hebben twee bouwlagen van ongeveer in totaal 70 à 75 vierkante meter.

Bovendien werd er in de afgelopen tien jaren door de huurders heel wat aan renovatie gedaan ; velen hebben badkamers geïnstalleerd, hebben isolatie aangebracht, hebben kamers doorgeslagen, zodat redelijke woonruimten werden gecreëerd.

In de loop van de laatste twintig jaar heeft de stad Antwerpen zich wat men noemt een slechte huisbaas getoond, in die zin dat er geen onderhoudsverplichtingen meer werden nagekomen, dat de huurgelden nauwelijks werden aangepast — zij bedragen nu amper 1.223 frank per maand voor een woning — en woningen die leeg kwamen te staan werden niet meer verhuurd.

Het gevolg is dat er op dit ogenblik nog 43 van de 66 woningen bewoond zijn. Het merkwaardige daarbij is dat deze kleine wijk geen indruk van verkrotting geeft. Om het profiel nog even af te ronden : van de 43 bewoners zijn er 20 bejaarden, waarvan 14 namelijk tussen 70 en 85 jaar ; 2 gezinnen zijn invaliden of gehandicapten ; 6 gezinnen overschrijden qua inkomen de grens van 650.000 frank ; 20 gezinnen genieten van een uitgesproken laag inkomen en zouden in de toekomst, ingevolge de regeling die u heeft getroffen, kunnen genieten van de verhuis- en huurtoelage. Dit is dus het profiel van de wijk en haar bewoners.

Hancké

Tweede punt van mijn uiteenzetting : u heeft deze wijk opgenomen in het woonnoodgebied van Antwerpen en daarvoor werd, in het kader van de alternatieve financiering, door VLABO-Invest een nieuw project opgezet, aanvankelijk zonder al te veel inspraak van de bewoners. Op dit ogenblik zijn er door bemiddeling van een groep bewoners en ondersteuners toegevingen afgedwongen die ertoe strekken een bouw- en een verhuisplan te voorzien in vijf fasen, waardoor de huurders maar één keer moeten verhuizen. Bovendien zal er morgenavond een nieuwe vergadering tussen VLABO-Invest en de bewoners doorgaan.

In de woonnoodgebieden is voorzien dat de promotoren minstens vier woningen moeten renoveren, dat zij per woning 265.000 frank subsidie kunnen bekomen, dat zij een garantie krijgen op een huuropbrengst van 12.000 frank per maand of 11.000 wanneer het gaat om een huurwoning met één slaapkamer, en dat zij de mogelijkheid krijgen om na vijftien jaar te verkopen.

De woningen worden gebouwd door een bouwheer, in dit geval VLABO-Invest, en worden vervolgens verhuurd door een openbaar bestuur of een OCMW of een erkende sociale huisvestingsmaatschappij of het Vlaams Woningfonds, die eigenlijk de huurders zijn die op hun beurt doorverhuren (**Onderbreking door Minister L. Waltiel**)

Mijnheer de Minister, ik heb ook de openbare besturen geciteerd, inbegrepen het OCMW.

Wat het Noordschippersdok betreft, worden er 13 woningen gehuurd door het OCMW, 20 door de sociale huisvestingsmaatschappij De Goede Woning en 16 door het Vlaams Woningfonds.

De kostprijs van een dergelijke woning wordt op een anderhalf miljoen geschat. Dat is bijzonder laag. Dit is dankzij het gebruik van pre-fabrikatie, het aanwenden van kleine ruimten, goedkope nutstoestellen en een minimum aan comfort.

Ik kom nu tot het derde punt van mijn uiteenzetting. De sociale huisvesting heeft drie doelstellingen : het moet een garantie bieden voor lagere inkomenscategorieën om over een woning te kunnen beschikken ; de huurprijs moet betaalbaar zijn en de woonlast moet draaglijk zijn. Indien men rekening houdt met deze drie punten en ziet wat er zich voordoet aan het Noordschippersdok, dan kunnen er drie bedenkingen gemaakt worden. Ten eerste, is het niet zeker dat de zittende bewoners daar zullen kunnen blijven wonen. In dat verband heeft de stad Antwerpen een herhuisvestingsverplichting opgelegd die echter wordt doorkruist door een aantal verplichtingen die in het besluit van de Executieve aangaande de alternatieve financiering zijn vervat. Het feit dat heel wat personen daar misschien niet kunnen blijven wonen zou een fenomeen van sociale verdringing teweeg brengen. Een tweede bedenking rijst aangaande de betaalbare huurprijs die volgens het stelsel van de huurcompensatie wordt berekend. De maandelijkse huurprijs wordt in feite vastgelegd op één tachtigste van het netto belastbaar inkomen van drie jaar geleden. Dat betekent dat de huurprijs tussen 7.000 en 12.000 frank per maand zal schommelen. Degenen die minder dan 429.000 frank per jaar verdienen kunnen beroep doen op een verhuis- en huurtoelage. Die huurtoelage is tweemaal drie jaar geldig : voor de eerste periode wordt het verschil tussen de oude en de nieuwe huurprijs volledig terugbetaald en vervolgens wordt slechts de helft van het verschil vergoed. Zo zal bij voorbeeld een gepensioneerde uit die wijk die minder verdient dan 429.000 frank per jaar een huurprijs van 6.336 frank moeten betalen die de eerste drie jaar met 3.000 frank per maand wordt vermindert en de volgende drie jaar met 1.500 frank per maand. Na zes jaar betaalt hij dus de volledige huurprijs van 6.336 frank. Indien zo iemand een pensioen van 22.000 frank geniet dan betekent zulks dat hij de eerste drie jaar 15 ten honderd van zijn inkomen aan huur besteedt, de volgende drie jaar 22 ten honderd om uiteindelijk 29 ten honderd van zijn inkomen aan huurlast te besteden.

Ik weet dat de Minister in de Executieve voorstelde om het stelsel van de huur- en verhuistoelage te spreiden over een langere tijd. Ik weet ook wel dat dit voorstel nog niet kon worden weerhouden. Ik hoop echter dat het u zal mogelijk zijn dit voorstel kracht bij te zetten. Het zou immers een oplossing voor de toekomst kunnen inhouden.

Zij die een inkomen van 429.000 frank per jaar overschrijden hebben geen recht op huur- of verhuistoelagen. Een gezin met één kind ten laste dat een inkomen heeft van 35.000 frank per maand of 420.000 frank per jaar, betaalt een huurprijs van ongeveer 7.400 frank, of 22 ten honderd van zijn globaal inkomen. Uit de berekeningen van specialisten ter zake blijkt dat de percentage voor de huur in verhouding tot het inkomen zeer hoog liggen.

Luidens de reglementering inzake de woonnoodgebieden kunnen de personen die meer verdienen dan 650.000 frank per jaar in die wijk niet meer blijven wonen, tenzij zij een persoon ten laste hebben, waarbij hun inkomen dan 690.000 frank per jaar mag bedragen. Deze personen moeten dan verhuizen maar dat stelt een probleem. Momenteel leven aan het Noordschippersdok zes gezinnen waarvan het inkomen hoger is dan 650.000 frank per jaar, maar deze personen staan aan de rand van hun pensioen en zullen binnen twee, drie of vijf jaar ongetwijfeld een lager inkomen genieten. Inmiddels zullen zij echter al een andere woongelegenheden moeten zoeken. Dit brengt het risico van sociale verdringing met zich mee vermits deze personen al tientallen jaren in hun wijk wonen.

Het derde punt van mijn interpellatie handelt over de woonlasten. Ik verneem dat er in de woonwijk Noordschippersdok een elektrisch verwarmingssysteem zal worden geïnstalleerd, waarvan de investeringskosten voor de bouwpromotor laag zouden zijn, maar de verbruikskosten voor de huurder daarentegen, hoog. Ook rijzen er vragen inzake de kwaliteit van de bouwmaterialen. Misschien is de isolatie van de woningen niet volmaakt, zodat de verbruikskosten ze-

Hancké

ker voor de elektrische verwarming hoog zouden oplopen en de woonlasten bijgevolg een onevenredig hoog aandeel van het inkomen van de huurders in beslag zouden nemen.

Mijnheer de Minister, ik zal u tot slot vijf vragen stellen. Ten eerste, denkt u dat die kleine wijk van 66 woningen onder de bedoeling van de alternatieve financiering valt, die erin bestaat bijkomende sociale huisvesting tot stand te brengen? In deze wijk waren de voorzieningen aanwezig, de huizen konden op een andere manier worden gerenoveerd.

Ten tweede, was het noodzakelijk zijn toevlucht te nemen tot het neerhalen van al de woningen in deze wijk? Was het niet mogelijk, door een zachte of voorzichtige renovatie, die overigens reeds voor een groot gedeelte door de huurders was ondernomen, deze woningen bewoonbaar te houden?

Ten derde, is er het probleem van de lage inkomens. Ik heb u het probleem geschetst van de verlenging van de termijn van de verhuis- en de huurtoelage. Ik hoop dat u dit voorstel handhaaft.

Ten vierde, is het niet mogelijk voor de hoge inkomens die het perspectief hebben binnen enkele jaren op een lager inkomen terug te vallen, nu een regeling van niet-gesubsidieerde huurwoningen te voorzien, zodat deze mensen in die gemeenschap kunnen blijven leven.

Ten vijfde, met betrekking tot de huurberekeningen gaat u in uw planning uit van een kostprijs per woning van 2.365.000 frank. Op basis daarvan komt u tot een huurprijs van 12.000 frank per maand. Wanneer de kostprijs niet 2,3 miljoen bedraagt, maar 1,5 miljoen, zoals in dit geval kan de huurprijs dan worden aangepast? Het is mijn bedoeling te komen tot lagere huurbedragen voor de mensen die het perspectief hebben hun huurprijs van 1.223 frank, naar een bedrag van 7.000 à 12.000 frank te zien stijgen.

Wat mij vooral is opgevallen bij het

bezoek aan deze kleine woonwijk, is dat het hier een hechte leefgemeenschap betreft, met nog een grote solidariteit. Zieke bejaarden worden opgepast door burens, wanneer de Ontvanger van de Stad de huur wil ontvangen, wordt deze door de burens betaald wanneer de huurder niet aanwezig is. Zieken worden geholpen, de mensen doen boodschappen voor elkaar, zij leven in die kleine wijk erg samen. Het perspectief dat deze hechte leefgemeenschap, die tijdens de laatste zeventig jaar zo erg coherent is gegroeid, waar vele mensen zijn geboren en waar zij hun hele leven hebben doorgebracht, onherroepelijk zou worden verscheurd en gedisintegreerd, moet door het beleid worden voorkomen om sociale en humanitaire redenen en, ook om de sociale verdringing uit deze woonwijk tegen te gaan.

Mijnheer de Minister, ik zou het op prijs stellen moest u met deze niet-agressief bedoelde opmerkingen rekening willen houden bij de evaluatie van het hele systeem. Misschien kan de wijk Noordschippersdok u een beter inzicht geven in een aantal mechanismen, die in het kader van de alternatieve financiering aan het licht komen en die misschien niet waren te voorzien. Toch is het verstandig uit deze ervaringen de nodige lessen te trekken.

De Voorzitter : De Minister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting heeft het woord.

Minister L. Walt Niel : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik dank de heer Hancké voor zijn interpellatie, die hijzelf als niet-agressief bestempelt. Wellicht zijn dit de meest interessante interpellaties, omdat ze buiten het gangbare politieke gehaspel plaatsvinden en omdat iedereen er lering uit kan trekken.

Ik was mijn nota begonnen met een opsomming van alle karakteristieken van het systeem van de alternatieve financiering, dat vorig jaar werd ingeleid in april 1990 en dat in werking trad op 27 juni en 12 september 1990 met de definitieve afbakening van de woonnoodgebieden. Ik stel echter vast dat u even goed op de hoogte

bent van deze zaken als ikzelf en zal deze opsomming hier niet herhalen.

Op mijn initiatief werd op 29 april 1991 aan de Executieve een ontwerp van besluit voorgelegd, waarvan het doel is de huidige reglementering van de alternatieve financiering aan te passen aan mijn ervaring en bij te schaven. Wij hebben niet de pretentie te beweren dat de alternatieve financiering volledig nieuw zou zijn en nog minder dat we vanaf het eerste ogenblik een witte raaf zouden hebben geschoten. Dat systeem had en heeft zijn onvolmaaktheden ondanks de aanpassingen die ik heb voorgesteld.

Mijn voorstellen komen hierop neer : ten eerste, mits de verhurende instantie een erkende bouwmaatschappij is zal het sociale huurstelsel, dat geldt voor de huidige klassieke financiering, volledig van toepassing zijn, zowel op het vlak van de inkomensvoorwaarden als op het vlak van alle andere voorwaarden in de huisvestingscode voor de gangbare sociale verhuur.

Ten tweede, het voorkeepsrecht van de zittende huurder wordt aantrekkelijker gemaakt door sommige meer gunstige bepalingen.

Ten derde, de zittende huurder mag geen andere woning in eigendom bezitten. Vanaf het ogenblik dat men een secundaire huurder toelaat die reeds een eigendom bezit, gaat het sociaal aspect van de alternatieve financiering teloor. Het gaat niet op dat het Vlaamse Gewest belangrijke tegemoetkomingen moet financieren aan personen die zelf eigendommen verhuren.

In mijn opzet zou dit ontwerp vanaf 1 juli 1991 van toepassing worden, maar de Executieve heeft in haar wijsheid besloten vooraf alles naar de SERV te sturen voor een evaluatie, op basis waarvan de Executieve dan haar eigen evaluatie zou maken. Het systeem heeft een einde genomen op 30 juni 1991, een goede drie weken geleden, en gezien de resultaten tot dusver op negen maanden behaald zijn, is het zeker fout het stelsel niet verder te zetten. Tweeënvertig projecten voor 1109 woningen werden

Waltiel

goedgekeurd in woonnoodgebieden ; 18 projecten voor 336 woningen buiten woonnoodgebieden. Als Volksvertegenwoordiger uit Antwerpen is de heer Hancké allicht geïnteresseerd in de cijfers uit die stad, al vormden zij zeker niet de hoofdbekommernis van zijn toespraak en bekommernis.

De heer L. Hancké : Dat interesseert mij inderdaad zeer sterk.

Minister L. Waltiel : Sedert mijn ambtsperiode, dit is over twee en een half jaar is er via de klassieke financiering van de bouw en de renovatie van meer dan 800 woningen in Antwerpen 1,488 miljard frank toegekend. Ik kan u verzekeren dat mijn vriend Mangelschots hierover zeer tevreden is. Wat betreft artikel 80 van de huisvestingscode, de wet Brunfaut op de infrastructuur van de sociale woonwijken, werd 28,7 miljoen frank toegekend. Dat maakt samen dus meer dan anderhalf miljard.

Inzake alternatieve financiering werden binnen woonnoodgebieden 7 projecten voor 269 woningen toegekend en buiten woonnoodgebieden 1 project voor 49 woningen. Als men weet dat in heel Vlaanderen op één jaar met de klassieke financiering 600 woningen worden gebouwd en men in Antwerpen met 318 woningen voor de dag kan komen, is dit zonder meer een sterk resultaat. Men mag dan zeker nog discussiëren over de andere aspecten als de rechten of de voordelen van de huurder en dergelijke, maar op zichzelf, ongeacht het systeem, is dit een sterk resultaat.

Ik heb met belangstelling geluisterd naar wat de heer Hancké heeft gezegd over het Schippersdok. Hij heeft erop gewezen dat er in bepaalde woningen nog van alles ontbrak en dat andere reeds gedeeltelijk door de bewoners zelf werden verbeterd en gerenoveerd. Het scherpst trof mij zijn bewering dat Antwerpen zich gedurende twintig jaar heeft gedragen als een slechte huisbaas. De vraag is echter waarom dit zo is. De door de heer Hancké zelf aangehaalde huur laat nu eenmaal aan de stad of aan de erkende bouwmaatschappij van de

stad niet toe het nodige onderhoud te verrichten.

In Frankrijk hebben de huurprijzen niet toegelaten het woningbestand te renoveren en in orde te houden.

Wanneer men iets degelijk en aangepast ter beschikking wil stellen, dient er steeds iemand voor te betalen. Wanneer een nieuwe woning tegen 2000 of 3000 frank ter beschikking wordt gesteld, terwijl deze woning een normaal investeringsrendement heeft van 8000 tot 10.000 frank — zowel voor de stad als voor de erkende bouwmaatschappij — is er toch nog altijd iemand die betaalt, met name het Vlaamse Gewest via zijn huurcompensaties of via de huurtoelagen, evenals de stad of het OCMW.

Het is nodig dat de huidige reglementering van alternatieve financiering wordt aangepast. In geval 23 op 66 woningen leeg staan, schort er iets en dienen wij er de oorzaak van te zoeken. Misschien zijn die woningen niet meer geschikt voor verhuring.

U zegt dat het systeem van de alternatieve financiering niet aan de noden van de zittende huurders is aangepast, maar in artikel 7, paragraaf 2 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 april 1990, tot aanmoediging van de bouw van sociale woningen wordt bepaald dat de toewijzing van de woningen met toepassing van een aantal voorrangregels geschiedt, waarbij de eerste prioriteit wordt gegeven aan kandidaat-huurders, die een ongezonde of overbevolkte woning ontruimen, voor zover die gelegen is binnen de grenzen van het woonnoodgebied. De sociale verdringing waarop u alludeert wordt door deze bepaling tot vaststelling van de prioriteit, tegengegaan. Dat geldt evenwel niet voor de zes gezinnen die een inkomen genieten dat hoger ligt dan 650.000 frank.

Voornoemde bepaling houdt wel degelijk een bescherming in van de bewoners die hun woning dienen te ontruimen met het oog op de realisatie van een alternatief financieringsproject. Zij dienen uiteraard wel te beantwoorden aan de gestelde inkomensvoorwaarden, die overigens ook

van toepassing zijn bij de toewijzing van een sociale woning, die gebouwd is volgens het klassieke financieringssysteem. De inkomensgrens van 650.000 frank is bij de klassieke financiering eveneens van toepassing.

De opheffing van deze inkomensvoorwaarden zou het sociaal karakter van het alternatief financieringssysteem volkomen in diskrediet brengen en zulks ten nadele van de rechthebbende kandidaat-huurders.

Ik wil er uw aandacht op vestigen dat de waarborgen, die u met betrekking tot de zittende huurder aanhaalt, in geen enkel systeem, noch in de klassieke of in de alternatieve financiering kunnen worden gegeven voor personen met een inkomen dat hoger ligt dan 650.000 frank.

U heeft een aantal bedenkingen gemaakt betreffende de huurlasten. Tevens heeft u zich tamelijk sceptisch getoond ten opzichte van de kwaliteit van de bouw, bij voorbeeld door het gebruik van goedkope materialen of het aanwenden van systemen die goedkoper uitvallen bij het bouwen maar duurder in het gebruik. Wat de alternatieve financiering betreft werd een kwaliteitsverplichting ingeschreven waar uitdrukkelijk werd gesteld dat de huizen, gebouwd via het systeem van alternatieve financiering aan dezelfde kwaliteitsregels moeten beantwoorden als deze die gelden voor huizen gebouwd via de klassieke financiering. Er is trouwens in het verdere stadium in een controle voorzien door het WTCB om te voorkomen — want dat is een vrees die ook bij ons bestond — dat bepaalde promotoren hun huizen goedkoper zouden bouwen ten nadele van de kwaliteit en van de kosten van het huurgebruik.

In verband met de huurberekening heeft u eveneens een vraag gesteld.

In hoofdstuk 3.5.3. van de omzendbrief van 27 november 1990 met betrekking tot de praktische modaliteiten voor de bouw van sociale huurwoningen met alternatieve financiering, is volgende bepaling opgenomen. Ik citeer : Wat betreft de aan de particuliere huurder aangerekende maandelijkse huurprijs, waarvan

Waltiel

het basisbedrag, overeenkomstig artikel 7, § 3 van het besluit, 12.000 frank of 11.000 frank bedraagt, kan worden opgemerkt dat de openbare instelling of het gemeentebestuur steeds gemachtigd is, omwille van sociale redenen of in het kader van de toepassing van eigen richtlijnen, een lagere effectieve huurprijs aan te rekenen, voor zover het bijkomende verschil niet wordt doorberekend in de huurcompensatie. Einde citaat.

Ik heb het reeds gezegd : er is altijd iemand die betaalt, maar, er is niets dat de primaire huurder ervan weerhoudt om sociale redenen eventueel een lagere huurprijs aan te rekenen.

In het project Noordschippersdok werd tussen de samenwerkende partijen overeengekomen dat de gezinnen met de laagste inkomens zoveel mogelijk gehuisvest zullen worden in woningen verhuurd door het OCMW. Deze openbare instelling heeft de mogelijkheid om naast de huurcompensatie en de huurtoelage, nog een bijkomende huurvermindering aan de zittende huurder toe te kennen in functie van zijn inkomen. Ik heb reeds gesignaleerd dat in het nieuw ontwerpbesluit van alternatieve financiering, als het wordt goedgekeurd, een oplossing is vervat in verband met verhuringen door erkende bouwmaatschappijen.

Ik kom terug op de huurprijsberekening. U heeft gezegd dat de huurprijzen van 12.000 frank of 11.000 frank, naargelang het geval, berekend zijn op basis van een kostprijs van 2.365.000 frank. Voor een nieuwe woning is dat zeer laag. Die prijzen zijn berekend zonder de grondprijs, omdat in ons stelsel de grond ter beschikking moet worden gesteld door de primaire huurder, zijnde de erkende bouwmaatschappij, de stad, de gemeente of het Woningfonds. Dat is de inspanning die door de primaire huurder moet worden geleverd, namelijk een symbolische prijs van 1 frank gedurende tenminste 15 jaar of 27 jaar zo het gaat om een erkende bouwmaatschappij in toepassing van de huurcompensatie.

De heer Hancké vraagt of de huur

niet moet worden herleid op basis van een investering van 1,5 miljoen frank. Dat is eigenlijk een zaak die door de primaire huurder zelf moet worden uitgemaakt. De Executieve kan natuurlijk geen huur vaststellen in functie van de diverse kostprijzen zonder rekening te houden met de grondprijs. Men mag trouwens niet uit het oog verliezen dat het hier gaat om nieuwbouw en niet om renovatie, meestal binnen een herwaarderingsgebied. Trouwens, de woonnoodgebieden situeren zich meestal in een herwaarderingsgebied. Ik herhaal het, het gaat hier om nieuwbouw waarbij de grond door de primaire huurder ter beschikking wordt gesteld.

Verder stelt de interpellant vragen over de positie van de zittende huurder, bij voorbeeld of niet kan worden overwogen om, zoals in de sociale huisvesting, de zittende huurders, de kans te geven terug naar de gerenoveerde woningen te keren. Allereerst wijs ik erop dat volgens de wetgeving op de sociale huisvesting herhuisvesting van zittende huurders bij renovatieprojecten enkel mogelijk is wanneer de woningen vóór de sanering reeds behoorden tot het patrimonium van de initiatiefnemer en verharende instelling. Voor het project Noordschippersdok worden de woningen op dit ogenblik door de stad Antwerpen verhuurd en zullen de nieuwe woningen door drie andere instanties, namelijk het Vlaams Woningfonds, de erkende bouwmaatschappij De Goede Woning en het OCMW, worden verhuurd. Dat zijn de drie primaire huurders die van de stad Antwerpen de gronden ter beschikking krijgen.

De wetgeving met betrekking tot de alternatieve financiering kan geen woonzekerheid bieden aan zittende huurders met inkomens van meer dan 650.000 frank. De eventuele herhuisvesting van deze bewoners behoort tot de verantwoordelijkheid van de andere betrokken partijen in de samenwerkingsovereenkomst die niet gebonden zijn door gelijkaardige juridische randvoorwaarden.

Naar verluidt zou voor de herhuisvesting van gezinnen waarvan het inkomen op dit ogenblik de grens van

650.000 frank overschrijdt, maar waarvan dit inkomen op korte termijn — dit is vatbaar voor interpretatie ; in elk geval, ik zal de term zo ruim mogelijk nemen — tot onder de voorgeschreven grens daalt, bij voorbeeld door pensionering, door de sociale bouwmaatschappij De Goede Woning een oplossing zal worden uitgewerkt. Op die manier komt men dus tegemoet aan de door de heer Hancké geuite bekommering die reëel is voor personen van bijvoorbeeld 63 jaar met een inkomen boven de 650.000 frank, maar twee jaar later door hun pensionering genoeg moeten nemen met een kleiner inkomen. Mijnheer Hancké, zoals u merkt, werd een oplossing gevonden die in de richting gaat van uw suggestie.

Voor mij geldt slechts één doel en dat is een groter aanbod van sociale woningen die kunnen worden verhuurd, te realiseren. U heeft de drie criteria opgesomd : zekerheid voor de huurder, redelijke sociale huurprijzen en een draaglijke huurlast. Of dit nu via de klassieke of de alternatieve financiering gebeurt, is voor mij om het even. Enkel het doel telt voor mij.

Ik wil u nog een bedenking meegeven. Veel, zonet alles, zal afhangen van de manier waarop de primaire huurder handelt. Normaal kunnen wij een systeem uitwerken zonder dat tussenniveau van de primaire huurder. Wij hebben dit echter ingelast om de zekerheid te hebben dat wij daar een niveau hebben van mensen die niet direct door rendement, door opbrengst of door andere motieven zijn behept dan degenen die aan de basis liggen in het kader van wat ik heb gesteld. Alles zal volgens mij afhangen van de manier waarop de gemeenten, het OCMW, de erkende bouwmaatschappij, het Vlaams Woningfonds, dus de primaire huurders, de zaak zullen aanpakken en runnen.

Ik heb slechts één doel en dat is dat er meer en betere sociale huurwoningen moeten komen.

De Voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer de

Hancké

Voorzitter, ik dank de Minister voor zijn uitvoerig en welwillend antwoord. Ik wil van deze repliek gebruik maken om nog vier punten aan te kondigen.

Ten eerste houd ik een motie van aanbeveling in overweging. Dat wil niet zeggen dat ik ze zal indienen.

Ten tweede, wanneer ik heb gesproken over de stad Antwerpen als een slechte huisbaas dan wil ik daarmee niet het proces van de stad Antwerpen maken en evenmin het uwe. **(Onderbreking door Minister L. Waltiel)** Ik wou daarmee enkel aangeven, ik heb geen tijd gehad om daarop dieper in te gaan, dat de stad Antwerpen lange tijd heeft gearzeld met wat zij met deze kleine wijk zou doen. Er is op een bepaald moment tot een onbewoonbaarverklaring overgegaan. Dit verklaart ook waarom zij als eigenaar een aantal verplichtingen niet meer heeft nagekomen. Een achttal jaar geleden is er wel een poging geweest om via het Woningfonds een renovatie op gang te brengen maar dat is toen niet kunnen doorgaan.

Inmiddels heeft men wel in die onbewoonbaarverklaring een aantal vrijgekomen woningen niet meer verhuurd. Ik herhaal echter dat wanneer u zich ter plaatse begeeft u zult vaststellen dat deze wijk geen indruk van verkrotting nalaat omdat de leefgemeenschap toch vrij intact is gebleven.

Ten derde noteer ik dat u een oplossing zoekt voor de inkomens boven de 650.000 frank. Ik heb ook begrepen dat de regeling waarvan ik een voorstander was, gelet op de kostprijs van anderhalf miljoen ten laste van de promotor, niet mogelijk is en dat dit met de primaire huurder moet worden geregeld. Ik noteer dit. Misschien kan bij de evaluatie worden nagegaan of er in dergelijke gevallen niet opnieuw met de promotor zou kunnen worden gesproken.

Ten vierde, inzake de lage inkomens noteer ik dat u een inspanning hebt gedaan om de verhuis- en huurtoelagen langer te spreiden in de tijd. Ik

weet dat dit voorlopig budgettair een moeilijke kaart is. Ik hoop dat het mogelijk is.

Ik besluit mijn repliek met u te vragen de punten die ik naar voren heb gebracht nog eens te bekijken en na te gaan wat in dit concreet geval, en wellicht nog in andere gevallen, mogelijk is.

Motie van aanbeveling

De Voorzitter : Door de heer Hancké werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende Openbare Vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw F. Brepoels tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, en de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de uitoefening van de Vlaamse voogdij en de initiatieven ter bestrijding van inmenging van de Franse Gemeenschap in de gemeente Voeren

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Brepoels tot de heer Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, en de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de uitoefening van de Vlaamse voogdij en de initiatieven ter bestrijding van inmenging van de Franse Gemeenschap in de gemeente Voeren.

Mevrouw Brepoels heeft het woord.

Mevrouw F. Brepoels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijn-

heer de Voorzitter van de Executieve, mijnheer de Minister, dames en heren, naar aanleiding van recente gebeurtenissen in Voeren wou ik enkele concrete vragen stellen in verband met de uitoefening van de voogdij in die gemeente.

Hoewel het niet mijn bedoeling is het hele verhaal op te hangen van de overtredingen die in 1989 en in 1990 in die gemeente plaatsvonden wil ik toch even herinneren aan het incident waarbij de borden De Limburgers heten u welkom werden verwijderd en verder ook aan dat waarbij onwettige straatnaamborden werden aangebracht.

Mijnheer de Minister, destijds hebt u via de geëigende procedure die beslissingen laten teniet doen. Van concreet optreden tegenover de personen die in deze zaak verantwoordelijkheid dragen, viel echter weinig te merken. Ik denk daarbij aan de burgemeester en het schepencollege, aan het hoofd van de gemeentelijke administratie namelijk de gemeentesecretaris en ook aan de adjunct-arrondissementscommissaris.

In juni van vorig jaar stelde ik u een schriftelijke vraag in verband met het verwijderen van de borden De Limburgers heten u welkom waarop de Minister mij het volgende antwoordde : Het verslag van de heer Wynants is het relaas van de feiten. De feiten worden bevestigd maar het is in geen geval de bevoegdheid van de arrondissementscommissaris om de klacht al dan niet gegrond te verklaren. Einde citaat. Ik begrijp het allemaal niet meer goed als ik dan zie wat diezelfde arrondissementscommissaris schrijft naar de directeur van Bruggen en Wegen, de administratie in Limburg die betrokken was bij de plaatsing van deze borden. In een brief aan die administratie schrijft hij het volgende : Een en ander betekent dat de klacht die bij mijn ambt werd neergelegd, gegrond was. De kwestieuze borden moeten inderdaad in het Nederlands en het Frans opgesteld worden. Ik verzoek u in het vervolg rekening te houden met de vigerende rechtspraak en alle soortgelijke borden in beide talen te plaatsen. Einde citaat. Hij geeft zelfs de opdracht dit

Brepoels

soort optreden in de toekomst niet meer te herhalen. Graag kregen wij hierover wat meer uitleg van de Minister.

De Vlaamse regering vermeldt in haar regeerakkoord dat zij in de gemeenten met een bijzonder taalstatuut al haar bevoegdheden onverkort en kordaat zal uitoefenen.

Thans wil ik dan de feiten opsommen die na augustus 1990 konden worden vastgesteld. Die datum is belangrijk omdat er een waarschuwing is van Minister Tobback via de gouverneur van Limburg aan de burgemeester van Voeren waarin duidelijk wordt gesteld dat alleen nieuwe feiten en gebeurtenissen aanleiding kunnen zijn om — na die waarschuwing uiteraard — op te treden of over te gaan tot een procedure zoals bepaald in artikel 82 van de nieuwe gemeentewet.

Na een klacht van de Vlaamse gemeenteraadsleden tegen burgemeester Droeven in verband met de behandeling van bij komende Vlaamse punten op de gemeenteraad — ofwel in het Frans ofwel niet — gaf Minister Van den Bossche de adjunct-arrondissementscommissaris Wynants de opdracht voortaan de vergaderingen van de gemeenteraad bij te wonen en verslag uit te brengen. Dit gebeurt nu ongeveer een half jaar.

Wat zijn de resultaten hiervan ?

Na een andere klacht tegen burgemeester Droeven wegens het niet naleven van artikel 86 van de nieuwe gemeentewet, met name de verplichting tot bijeenroeping van de raad op vraag van een derde van de leden heeft Minister Van den Bossche gouverneur Vandermeulen gevraagd Burgemeester Droeven nogmaals op zijn plichten te wijzen. Dit gebeurde reeds een eerste maal in september 1990 tijdens een onderhoud in het provinciaal gouvernement. In december 1990 gebeurde dit opnieuw, ditmaal door middel van een officiële brief, echter zonder resultaat.

Na een derde oproep van de oppositie ging de vergadering van de ge-

meenteraad door op 18 februari 1991, ongeacht het aantal aanwezige leden — ik verwijs naar artikel 90 van de nieuwe gemeentewet — in aanwezigheid van de adjunct-arrondissementscommissaris. Secretaris Markovic was aanwezig voor de verslaggeving. De notulen werden echter niet opgestuurd, waarna de gouverneur verscheidene malen verzocht deze dringend over te maken. Hij dreigde met het sturen van een Regeringscommissaris.

Hij heeft zelfs een ultimatum op 1 juli vastgesteld, maar dat is ondertussen verlopen. Ik heb alleszins niet vernomen dat er een commissaris ter plekke is geweest. Erger nog, meer dan vier maanden na de feiten deelt de gemeentesecretaris mee dat de notulen verdwenen zijn omdat volgens hem ongeldige documenten niet moeten worden bewaard.

De Regeringscommissaris komt er voorlopig niet. Hij is er alleszins naar mijn weten nog niet geweest. Wat bilet de gouverneur zijn dreiging dan ook werkelijk uit te voeren ? Zal de Minister uiteindelijk de gouverneur niet moeten belasten met de aanstelling van een commissaris, zoals bepaald in de gemeentewet ? Graag vernam ik of u eventueel andere maatregelen hebt voorgesteld.

Een 25-tal Vlaamse Voerenaars beschikken tot heden nog steeds niet over een nieuwe identiteitskaart. Na het arrest van de Raad van State van september 1987, weigerden een 40-tal Voerenaars hun identiteitskaart vermits Happart nog steeds zijn handtekening plaatste. Op 13 december 1988 besliste de Gemeenteraad een extra-belasting te heffen van 300 fr. voor alle nieuwe aanvragen. Sinds 1 oktober 1990 zijn de oude identiteitskaarten ongeldig geworden en dreigen ernstige problemen voor de betrokkenen.

Minister Van den Bossche adviseerde een half jaar geleden de belasting over te schrijven bij de gewestelijke ontvanger waardoor het geld in borg kon gehouden worden tot na behandeling van de klacht.

Bij navraag bij de gewestelijke ontvanger blijkt dat verscheidene men-

sen reeds tweemaal en zelfs driemaal deze som hebben betaald, zonder enig resultaat. De gemeentebediende van de burgerlijke stand zegt dat zij opdracht moet krijgen van de secretaris om nieuwe kaarten aan te vragen, aangezien ze niet voorradig zijn. De secretaris verwijst op zijn beurt naar de burgemeester en soms ook naar de ambtenaar van de burgerlijke stand die de uiteindelijke verantwoordelijkheid draagt. Naar ik heb vernomen zou u, mijnheer de Minister, de gouverneur opdracht hebben gegeven een waarschuwing te sturen. Wij kunnen echter enkel vaststellen dat de betrokkenen nog steeds niet over een nieuwe identiteitskaart beschikken, wat uiteraard voor heel wat problemen zorgt, zeker nu aan het begin van de vakantieperiode.

Ik heb slechts de meest belangrijke feiten op een rijtje gezet. Zij moeten echter worden gesitueerd in een totale sfeer van pesterijen van de gemeentelijke overheid ten opzichte van een bepaalde bevolkingsgroep. In het verleden was het misschien enigszins anders. Toen namen bepaalde groepen van de bevolking tegenover elkaar standpunten in en maakten ze elkaar het leven moeilijk. Nu is het zover gekomen dat de overheid, die in een gemeente aan de bevolking hulp, steun en bescherming moet bieden, erin slaagt een bepaalde bevolkingsgroep van de ochtend tot de avond te pesten elke keer deze mensen een beroep moeten doen op de overheid.

Waarschijnlijk hebt u gehoord dat ik afgelopen vrijdag aan Minister Tobback een aantal vragen heb gesteld. Ik heb hem onder meer gevraagd of hij het zo normaal vindt dat een burgemeester ongestraft kan weigeren identiteitskaarten af te leveren of de gemeenteraad bijeen te roepen, de notulen van de gemeenteraad kan weggooien en de wettelijke bepalingen van de bevlagging elk jaar opnieuw naast zich kan neerleggen. Minister Tobback heeft mij verklaard dat dit inderdaad niet normaal is en gaf mij goede hoop. Hij zal immers artikel 82 van de nieuwe gemeentewet toepassen, indien de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden hem verklaart dat de bur-

Brepeels

gemeester zich in bepaalde omstandigheden of dossiers heeft misdragen. Mijnheer de Minister, bent u op dit vlak reeds tot een conclusie gekomen en welke maatregelen zal u nemen om aan deze onwettige toestand snel een einde te maken. Tot zover mijn vragen over de huidige voogdij.

In een tweede onderdeel van mijn interpellatie richt ik mij eerder tot de Voorzitter van de Vlaamse Regering, aangezien dit meer te maken heeft met de initiatieven die de Vlaamse Regering moet nemen ter bestrijding van de inmenging van de Franse Gemeenschap in Voeren. Ook op dit gebied bepaalt het regeerakkoord zeer duidelijk dat de Vlaamse regering elke inmenging van de Franse Gemeenschap in deze gemeente met alle wettelijke middelen krachtadig zal bestrijden. Deze formulering geeft heel wat moed, maar op het gebied van een aantal concrete dossiers kreeg ik toch graag een paar antwoorden of toezeggingen.

Een eerste dossier is dat van de uitbreiding van de Franstalige lagere school. Wij hebben de Minister van Onderwijs daarover reeds ondervraagd, meer bepaald over de subsidiëring van de onteigening van gronden. Er is gebleken dat een dergelijke subsidiëring niet mogelijk is, ook niet voor een Vlaamse school. De gemeenteraad van Voeren is daarvan op de hoogte gebracht. Zij had daarop blijkbaar niet gerekend en heeft enkele maanden geleden de beslissing genomen om die gronden zelf aan te kopen. Het provinciebestuur, en ook u als Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden, weet dat het gemeentebestuur van Voeren deze middelen niet heeft en dat zij die ook niet in de begroting kunnen inschrijven. Zij hebben dan andere stappen gedaan. Nadien is er dan een officieel communiqué verschenen van de Franse Gemeenschapsminister voor Onderwijs, de heer Ylieff. De heer Ylieff verklaart daarin dat zij, op een indirecte wijze, van de Franstalige Gemeenschap de nodige 11 miljoen zullen bekomen.

Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, kan u dit probleem, samen

met het dossier dat ik zo dadelijk zal vermelden, op het Overlegcomité ter sprake brengen ?

Het tweede dossier heeft betrekking op de uitbouw van een Franstalig cultureel en sportcentrum in Voeren. Vorig jaar heb ik daarover reeds een vraag gesteld aan de Gemeenschapsminister voor Cultuur, die mij in zijn antwoord bevestigde dat hij het op dat ogenblik niet opportuun achtte dit dossier op het Overlegcomité ter sprake te brengen. Nadien heb ik de heer Van den Bossche daarover aangesproken, die mij verklaarde dat dit geen enkele zin heeft als de nodige bewijzen niet kunnen worden aangebracht voor het spelletje met het versassen van gelden van de Franstalige Gemeenschap naar dit centrum in Voeren. Inmiddels werden vlak na de jaarwisseling de werken officieel aan-gevat.

Ik meen dus toch wel duidelijk te kunnen zeggen dat het principe van niet-inmenging, dat in het Vlaamse regeerakkoord werd ingeschreven en dat wij kunnen afleiden uit de pacificatiewet van 1988, door de Franse Gemeenschap niet wordt gerespecteerd. De belangen van de Vlaamse Gemeenschap en de pacificatie tussen de burgers in Voeren worden door met dergelijke methodes ernstig geschaad.

In een poging de nodige bewijzen te vinden heb ik de begroting van de Franstalige Gemeenschap onderzocht. In de begrotingsbesprekingen van 1990 verklaart Minister Féaux klaar en duidelijk dat er in de begroting voor 1990 bijkomende kredieten ten bedrage van 15 miljoen worden ingeschreven voor de uitbouw van een culturele infrastructuur in Voeren. Ik kan u desgevallend een afschrift van bedoelde stukken bezorgen. Dit bewijst duidelijk dat de gelden vanuit de Franstalige Gemeenschap naar een vzw worden versast. Minister Féaux die verklaart dat de 15 miljoen voor de uitbouw van het cultureel centrum zijn bestemd, is trouwens lid van deze vzw. Anderzijds richt men in Voeren een vzw op waarvan de burgemeester, de schepenen, de Franstalige gemeenteraadsleden en OCMW-leden dus de meer-

derheid van het Voerense gemeentebestuur — deel uitmaken en dat de nodige financiële middelen verschaft om dit centrum uit te bouwen.

Wij vinden dat dit echt op deze manier niet verder kan. Wij vragen dan ook dat deze aangelegenheid dringend aan het Overlegcomité zou worden voorgelegd.

Voor ons is het duidelijk dat het gemeentebestuur van Voeren zich op die manier aan de taalwetgeving wil onttrekken door in dit geval een specifieke taak van de gemeente, met name het oprichten van een sport- en cultuurcentrum, toe te vertrouwen aan een v.z.w. waarvan zij in feite zelf de beheerraad vormt.

Ik meen dat, als het gemeentebestuur van Voeren een cultuur- en sportcentrum wil oprichten, dit perfect mogelijk is, maar dat het zich dan tot de Vlaamse Gemeenschap moet richten om eventueel de nodige subsidies te bekomen. Om de taalwetgeving te omzeilen richt zij een vzw op. Vermits het de bedoeling is dit centrum enkel voor de Franstaligen uit te bouwen, vraagt zij uiteraard de nodige financiële middelen aan de Franse Gemeenschap.

Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, ik vraag dan ook concreet welke interpretatie moet worden gegeven aan de toepassing van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken, in dit geval meer specifiek inzake de uitbating van een dergelijk centrum, de wijze waarop deze v.z.w. moet worden samengesteld en, belangrijker nog, de voertaal in dit centrum wanneer dit zal worden uitgebaat.

Heren Ministers, ik vraag op mijn concrete vragen een concreet antwoord.

De Voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik zal punt voor punt de verschillende elementen, aangehaald door mevrouw Brepeels, behandelen, met als eerste punt, in afwijking van de andere punten, een niet-cor-

Van den Bossche

rect résumé omtrent de problematiek van de fameuze bordjes.

Ik heb destijds wel degelijk een antwoord gegeven. Ik heb het inmiddels opgevraagd, maar het is eerder slecht geciteerd. Indien ik het citaat lees zoals het werd gegeven, zou blijken dat er aan deze zaak geen einde is gekomen, terwijl ik in mijn antwoord wel degelijk heb medegedeeld dat het verslag van de heer Wynants niets meer is dan een relaas van de feiten en gekoppeld aan een aantal gemeenplaatsen die mij eerder aan een huisfilosoof doen denken dan aan een bijzonder toezichtsambtenaar. . . Verder : . . . Dit zou nu niet zo erg zijn ware het niet dat hij zich geroepen voelde om in deze zaak als rechter op te treden. Hij was namelijk van oordeel dat de klacht gegrond is. Bij mijn weten behoort het niet tot de bevoegdheid van de arrondissementscommissaris van Voeren om taakklachten in ontvangst te nemen en nog minder om ze gegrond te verklaren. Op die manier stelt hij zich in de plaats van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht of van de hoven of rechtbanken, terwijl hij juist ten dienste moet staan door het doen van de nodige vaststellingen van de geëikte organen.

Ik citeer verder : . . . Ik zal dan ook aan de gouverneur van Limburg vragen dat de adjunct-arrondissementscommissaris aan zijn wettelijke opdracht en inherente beperkingen te herinneren. Dat is overigens ook gebeurd.

Inmiddels schrijf ik : Is het het geachte lid wel bekend dat de heer gouverneur, na overleg met mij, die bewuste burgemeestersverordening - en dat gedeelte vergat men te citeren "en het bekrachtigingsbesluit van de gemeenteraad vernietigd heeft op basis van de taalwetgeving en meer bepaald op basis van het artikel dat de bevoegdheden regelt tot optreden. Dit heeft tot gevolg dat het optreden van de burgemeester aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding en onwettig is. Daarvoor is de burgemeester persoonlijk aansprakelijk voor zijn optreden, waardoor de op-

leverende aannemer een doorslaggevend argument krijgt om een eventuele schadeclaim kracht bij te zetten".

Dit antwoord bevat dus meer dan wat u in uw uiteenzetting liet vermoeden. Ik denk dat deze zaak keurig is opgelost. Indien de borden niet correct zijn, dan is dit niet mijn zaak ; daarvoor moet u zich tot een andere collega wenden.

Mevrouw F. Brepoels : Mijnheer de Minister, welk antwoord citeert u mij eigenlijk ? Ik stelde u een vraag op 26 juni 1990. Voor mij liggen de officiële uittreksels uit de Vragen en Antwoorden van de Vlaamse Raad. Ik citeerde passages uit dit officieel antwoord. U leest echter een passage in verband met de verantwoordelijkheid van de burgemeester, maar daarover vind ik niets terug in mijn documenten. Ik heb zelfs een kopie van uw antwoord die ik rechtstreeks van het kabinet ontvang, vooraleer bovengenoemde stukken worden gedrukt. Dat stuk vermeldt hetzelfde als de officiële documenten.

Minister L. Van den Bossche : Gaat het over vraag nummer 89 van 26 juni 1990 ?

Mevrouw F. Brepoels : Inderdaad, mijnheer de Minister.

Minister L. Van den Bossche : Ik kan u het document geven dat men mijn gegeven heeft.

Mevrouw F. Brepoels : Mijnheer de Minister, dan heeft u waarschijnlijk aanvankelijk een uitgebreider en correcter antwoord geformuleerd. Dat verscheen echter nooit in de officiële stukken. Ik heb een vraag gesteld aangaande de maatregelen die zouden worden getroffen ten opzichte van de burgemeester. Ik wou vernemen welke maatregelen werden getroffen opdat die feiten zich niet zouden kunnen herhalen.

U antwoordde mij officieel echter alleen wat het onderzoek betreft. Dat antwoord heb ik geciteerd. Ik heb gelezen : ik citeer : de beslissingen werden teniet gedaan. Einde citaat. Dat is ook correct. Ik citeerde verder : maar er was niets te merken van

een optreden ten opzichte van de personen die de verantwoordelijkheid dragen. Einde citaat. Meer dan dat staat er niet op mijn document.

Minister L. Van den Bossche : Mevrouw Brepoels, indien bij elke vernietiging de verantwoordelijkheid van de burgemeester in vraag moet worden gesteld, dan zullen binnenkort nog maar weinig burgemeesters in Vlaanderen overblijven.

Dit zijn hoe dan ook de feiten. Ik heb tot vernietiging laten overgaan. De handhavingsbeslissing werd eveneens vernietigd. Dit alles kan worden nagekeken. Overigens werd daardoor de persoonlijke aansprakelijkheid opgeworpen. Ik weet niet of er achteraf een proces werd gevoerd, al dan niet uitgaande van de aannemer. Daarvan ben ik niet op de hoogte en kan er mij dus niet over uitspreken. Voor het overige, hebben wij alles afgehandeld zoals het diende te gebeuren.

Wat de arrondissementscommissaris betreft, zijn de feiten die door u worden aangehaald juist.

Op 27 december 1990 is opdracht gegeven aan de gouverneur om de adjunct-arrondissementscommissaris voor Voeren de gemeenteraadszittingen te laten bijwonen. Daarbij werd door de gouverneur aan de burgemeester gevraagd de nodige initiatieven te treffen in de gemeente om de adjunct-arrondissementscommissaris zijn opdracht voor het opmaken van het verslag naar behoren te laten vervullen.

Het eerste verslag dateert van 23 januari 1991. Hij schrijft, ik citeer : Ondanks de pogingen van de voorzitter om de discussies onder controle te houden, verlopen de zaken immers vaak nogal wild, met voortdurend geroezemoes, veroorzaakt door raadsleden die onder elkaar zitten te redetwisten. Einde citaat.

Deze zin is hoe dan ook vrij vriendelijk voor de burgemeester.

Filosoof als hij is, stelt hij meteen de vraag : Wat dient als Nederlands te worden beschouwd ? Ik citeer verder : Het kan zelfs voorkomen dat

Van den Bossche

iemand een betoog houdt in één van de plaatselijke dialectvarianten en er expliciet bijzegt dat hij zich in het Plat-duits uitdrukt.

Het taalgebruik op de Voerense gemeenteraad kan als volgt geschetst worden :

- de burgemeester, voorzitter, heeft alle punten zonder uitzondering uitsluitend in het Nederlands aangekondigd en hij heeft ook uitsluitend in het Nederlands gestemd ;
- verdere toelichtingen door de gemeentesecretaris gebeurden eveneens uitsluitend in het Nederlands ;
- de leden van de minderheid debatteren en stemmen in het Nederlands ;
- vier leden van de meerderheid (gemeenteraadsleden) spreken Frans en stemmen systematisch oui-ja ;
- de overige leden van de meerderheid stemmen in het Nederlands.

Het is dus met name duidelijk dat het college nooit punten inleidt in het Frans. Voor het overige zijn de Franstalige tussenkomsten van de gemeenteraadsleden van generlei juridische waarde en worden ook niet genotuleerd.

Er is zelfs een lid van de meerderheid dat op een bepaald ogenblik oui-jayes-da stemt. En een ander lid stemt jawohlja.

Vanaf eind januari 1991 heeft de minderheid een procedure ondernomen om via de artikelen 86 tot en met 90 de gemeenteraad bijeen te roepen over een zevental punten. De eerste vergadering werd bijeengeroepen op 1 februari 1991 om 20.00 uur. Maar de vergadering kon niet doorgaan omdat het gemeentehuis gesloten bleef. Een volgende vergadering werd gehouden op 8 februari om 17.30 uur. De vergadering die op initiatief van de minderheid werd bijeengeroepen op 14 februari om 11.00 uur was bedoeld als de derde vergadering in de zin van artikel 90.

Ondertussen had de meerderheid een vergadering over precies dezelfde punten bijeengeroepen voor 14 februari om 18.30 uur. Op de zitting van 14 februari om 18.30 uur waren

14 van de 14 raadsleden aanwezig. Opnieuw met het klassieke stemgedrag van een viertal leden.

De adjunct-arrondissementscommissaris bezorgde mij verder nog verslagen van de zittingen van 26 maart en 29 april 1991. De beide zittingen verliepen volgens het klassieke scenario, namelijk de burgemeester en de secretaris gebruikten uitsluitend het Nederlands. Van de tweetalige stemmingen werd alleen de Nederlandse versie genotuleerd. Op de zitting van 29 april werd beslist dat de raadszittingen van 1, 8, 11 en 14 februari niet genotuleerd worden in het notulenboek van de gemeenteraad.

Van de laatste zitting van 18 juni 1991 ontving ik eveneens een verslag waarvoor eigenlijk niet bijzonders te melden valt.

Thans heb ik aan de provinciegouverneur gevraagd om de adjunct-arrondissementscommissaris nog meer gedetailleerde verslagen te laten opmaken. De verslaggeving van de heer Wynants biedt het voordeel dat de zaken in Voeren op de voet kunnen gevolgd worden en dat een vlug optreden mogelijk wordt. In tegenstelling tot de Brusselse randgemeenten, Linkebeek en Wezembeek-Oppem, leidt het college geen punten in het Frans in. Ook dat is misschien het vermelden waard.

De problematiek van de raadszittingen van februari 1991 wil ik in juridische termen formuleren. Er zijn vier raadszittingen geweest : 3 bijeengeroepen door de oppositie, op 8, 11 en 14 februari en 1 door de meerderheid, op 14 februari 's namiddags, waarop de adjunct-arrondissementscommissaris telkens aanwezig was. Zoals reeds gezegd was er nog een samenroeping op 1 februari die geen doorgang vond. Van de drie oppositie-raadszittingen zijn er geen notulen. De vraag rijst of er überhaupt rechtsgeldige notulen kunnen zijn van deze raadszittingen ?

Een burgemeester in deze zaal knikt al net iets te ijverig van ja ; indien hij een dergelijke beslissing zou nemen, zou deze het voorwerp uitmaken van een vernietiging. Want, wanneer één derde van de raadsleden het vraagt

is het College wettelijk verplicht de Raad bijeen te roepen. Het College, zegt de wet, niet de raadsleden roepen samen. Zij verzoeken het College om de Raad bijeen te roepen.

Artikel 86, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet stelt dit zeer duidelijk. Maar de verplichting vervat in artikel 86 stelt een bijkomende voorwaarde die aansluit bij het eerste lid : de bevoegdheid tot het samenroepen van de gemeenteraad berust, en blijft berusten bij het college van burgemeesters en schepenen.

In het geval van de februari-raadszittingen waartoe schepen Broers opgeroepen heeft, is er geen dergelijke uitnodiging geweest vanuit het schepencollege.

Er is dus geen uitnodiging geweest in de zin van de wet. Een dergelijke uitnodiging is een substantiële vormvereiste om op een geldige manier gemeenteraad te spelen.

Strikt gezien kan er dus geen geldige raadszitting plaatsvinden, en kunnen er dus geen rechtsgeldige notulen zijn, laat staan rechtsgeldige beslissingen. Het feit dat de gemeentesecretaris en in casu de adjunct-arrondissementscommissaris aanwezig waren, verleent evenmin het geldigheidslabel. Toch heb ik vragen bij het optreden van de gemeentesecretaris die de vergadering van 14 februari om 11.00 uur bijwoonde.

Anders was het met de zitting van 14 februari om 18.30 uur waarop de punten van de minderheid dan toch werden behandeld. Deze zitting werd bijeengeroepen door het College, conform de bepalingen van de gemeentewet.

Indien het College bleef weigeren de raadszittingen bijeen te roepen, zonder zelf een raadszitting bijeen te roepen, zijn er dan middelen voorhanden om hiertegen op te treden ?

De gemeentewet biedt de mogelijkheid een bijzondere commissaris te sturen. Hij kan de raad samenroepen bij ontstentenis van het College.

De nieuwe gemeentewet zegt, zodra één derde van de raadsleden zich tot het College richt, het College in feite

Van den Bossche

automatisch gehouden is hiermee rekening te houden. Het College kan niet beslissen deze vraag naast zich neer te leggen, maar weigeringen om op een bepaald ogenblik om de gemeenteraad samen te roepen, zijn in overtreding met die wet. Er was dus een gemeenteraadszitting op 14 februari, samengeroepen door het College, waar die punten op de dagorde waren vermeld. Indien dit niet was gebeurd, zou een bijzonder commissaris de raad moeten voorzitten, op voorwaarde dat hij daartoe behoorlijk zou zijn gemachtigd.

Wat het zenden van een bijzondere commissaris betreft, wil ik er op wijzen dat ik conform de huidige wetgeving de procedure daartoe een aanvang kan doen nemen, en dat ik wel degelijk waarschuwingen kan geven.

Het effectief zenden van een commissaris naar Voeren, een **taalgrensgemeente**, kan krachtens artikel 266 van de nieuwe gemeentewet enkel na eensluitend advies van het College van gouverneurs.

Met andere woorden, de gouverneur van Limburg moet niet alleen zijn collega's vatten, er moet bovendien een overeenstemming worden gevonden wil het College adviseren dergelijk dwangtoezicht **uti** te oefenen.

Door het feit dat er onverminderd raadszittingen blijven plaatsvinden, is deze mogelijkheid echter niet aan de orde van de dag. Met andere woorden, de samenroepingen van de gemeenteraad blijven doorgaan.

Blijft dan nog de **meerderheidsraadszitting** van 14 februari in de namiddag. Hiervan dienen echter wel een rechtsgeldige oproepingsbrief, rechtsgeldige notulen en besluiten te bestaan, maar deze zijn tot op heden nog niet binnengekomen op het provinciaal gouvernement.

Op mijn aandringen heeft de gouverneur op 26 juni 1991 dienaangaande een tweede waarschuwing gezonden. Bij niet naleving zal de procedure voor het College van Gouverneurs worden ingezet. Aan de hand van deze notulen zal tevens moeten blijken

dat de punten op de agenda werden geplaatst ingevolge de vraag van de minderheid. Er dient nog te worden aan toegevoegd dat het gemeentebestuur van Voeren ook op de verplichting werd gewezen om in de toekomst, conform artikel 89, van de gemeentewet, de notulen tenminste één uur voor het openen van de vergadering ter tafel van de raad te leggen. Het is wel belangrijk erop te wijzen dat de notulen in Voeren telkenmale staande de zitting worden goedgekeurd. Met betrekking tot dit element van de interpellatie, wil ik stellen dat ik na de tweede waarschuwing, indien de notulen niet binnen de normale periode binnenkomen, het college wel degelijk gevat zal zijn op mijn vraag bij de gouverneur.

De feiten met betrekking tot de identiteitskaarten zijn volledig juist, ik kan hieraan niets toevoegen. Op 24 juni jongstleden heb ik via de gouverneur een eerste waarschuwing gericht aan het gemeentebestuur van Voeren. Ik volg dit stipt op. Indien binnen een redelijke termijn hierop nog geen reactie komt, zal ik de gouverneur opdracht geven een tweede waarschuwing te geven en, in fine, het College van gouverneurs te vatten. Hier is duidelijke sprake van een niet te dulden onwil van het gemeentebestuur.

Tot daar de feiten die in de interpellatie van Mevrouw Brepoels werden ontwikkeld en de informatie over ons optreden. Wij kunnen gerust zeggen dat wij in deze kwestie droog maar kort op de bal hebben gespeeld en dat de voorgedij binnen de juridische grenzen kordaat is uitgevoerd zoals in de regeringsverklaring werd toegezegd, ook al worden daarover niet te pas en te onpas communiqués verspreid.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega Gemeenschapsminister Van den Bossche heeft reeds geantwoord op alle vragen in verband met het administratief toezicht. Ik wil Mevrouw Brepoels antwoorden op de twee concrete punten in haar vraag.

Ze had het ondermeer over de eventuele steun van de Franse Gemeenschap aan de uitbreiding van de Franstalige lagere school te **Sint-Martens Voeren**. De aankoop van grond voor de uitbreiding van de Franstalige school kadert in de autonomie van de gemeenten. Deze aankoop is echter niet subsidieerbaar. Op 23 maart 1989 heeft de gemeenten Voeren een subsidieaanvraag ingediend voor de bouw van kleuterklassen voor de Franstalige school en voor de autonome Nederlandstalige kleuterschool, waarvan de bouwwerken op 25,1 miljoen Belgische frank werden geraamd. De gronden, die niet in aanmerking komen voor subsidiëring, zijn hierin niet inbegrepen. Ingevolge het decreet scholenbouw van drie maanden later, 5 juli 1989, is alleen nog de DIGO, de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs, bevoegd voor de subsidiëring van de schoolgebouwen van gemeenten, provincies of vrije gesubsidieerde scholen. De Vlaamse Regering heeft ter zake geen bevoegdheid, alleen de Raad van Bestuur van de DIGO is bevoegd voor het beoordelen van de **subsidieaanvragen**, voor de toetsing aan de wettelijkheid en voor het vastleggen van de prioriteiten volgens objectieve criteria. Gezien de samenstelling van de raad van bestuur van deze instelling kunnen wij hieraan het volste vertrouwen schenken. Volgens niet bevestigde berichten zou de gemeente Voeren bij de aankoop en de bouw van deze lagere school onrechtstreeks worden gesteund door de Franse Gemeenschap. Op dit moeilijk punt kom ik later nog terug.

Het tweede concrete punt betreft het sport- en cultuurcentrum te Sint-Martens-Voeren. De VZW Action Fouronnaise zou voor 5,2 miljoen een grote hoeve hebben aangekocht, om er een cultureel centrum en de nodige infrastructuur voor binnensport in onder te brengen. De kosten hiervan worden op 30 miljoen frank geraamd. Ook hier is de vraag of de Franse Gemeenschap dit initiatief steunt.

In de begroting van 1991 van de Franse Gemeenschap is zoals vorig jaar, een bedrag van 6,6 miljoen inge-

Geens

schreven als steun aan de VZW Centre de rayonnement de la Culture française, om deze vereniging in staat te stellen dynamischer en efficiënter tussen te komen ten voordele van de Franstaligen buiten de Franse Gemeenschap. In 1989 werd hiervoor 21,6 miljoen frank ter beschikking gesteld.

Dat zijn al de gegevens waarover wij beschikken. Er is bijgevolg een ernstig vermoeden dat de Franse Gemeenschap onrechtstreeks de Frans-talige lagere school en het sport- en cultuurcentrum subsidieert. Gezien die feiten zeer moeilijk kunnen worden geverifieerd blijft dit echter een vermoeden. Daarnaast is er het probleem dat een financiering via een v.z.w. een feitelijk optreden betreft en helemaal geen normering inhoudt, wat juridisch veel moeilijker aanvechtbaar is.

Ik verwijs naar het decreet dat wij hebben aangevochten voor het Arbitragehof en dat werd vernietigd. Het steunde op juridische elementen en niet op feitelijke gegevens.

Niettemin heb ik op 10 juni 1991 ingevolge een brief van Schepen Huub Broers de administratie opdracht gegeven mij onmiddellijk in kennis te stellen van eventuele schendingen van het territorialiteitsprincipe en de regel van niet-inmenging in Voeren of elders en mij desgevallend te adviseren over de actiemogelijkheden waarover de Vlaamse overheid beschikt.

Deze problematiek wordt dus nauwgezet opgevolgd. Dat geldt niet enkel voor mezelf, maar ook voor mijn collega's, die in deze specifieke domeinen rechtstreeks verantwoordelijkheid dragen. De Vlaamse Executieve heeft zich steeds verzet en zal zich blijven verzetten tegen een inmen-ging van de Franse Gemeenschaps-executieve in Voeren. Wij hebben altijd gesteld dat wij gebruik zouden maken van alle wettelijke mogelijkheden om dergelijke acties, die de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling miskennen, onmogelijk te maken.

Deze aangelegenheid zou, als belangenconflict, steeds aanhangig kunnen worden gemaakt bij het Overlegcomité Regering-Executieven. Deze procedure biedt weinig uitzichten, gelet op het feit dat het Overlegcomité enkel bij consensus kan beslissen. Immers, wanneer er geen consensus bestaat wordt de maatregel gedurende zestig dagen opgeschort, maar nadien heeft hij terug volle uitwerking. Dit is nog gebleken toen de Vlaamse Executieve in 1988 een belangenconflictenprocedure instelde tegen de oprichting van een informatiedienst bij het Ministerie van de Franse Gemeenschap ten gunste van Franstaligen in Vlaamse randgemeenten en taalgrensgemeenten. Dit initiatief heeft geen resultaat opgeleverd. Ook de Vlaamse Raad zou tegen het ontwerp-decreet, houdende de begroting van de Franse Gemeenschap, steeds een **belangenconflicten**-motie kunnen goedkeuren, ingevolge artikel 32, paragraaf 1 van de gewone wet van 9 augustus 1980, maar ook in deze procedure komt het aan het Overlegcomité toe een beslissing bij consensus te nemen.

Dergelijke initiatieven van de Franse Gemeenschap, indien zij duidelijk kunnen worden bewezen, bemoeilijken in grote mate de pogingen van de Vlaamse Gemeenschap om tot een globaal samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap te komen. Hierover wordt thans onderhandeld. Er kan alleszins slechts sprake zijn van samenwerking wanneer duidelijk komaf wordt gemaakt met "gewestgrensoverschrijdende" initiatieven.

Het aspect van de niet-inmenging dient in het globaal **samenwerkings**-akkoord tussen beide gemeenschappen te worden ingeschreven. Dit akkoord moet duidelijk het **territorialiteits**beginsel vermelden en de samenwerking dient te gebeuren op basis van wederzijds respect en met erkenning van ieders autonomie. Na langdurige discussies hebben wij nog geen akkoord bereikt. Verder dient een globaal samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap ook te voorzien in een permanent informatie- en overlegsysteem, waar conflicten en wrijvingspunten met de Franse Ge-

meenschap kunnen worden besproken, dus een preventief optreden dat in de plaats zou kunnen komen van een uitzichtloze conflicttoestand.

Wat de toepasselijkheid betref van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken op v.z.w.'s, kan in algemene zin geen antwoord gegeven worden. Inzonderheid is het de vraag in welke mate de betrokken v.z.w.'s door een openbare overheid werd opgericht, en in welke mate het gaat om een rechtspersoon, ik citeer : die concessiehouder is van een openbare dienst of die belast is met een taak die de wet of de openbare machten haar hebben toevertrouwd in het algemeen belang — artikel 1, § 1, 2 van de wet op het taalgebruik. In bevestigend geval zijn de wetten op het taalgebruik in bestuurszaken van toepassing, maar dit moet nog worden bewezen.

Ter zake kan steeds het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht worden ingewonnen. Gerechtelijke uitspraken kunnen daar echter niet worden gedaan. Met andere woorden, wij hebben reeds van bij de aanvang, toen dergelijke problemen rezen, een beroep gedaan op de procedure voor belangenconflicten, maar deze formule is niet in staat een akkoord te bewerkstelligen, tenzij men kan redeneren op basis van samenwerking tussen de Gemeenschappen en de Gewesten, uitgaande van respect voor ieders bevoegdheid en waar ook het territorialiteitsbeginsel, dat aanvaard is door het Arbitragehof en door de Raad van State, wordt gehandhaafd. Daarom hebben wij momenteel moeilijkheden om tot een dergelijk samenwerkingsakkoord te komen. Ik ga ervan uit dat een samenwerkingsakkoord waar procedures worden afgesproken om dergelijke conflicten te vermijden, veel efficiënter is dan de huidige regeling, die trouwens tot geen resultaten heeft geleid.

De Voorzitter : Mevrouw Brepoels heeft het woord.

Mevrouw F. Brepoels : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, ik had nog enkele bedenkingen bij de uitspraken van Minister Van den Bossche.

Brepoels

Ten eerste, kan het schriftelijk antwoord worden aangepast aan de officiële verklaring die de Minister vandaag heeft afgelegd ? Ik acht dit belangrijk omdat het precies de passage betreft waarover ik geen antwoord had ontvangen. Het kan toch niet dat de administratie in de tekst die door de Minister wordt verstuurd, gaat schrappen.

De Voorzitter : Mevrouw Brepoels, we zullen de zaak onderzoeken. U hebt gelijk dat het antwoord van de Minister integraal aan de publieke opinie moet worden kondgemaakt.

Mevrouw F. Brepoels : Dan had ik nog de Minister het volgende willen vragen. Hij heeft in verband met de niet opgestuurde notulen van de rechtsgeldig samengeroepen en bijeengekomen gemeenteraad van 18.30 uur een tweede waarschuwing op 26 juni verzonden, waarmee ik het volledig eens ben. Hij heeft inzake het niet afleveren van de identiteitskaarten een eerste waarschuwing op 24 juni jongstleden bezorgd aan het gemeentebestuur. Wat mij ter zake vooral interesseert, is de relatie tussen de gemeentelijke overheid en de burger.

Ik vind het ongehoord dat burgers die reeds in februari en nadien in mei aan het loket hun identiteitskaart hebben betaald, deze vandaag, acht juli, nog steeds niet hebben ontvangen. Gisteren was ik toevallig in Voeren en men vertelde mij over personen die volgende week naar het buitenland gaan en hun reis zullen moeten afzeggen vermits zij niet beschikken over geldige identiteitspapieren.

Ik verheug mij erover dat u een waarschuwing hebt gestuurd. Kan er echter niet wat korter worden opgetreden zodanig dat het probleem voor deze personen in de kortst mogelijke tijd wordt opgelost ?

Minister L. Van den Bossche : Mevrouw Brepoels, de normale procedure zal strikt worden gevolgd. Indien er niet spontaan wordt ingegaan op mijn verzoek na de tweede waarschuwing - waarvoor ik vrees aangezien reeds een tiental dagen zijn ver-

lopen - moet het college van gouverneurs zich ter zake beraden. Pas nadien kan een bijzondere commissaris in Voeren optreden.

Mevrouw F. Brepoels : Ik kan dan alleen maar betreuren dat de gouverneur daarmee zolang heeft gewacht terwijl hij reeds een half jaar op de hoogte was van die feiten en toestanden. Nu kan dit nog eens een half jaar aanslepen. Wat moeten die mensen dan doen die in die onwettige situatie verkeren en geen identiteitskaart hebben ?

Minister L. Van den Bossche : De procedure die in januari, begin februari, was gevonden hield precies rekening met de betwisting die bestond over wat wettelijk was of niet en met de betwisting omtrent die 300 frank. Er is dus een procedure gevonden waarbij het mogelijk was om enerzijds de betwisting te handhaven, wat denk ik het recht was van die burgers, en anderzijds toch een identiteitskaart te bekomen.

De gouverneur heeft wel degelijk lange tijd gedacht dat er geen probleem was en dat de identiteitskaarten op die manier zouden worden uitgereikt. Op een bepaald ogenblik heeft hij, na de klachten, vastgesteld dat dit niet het geval was. Van zodra wij waren ingelicht hebben wij met de diensten van de gouverneur contact gehad en gevraagd om onmiddellijk de procedure te starten.

De voorgeschiedenis heeft natuurlijk lang geduurd. Er diende dus een procedure te worden gevonden die én de betwisting intact liet én niet prejutteerde over het lot van die betwisting en toch die burgers, zoals u het terecht zegt, aan die noodzakelijke identiteitspapieren zou helpen.

Mevrouw F. Brepoels : Als ik u goed heb begrepen dan werkt u de procedure af zoals zij in de wet is voorzien. Intussen zou u toch de Minister van Binnenlandse Zaken kunnen laten weten, zoals hij vorige vrijdag eigenlijk heeft gevraagd of heeft doen vermoeden, dat de burgemeester zich in die zaken toch duidelijk heeft misdragen. U hebt zelf gezegd dat het weigeren van het bijeenroepen van de gemeenteraad een overtreding van

de wet is. U ziet toch ook dat dit in de toekomst op dezelfde manier zal gebeuren.

Minister L. Van den Bossche : Men moet nuanceren, mevrouw Brepoels. De gemeenteraad is uiteindelijk op 14 februari samengeroepen. Laat ons zeggen dat er moedwil is geweest bij het toepassen van de wet, maar de wet is toegepast.

Het niet opsturen van de notulen van 14 februari is een duidelijke fout. Dit is ook het geval voor de identiteitskaarten.

Het is natuurlijk zo dat ik niet elke keer wanneer ik een procedure moet op gang brengen en zelfs tot en met een bijzonder commissaris moet gaan, wat mij al een aantal keren is overkomen, een brief stuur naar mijn nationale collega. Indien ik dat voor elke burgemeester die een waarschuwing krijgt of waarnaar een bijzondere commissaris wordt gestuurd zou moeten doen, dan denk ik dat mijn collega te veel werk zou hebben.

Mevrouw F. Brepoels : Wat de Minister van Binnenlandse Zaken vorige vrijdag voorstelde vond ik toch wel zeer eigenaardig.

Minister L. Van den Bossche : Minister Tobback had daarin gelijk.

Mevrouw F. Brepoels : Op basis van artikel 82 van de nieuwe gemeentewet heeft minister Tobback het recht om zelf op te treden, maar gezien de goede verhouding tussen u beiden, begrijp ik dat hij eerst wil overleggen.

Minister L. Van den Bossche : Dat heeft daar niets mee te maken.

Mevrouw Brepoels, ik denk dat de houding van Minister Tobback zich inschrijft in de filosofie van de staats-hervorming. Als een burgemeester zich aanhoudend misdraagt is het normaal dat de voogdijminister dit laat weten aan de nationale Minister die nog bevoegd is voor de tucht van de burgemeesters, die dan optreedt. Het is juist dat hij zonder dergelijke brief van de Gemeenschapsminister kan optreden, maar in de geest van de staats-hervorming kan de nationale Minister dit maar doen als ik vreselijk

Van den Bossche

slaperig word en vergeet mijn plicht te vervullen.

Mevrouw F. Brepoels : Mijnheer de Minister, u zegt te zullen optreden als er een opeenstapeling van feiten is. Sedert twee jaar en half worden wij voortdurend geconfronteerd met feiten die niet door de beugel kunnen.

Minister L. Van den Bossche : Zo erg is het daar ook weer niet. In sommige gemeenten gaat het er veel erger aan toe. Bij voorbeeld in de Brusselse rand heb ik al veel meer beslissingen moeten vernietigen. Er zijn ook gemeenten waar ik elke maand last heb met het niet-naleven van het inzagerecht van het dossier. Tot op heden heb ik ook die gemeenten niet aangeklaagd bij mijn nationale collega. Overigens stel ik ook vast dat ik voor de mistoestanden in andere gemeenten weinig of geen interpellaties heb gekregen.

Wij kunnen toch niet zeggen dat in die ene gemeente een burgemeester zich vreselijk misdraagt en dat in alle andere gemeenten de burgemeesters zich zoveel beter gedragen.

Mevrouw F. Brepoels : Wat mij in deze zaak vooral belangrijk lijkt is het nadeel dat de burger ondervindt.

Minister L. Van den Bossche : Als wij de top-tien zouden opmaken van de burgemeesters die in de fout gaan ten opzichte van de burgers dan is het lang niet zeker dat de burgemeester van de gemeente waarover het hier gaat, bij de eerste tien zou horen. Hij zou zeker niet nummer een staan. Er zijn er die het veel slechter doen.

Mevrouw F. Brepoels : Ten opzichte van de burger vind ik sommige toestanden in die gemeente ongehoord. Ik kan het niet dulden dat bepaalde gemeenteraden de taalwetgeving niet respecteren.

Minister L. Van den Bossche : Aan de naleving van de taalwetgeving in Voeren en in de randgemeenten wordt strikt de hand gehouden.

Mevrouw F. Brepoels : Enfin, mijnheer de Minister, ik bedoel dat wij

als vertegenwoordigers van het volk sommige handelingen van gemeentelijke overheden niet kunnen laten passeren. Als die verkeerd zijn moeten wij die aan de kaak stellen.

Minister L. Van den Bossche : Het niet sturen van de notulen is een storend gegeven. Daar moet ik tegen optreden om administratieve redenen. Maar zelf vind ik het ook storender als er fouten worden gemaakt tegenover de burger zoals met de identiteitskaarten het geval is in Voeren.

Mevrouw F. Brepoels : Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, sta mij toe u een drietal bijkomende vragen te stellen.

Ten eerste, inzake het cultureel centrum hebt u een aantal bedragen aangehaald die in de begroting voor een bepaalde v.z.w. zijn vastgelegd. U zegt dat er een ernstig vermoeden van inmenging is maar dat dit moeilijk vast te stellen is. Daarom lees ik u de tekst voor van Minister Feaux tijdens de begrotingsbesprekingen : Le Centre de Rayonnement de la Culture française voit sa subvention augmenter de 15 millions, dûment compensés, pour permettre une intervention plus concrète et pour soutenir l'activité culturelle en faveur des francophones situés à l'extérieur de la Communauté française, particulièrement dans les Fourons. Einde citaat. Als dat geen voldoende bewijzen zijn, weet ik niet waar wij nog bewijzen moeten halen, behalve uit de officiële documenten van de begrotingsbesprekingen van de Communauté française. Ook de bedragen die daarop betrekking hebben zijn vermeld.

Ten tweede, inzake de interpretatie die wij moeten geven aan de gecoördineerde wetten begrijp ik niet goed dat u zegt dat die taak niet officieel wordt toevertrouwd aan die v.z.w. Dat is juist. Die v.z.w. vertrouwt zich die taak zelf toe. De v.z.w. wordt opgericht door de burgemeester, de schepenen en de gemeenteraadsleden. Er is misschien geen officieel document dat bepaalt welke taak het gemeentebestuur van Voeren deze v.z.w. heeft gegeven.

De samenstelling van de v.z.w. toont duidelijk aan dat zij die taak zelf tot zich heeft genomen.

Graag vernam ik wanneer u erin voorziet dat het samenwerkingsakkoord tussen de beide Gemeenschappen officieel zal worden afgesloten.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens : Ik dank u voor het citaat van de heer Feaux. Ik heb het ook in mijn documentatie. Wij hebben bewust gekozen — dat is niet alleen mijn optie, want ze wordt bijgetreden door al de leden van de Executieve — voor een formule van samenwerkingsakkoord met een mechanisme dat zou vermijden dat conflicten worden gecreëerd, met de bedoeling tot een nauwe samenwerking te komen, met respect voor ieders bevoegdheid, ieders territorium en zonder inmenging in de zaken van de anderen.

Wij hebben reeds lang aan dit samenwerkingsakkoord gewerkt. Ik hoop dat wij het over enkele dagen hebben afgerond en het bij de Vlaamse Raad kunnen indienen. De procedure bepaalt immers dat het bij decreet kan worden goedgekeurd. Wij hebben bewust gekozen om niet de weg op te gaan van de belangenconflicten, maar te streven naar samenwerking met de bedoeling situaties die niet overeenkomen met de geest van de wetgeving, te vermijden. Ik hoop dan ook dat wij met het op stapel staande samenwerkingsakkoord preventief kunnen optreden. Beide partijen hebben er immers alle baat bij dat het mogelijk wordt de pesterijen van één Gemeenschap tegenover de andere uit de weg te ruimen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Voorzitter

Wij komen morgen om 10 uur en 14 uur opnieuw bijeen.

In overleg tussen de betrokkenen zullen wij na het verslag van het Rekenhof eerst het ontwerp van decreet betreffende het algemeen welzijnswerk behandelen, om nadien onze agenda in de voorziene volgorde verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

— De vergadering wordt gesloten om 19.15 uur.
